ARM, MAAR RIJK IN GOD

en

Geestelijke scheikunde in het bevindelijk leven

12 PREKEN

door

J. C. PHILPOT

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2021

INHOUD

Voorwoord

1e preek	Psalm 12:5	De ellendigen in behoudenis gezet
2e preek	Psalm 88:11-13	Wonderen aan de doden
3e preek	Psalm 109:31	Christus de Vriend en Borg van Zijn nooddruftig volk
4e preek	1 Kronieken 4:10	Het gebed van Jabez
5e preek	Zacharia 11:15-16	Het gereedschap van een dwaze herder
6e preek	Johannes 15:1-2	De Wijnstok en Zijn ranken
7e preek	Filippenzen 1:9-11	Het gebed van Paulus

8. Gods liefde sterker dan het ijzer van verdrukking.
"Zal ook enig ijzer het ijzer van het noorden of koper verbreken? Jeremia 15:12.

9. De wettige strijd
En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden. 2 Timothéüs 2:5

10. Het zwaard des Geestes
Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten. Hebreeën 4:12

11. De strijd voor het levend geloof
Dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is. Judas vers 3

12. De geestelijke wapenrusting
"Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag en alles verricht hebbende, staande blijven." Efeze 6:13.

VOORWOORD

Arm, maar rijk in God. De naam van dit prekenbundeltje is genomen uit de eerste preek van J.C. Philpot over Psalm 12:5. In de Engelse bijbelvertaling staat: 'Armen die verdrukt worden'. Arm en toch rijk karakteriseert niet alleen de auteur maar ook zijn nagelaten preken. Philpot had door genade een diepe kennis van Christus, 'onze Heere van leven en heerlijkheid', zoals hij Christus dikwijls noemt, en van de Evangeliewaarheid.

Hoe groter de kennis van Christus is en van God de Vader door Hem, hoe armer Gods kinderen in zichzelf zijn. De meeste genade wordt in de diepe geestelijke armoe doorleeft. Al Gods kinderen zijn wel met Christus verenigd, maar allen zijn niet even diep ingeleid in hetgeen Paulus schrijft: "*Want wij die leven worden altijd in de dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden."*

Philpot heeft ruim 500 preken in het Engels nagelaten. Ongeveer 10 % is nog onvertaald gebleven. Er zijn weinig Engelse schrijvers geweest waarvan zoveel preken in het Nederlands vertaald zijn. Bovendien heeft Philpot tal van artikelen geschreven in de Gospel Standard. Een zeldzaam degelijke verhandeling is: *Het Evangelievoorschrift, de regel des levens voor de gelovigen.*

Dit bundeltje is dus maar een kleine bijdrage. Maar de Heere kan door kleine dingen grote wonderen doen. Als kerkelijk Nederland samen in de schuld voor God mocht komen om te erkennen wat wij kwijt zijn door eigen schuld is, er van Gods kant nog verwachting.

De Heere Die doden levend maakt, zegene deze preken tot levendmaking en geestelijk onderwijs om Zijn Verbonds wil.

Middelburg, 1 januari 2000. Willem Westerbeke

De ellendigen in behoudenis gezet

Predikatie over Psalm 12:5

"Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen zal Ik nu opstaan; zegt de Heere. Ik zal in behoudenis zetten dien hij aanblaast", Psalm 12:5

(Engelse Bijbelvertaling: *Ik zal hem in behoudenis zetten voor hem die tegen hem aanblaast)*

De leden van het levend gemaakte huisgezin des Heeren lijken in alle tijden en in alle plaatsen veel op elkaar. De gelaatstrekken en het uiterlijk voorkomen kunnen weliswaar wat van elkaar verschillen, maar dezelfde familietrek is op hen allen ingedrukt. Door dezelfde bezoekingen en beproevingen waar de heiligen nu moeten gaan moesten ze in vroeger tijd ook doorgaan. En dezelfde verlossingen die zij nu ontvangen ontvingen zij of zij verlangden die ook te ontvangen in de eeuwen die gepasseerd zijn. Het is deze overeenkomst in de bevinding die in de Schrift geschetst wordt en die het woord van God tot zulke rijke borsten van vertroosting maakt voor het arme en nooddruftige huisgezin des Heeren.

"Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen zal Ik nu opstaan, zegt de Heere. Ik zal in Behoudenis zetten dien hij aanblaast."

In Gods woord wordt gesproken over en het richt zich tot zekere kenmerken van genade. *De namen* van de uitverkorenen zijn in het boek des levens des Lams daarboven, maar de *kentekenen* van de uitverkorenen zijn in de Schrift der waarheid hier beneden. Niemand kan weten dat 'zijn naam geschreven is in de hemelen', Lukas 10:20, als zijn kenteken niet omschreven is in het boek dat wij op aarde hebben. Over kentekenen dus, en niet over namen, behoren de dienaren van het woord te preken. En hun werk is om de karakters van de geestelijk onderwezen familie zo te omschrijven dat ze zichzelf aangenaam maken bij al de gewetens van de mensen, in de tegenwoordigheid Gods, 2 Kor. 4:2

In de tekst worden twee van deze karakters genoemd.

I. De een wordt genoemd: 'ellendigen' waarvan gezegd wordt dat zij verdrukt worden'. (Engels: armen die verdrukt worden)
II. De ander wordt genoemd: 'Nooddruftigen' waarvan gezegd wordt 'dat zij kermen'.
III. Vanwege de verdrukking van de een vanwege het kermen van de ander verklaart de Heere: 'dat Hij zal opstaan',
IV. om dat werk voor hen en in hen te doen wat hen alleen maar kan verlossen en in een veilige en beschutte plaats brengen.

I.
Het eerste kenteken waarvan in de tekst gesproken wordt is 'de ellendigen'. Wij zijn niet van gedachte dat deze uitdrukking alleen maar enkele personen aantoont in het huisgezin des Heeren die arm en verachtelijk zijn en gekenmerkt worden door geestelijke tegenspoed, terwijl anderen vrij uitgaan. Neen, dit is het merkteken wat op al de levende kinderen gedrukt is, zonder een enkele uitzondering. De heiligen Gods zijn niet allen lichamelijk ellendig, maar ze zijn wel allen geestelijk arm. De Heere verklaart dit als Hij zegt: "Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het koninkrijk der hemelen", Matth. 5:3, waarbij Hij duidelijk te kennen geeft dat het koninkrijk der hemelen hun toebehoort en van hen alleen.

Maar wat is het dat een vat der barmhartigheid zo geestelijk arm maakt, en in haar ziel een gevoel heeft van haar diepe ellende, uiterste behoefte, volkomen berooidheid en totale verarming? Het is de Heere Die de ogen van ons geestelijk verstand opent om te zien wat ware rijkdommen zijn. Als iemand ogen niet in een zekere mate verlicht worden, -wat alleen Gods werk is, en wat men persoonlijk moet ondervinden voordat hij hier Christus kent en hiernamaals Hem aanschouwt gelijk Hij is-, indien het niet met gewicht en kracht op zijn consciëntie wordt gelegd wat hij moet proeven, smaken en geestelijk beseffen van het koninkrijk Gods in zijn ziel, voordat hij kenbaar een erfgenaam van de zaligheid is, zal hij nooit vernederd worden tot de diepte van zielsarmoe.

Zodat de ziel tot deze geestelijke armoe gebracht wordt door een dubbele behandeling, ten eerste door het wegnemen van al haar ingebeelde rijkdom en daarna door de krachtdadige openbaring aan haar wat ware rijkdom is. Iemand is nooit geestelijk arm totdat hij uitgestroopt is van al zijn kracht, al zijn wijsheid, al zijn rechtvaardigheid, al zijn hopen, vermakingen en ijdel vertrouwen; en als alles weggenomen is waarop hij met voldoening kan zien en met troost erop kan rusten. Maar zonder dat de Heere Zelf Zijn hand uitstrekt en ons uitstroopt zullen we nooit gebracht worden in de diepte van zielsarmoe. Wij mogen onszelf inbeelden dat we er al heel wat van kennen, maar voordat de Heere ons neerwerpt van onze verheven standplaats, onze zandgrond wegneemt en ons in de puinhopen neerlegt voor Hem, weten wij niets van wat het is volslagen arm te zijn. Echter de Heere heeft geen bijzondere weg uitgeschetst waardoor Hij Zijn volk alleen door leidt tot deze staat. Weliswaar dat ze er allen gebracht worden. Iedere uitverkorene zal geestelijk arm gemaakt worden. Zij zullen allen neerliggen zonder een vodje om zich te bedekken. Ze zullen allen zichzelf geheel en al onbekwaam vinden tot enig goed. Ze zullen allen afgetobd neervallen in de diepte van zielsontbloting opdat ze voelen dat er van nature geen greintje in hen ligt wat zuiver, heilig en aangenaam voor God is. Maar de Heere heeft geen bepaald pad uitgestippeld waarin al de uitverkorenen wandelen zonder een haarbreedte daarvan te verschillen. Hij heeft voor Zichzelf geen bijzondere manier voorgeschreven waardoor Hij Zijn voornemen uitvoert. Maar op de een of andere manier zal Hij ervoor zorgen dat heel Zijn verloste huisgezin gebracht wordt in de diepte van zielsarmoe.

Zo maakt Hij sommigen arm door alle valse hoop af te scheuren; anderen door een ontzagwekkend vonnis in hun consciëntie af te kondigen dat hun eigengerechtigheid afsnijdt; anderen door hen bekend te maken aan de vreselijke hoogmoed, bedrog en

verleiding waaraan ze zich schuldig gemaakt hebben; anderen door hen voor ogen te stellen hun langdurige belijdenis van de waarheid zonder de ondervinding van de ware godzaligheid; anderen door hen toe te laten dat ze langs de rand van de zonde gaan opdat ze leren welk een hopeloos, goddeloos hart ze omdragen; anderen dor hen toe te laten dat ze een tijdlang wandelen in de lage begeerten van hun gevallen natuur, opdat ze mochten weten 'dat het kwaad en bitter is tegen God te zondigen; en anderen door hen te laten worstelen met krachtige verzoekingen opdat ze, lerende hun zwakheid en hulpeloosheid daartegen, daadwerkelijk uitgestroopt worden van al hun ingebeelde sterkte, wijsheid en rechtvaardigheid.
Geestelijke armoe dus is een rampzalig gevoel van ellende, van zielsleegheid voor God, een inwendige gewaarwording dat er geen geestelijk goed in ons hart is, niets wat ons kan verlossen van de rechtvaardige en verdiende toorn van God, noch ons kan behouden van de diepten der hel.
Deze smartelijke gewaarwording van schuld en veroordeling gaat samen met een verborgen geestelijk besef dat de uitverkorenen zich mogen verheugen in de Geest van aanneming tot kinderen, dat ze zoete ondervinding hebben van Goddelijke openbaringen dat het bloed van Jezus is gesprengd op de consciëntie van de verlosten om hen te reinigen van schuld en onreinheid. En zo, door zijn eigen gemis te vergelijken met zijn zegeningen en inwendig verlicht zijnde om de waarheid van Gods woord te zien en inwendig leven te bezitten om haar te ervaren, waadt een ziel door de diepte van geestelijk armoe en wordt ze gebracht om te beleven dat alleen de openbaring van het licht van Gods aangezicht haar kan verlossen; dat het getuigenis gesproken met Gods eigen lippen tot het hart haar allen kan behouden en dat het gemis hiervan inhoudt dat men alles mist, maar de ondervinding hiervan bewijst dat men een 'vat der barmhartigheid' is, en hier wordt voorbereid om in de eeuwige heerlijkheid en zaligheid hierna gebracht te worden. Dus, arm te zijn is die diepe ongelukkige toestand van onze geest en deze naaktheid en behoefte van ziel voor God te gevoelen.
Misschien wordt dit nooit beter gevoeld dan in de eenzame nachtwaken wanneer geen oog ons kan zien en geen oor ons kan horen, dan het oog en oor van Jehowah. In deze indrukwekkende ogenblikken van diepe overdenking, als de stilte en de duisternis ons omgeven, als een beeld van de stilte en donkerheid van de ziel, voelt hij die geestelijk arm is dikwijls hoe leeg hij van alles is wat hemels en Goddelijk is, ja als een zinkend rampzalige zonder een greintje godzaligheid. Zonder al te streng een lijn van uitsluiting te trekken mogen we zonder aarzeling zeggen dat hij die niet weet wat het is om zo te zuchten voor de Heere met een uitroep in het hart als een nooddruftige, naakte, goddeloze, dat hij die nooit zijn diepe ellendestaat en onwaarde in de ogen van een hart doorzoekend God gevoelde, nog geen ondervinding heeft van een arme van geest.

2. Maar er wordt iets meer gekend dan arm te zijn. We lezen van de *verwoesting* der ellendigen'. (Engelse vertaling: 'de onderdrukking van de armen'.)
Nu, het is armoe die de gelegenheid geeft voor onderdrukking. Het is letterlijk en lichamelijk zo. Rijken worden niet onderdrukt. Die huizen en landerijen hebben of enige andere bezittingen zijn beveiligd tegen de ijzeren roede van onderdrukking. Hun geld stelt hen boven het bereik daarvan. Maar het zijn de armen die onderdrukt worden. En hoe erger de natuurlijke armoe van de mens is des te meer ligt hij open om uitgemergeld te worden en des te meer is hij er hulpeloos en onbeschermd tegen. Onderdrukken is het

misbruiken van macht en met kracht de hulpelozen te overheersen. Zodat armoe letterlijk de deur opent voor verdrukking.

En zoals het letterlijk en natuurlijk is, zo gaat het ook geestelijk en bovennatuurlijk. Niemand weet wat het is om geestelijk onderdrukt te worden, totdat hij gebracht wordt tot geestelijke armoe. Zolang iemand zich nog inbeeldt enige kracht te bezitten kan hij onderdrukking nog weerstaan. Zolang hij een voorraad van gewaande rijkdom bezit, kan hij het nog op een afstand houden. Dan is hij als een rijk man in 't burgerlijke leven, hij lacht om onderdrukking, zijn grote beurs weert die van hem af, haar machtige hand komt niet in zijn nabijheid. Maar laat deze man in de diepte van natuurlijke armoe zinken, onmiddellijk geeft dit de gelegenheid tot onderdrukking. De buigende handelaar die hem in waarde hield in zijn voorspoedige dagen, zal de eerste zijn om hem te onderdrukken in de dagen van tegenslag.
Zo is het ook geestelijk. Armoe geeft de gelegenheid tot onderdrukking. Zo was het met Hiskia. Toen Hiskia op zijn ziekbed lag en de dood hem in het aangezicht staarde en hij verwachte om afgesneden en in het graf gelegd te worden, opende dit de gelegenheid voor onderdrukking en zei hij: "Heere, ik word *onderdrukt,* wees Gij mijn Borg." Het koude doodszweet stond op zijn voorhoofd en hopeloosheid drukte op zijn ziel. Al zijn vleselijke godsdienst verdween in een ogenblik en hij had maar net genoeg geloof en kracht om onder de wurgende greep van onderdrukking uit te roepen: "Wees Gij mijn Borg", Jesaja 38:14.
Dus, iemand weet niet wat het is om beladen, onderdrukt en neergeworpen te worden, totdat hij gebracht wordt in geestelijke armoe. De wet, bijvoorbeeld, gelegd op de consciëntie van de mens doet hem niet neerzinken voordat ze hem eerst arm gemaakt heeft. Maar als hij gebracht wordt in de diepte van zielsarmoe en geen greintje waarheid meer bezit, wanneer Gods toorn in zijn geweten geopenbaard wordt, dan staat de wet op en >zij slaat de stervenden dood', zoals Josef Hart zegt. Zij werpt een last op hem die reeds aan het zinken is. Zij voegt onderdrukking bij armoe.

Dus, als iemand voelt dat hij niets meer in zijn hart heeft dat het stempel draagt van ware godsvrucht, dan legt de wet al zijn vroegere afwijkingen als een toegevoegde last op zijn geweten. Zo ook al de misstappen en dwaasheden waaraan hij in- en uitwendig schuldig staat en brengt die allen in herinnering en legt ze als het gewicht van een ton op zijn zinkende ziel. De wet is als een harde schuldeiser die met een grote rekening aankomt en vraagt om onmiddellijke betaling van iemand die juist zijn zakken omgekeerd heeft en er geen penning meer in vond. Armoe en gebrek is erg genoeg zonder dat de oude rekening nog voor de dag komt, maar verdrukking wordt aan armoe toegevoegd als in het licht gebracht wordt hetgeen men jaren geleden gezegd en gedaan heeft, zoals de zonden van de kinderjaren, van de jeugd en de mannelijke jaren, de overtredingen die al lang in de vergetelheid begraven waren, de dwaze dingen, de schijnheilige dingen, de voorbarige dingen, het vermetel bedrog, de lage wellusten waaraan hij zich schuldig gemaakt heeft; deze allen worden als een zware last gelegd op hem die reeds begon te zinken.
Onderdrukking is dus een gewicht en een last toegevoegd boven armoe. Het is niet hetzelfde als armoe maar het is een toegevoegd lijden bij armoe. Iemand kan arm zijn zonder verdrukking, maar als hij arm en ook verdrukt wordt, dat maakt zijn armoe tienmaal groter dan tevoren. Zo handelt de Heere met Zijn volk om hen te vernederen.

Eerst stroopt Hij hen uit en maakt hen arm en als Hij hen arm heeft gemaakt en hen gebracht heeft in hun diepe zielsgebrek, dan legt Hij lasten op hen als een zwaar gewicht wat hen in een nimmer eindigende rampzaligheid zou doen verzinken. Maar hier is een teken van leven: het kreunen, snakken, zuchten en het roepen van de ziel onder de lasten. Die dood zijn in de zonden gevoelen niets, de huichelaars in Sion gevoelen niets, en degenen die gerust zijn in vleselijke godsdienst voelen niets. Ze kunnen sterke verzoekingen hebben, ze mogen ontstellende vrezen hebben dat ze naar de hel gaan maar wat betreft het uitstorten van het hart voor God, of verkwikking in de zielesmarten in het zuchten en roepen tot de Heere om Zijn barmhartigheid, om van vrede te spreken en om een zoete openbaring van vergevende liefde, - en daar dag en nacht in bezig te zijn totdat de Heere verschijnt- dit zijn ondervindingen die onbekend zijn aan de doden. Zij zijn eigen aan het levende huisgezin. Iemand kan 'schreeuwen van weedom des harten en huilen van verbreking des geestes', Jes. 65:14, maar het is zoals de profeet spreekt: "Zij roepen niet tot God met hun hart, wanneer zij huilen op hun legers", Hos. 7:14. Maar het hijgen en snakken naar de Heere, het kermen en zuchten vanwege de onderdrukking, te worstelen met de Zaligmaker en Hem geen rust te geven voordat hij in de ziel verschijnt, dit inwendig werk is alleen eigen aan de uitverkorenen en is buiten het bereik van hen die de naam hebben dat ze leven maar dood zijn. Dit is de vrucht van de uitstorting van de Geest der genade en der gebeden in hun ziel. Het is het werk van de Heilige Geest in hun hart, hun zwakheden te hulp komende en bidt in hen met onuitsprekelijke zuchtingen.

II "Om het kermen der nooddruftigen." Er schijnt een onderscheid te zijn tussen de armen en de nooddruftigen, want we mogen er zeker van zijn dat de Heilige Geest geen gebruik maakt van ijdele herhalingen. De uitdrukking 'armen' houdt een negatieve aanduiding in. Het betekent een gemis van geld, een toestand van gebrek. Maar de uitdrukking 'nooddruftigen' heeft een positieve bedoeling. Het wil zeggen een dat men verkeert in een gevoelig gebrek aan levensbehoeften. Iemand kan in zekere zin arm zijn, zonder nooddruftig te zijn. Maar hij kan nooit nooddruftig zijn, zonder ook arm te wezen. Bijvoorbeeld, zij zien soms in onze stad arme idioten in lompen gehuld, maar hij weet het niet, hij heeft geen begrip van zijn toestand. Hij heeft ook geen kennis aan een toestand die beter is dan hetgeen hij bezit. Maar hij is tevreden met zijn armoe. Hier is een persoon die arm is maar niet nooddruftig, want hij mist niets omdat hij geen begrip en geen verstand heeft van de vele behoeften en verlangens die zijn ouders voelen naar beter voedsel, of kleding of loon.
Zo kan iemand ook in godsdienstig opzicht arm zijn en toch niet nooddruftig. Dat wil zeggen, zijn ogen kunnen geopend zijn om te zien wat de ware godsdienst is. Hij kan overtuigd zijn dat deze of gene een kind van God is en dat hij toch in zijn ziel zich ervan bewust is dat hij zelf geen wezenlijke godsdienst bezit. Ik geloof dat er zulke mensen in deze kerk zijn, die ten volle overreed zijn dat ze geen ware godsdienst bezitten en toch hebben ze niets van het roepen en zuchten, niets van het verlangen noch van het kermen, noch de vurige smekingen om barmhartigheid die in een levende ziel gevonden worden. Ja, zijn de levende 'vaten der barmhartigheid' niet dikwijls in een toestand dat ze arm zijn maar niet nooddruftig, als ze hun onvruchtbaarheid en gebrek aan alle goed beseffen en toch de wil en de kracht missen om één begeerte op te wekken en om één zegen te roepen?

1
De nooddruftigen dus zijn degenen die niet alleen arm, leeg en naakt voor God zijn, maar die een levendig verlangen hebben naar geestelijke zegeningen toegepast aan hun ziel. Sommige mensen kunnen rusten op verzoekingen en beschouwen verzoekingen als hun kenmerken. Anderen bouwen op hun twijfelingen en vrezen en rusten daarop als kenmerken, anderen nemen sterke overtuigingen van vroeger of van heden en leunen daarop als bewijzen. Anderen zien op hun geloofsbelijdenis en nemen dat als een bewijs. Maar een levendige ziel heeft hemelse zegeningen nodig, die onmiddellijk meegedeeld worden aan zijn hart en geweten door de mond des Heeren. Hij heeft verlossing nodig, geopenbaard aan zijn ziel als een wezenlijkheid. Hij heeft het bloed van Jezus nodig, gesprengd op zijn geweten met Goddelijke kracht om hem te reinigen van zondige en dode werken. Hij heeft nodig dat zijn ogen gezalfd worden met ogenzalf om Jezus te zien. Ja, zijn ziel hijgt om in de zoete gemeenschap met Jezus gebracht te worden. Hij voelt de noodzaak om in een geestelijke gemeenschap met Christus te komen, opdat hij Hem mag zien met de ogen van zijn ziel, opdat hij mag zien op Hem Die hij doorstoken heeft; en over en voor en met Hem moge wenen en een vaste, zoete, geestelijke en bovennatuurlijke openbaring van Zijn stervende liefde aan zijn ziel mag ontvangen. Een Christus in naam kan nooit een nooddruftige zondaar voldoen, maar het moet de Christus Gods zijn, geestelijk bekend gemaakt door de werking van de Heilige Geest, lieflijk geopenbaard en intrek nemend in zijn hart met al Zijn gezegende vruchten en schijnende in zijn ziel, gelijk de zon in haar kracht; voortbrengend gezegende vruchten van genade en barmhartigheid. Niets dan dit zal ooit een levende ziel kunnen verzadigen.

Het kenmerkende karakter van een nooddruftige is dus vol zielennood te zijn. Dag aan dag gevoelt hij de noodzaak dat de Goddelijke waarheden aan zijn ziel geopenbaard worden, om de zoete stem van barmhartigheid te horen, als van de lippen des Heeren dat hij een aangenomen kind is, opdat hij zich als 't ware mag baden in de zoete liefde en barmhartigheid Gods. Hij gelooft dat het merg van alle ware godsvrucht en godzaligheid bestaat in de vervulling van zijn nooddruft. Zodat hij niet geholpen is met zijn tegenwoordige toestand om alleen de nood te gevoelen. Als hij in twijfelingen en vrezen verkeert of door hevige verzoekingen gaat en 'bittere dingen tegen zichzelf schrijft' kan hij niet zeggen: 'dit is ware godsdienst', want wat hij begeerd is zo geheel anders dan wat hij gevoelt. Hij begeert de gezegende getuigenissen en openbaringen dat hij een lid is van des Heeren eigen dierbare huisgezin. Ik ben er zeer goed van overtuigd uit eigen zielservaring dat niets dan de toepassing van hemelse zegeningen aan de ziel iemand kan verzadigen in wiens hart het leven geplant is door de hand van God.

2
Daarom lezen we van deze nooddruftige persoon dat hij kermt (engels: zucht). "Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen." Hij zucht naar God, kermt in de diepten waarin zijn ziel verkeert naar het opgaan van het licht van Gods aangezicht; hij zucht onder het gewicht van het ongeloof, de last van ongelovigheid, de kracht der verzoeking, de goddeloosheid van zijn hart, de vleselijkheid van zijn gemoed, de onvruchtbaarheid van zijn toestand; zijn onzinnigheid, zijn geesteloosheid, vuilheid en verdorvenheid. Hij zucht tot de Heere, belast onder deze dingen die als een last op zijn geweten rust en smeekt de Heere dat Hij slechts het licht van Zijn aangezicht over

hem doe opgaan, dat hij slechts een lieflijk getuigenis belieft te geven, dat hij slechts een woord belieft te spreken tot zijn ziel, vergezeld met een lieflijke verlossing, hem uitvoerende tot het licht, leven, vrijheid en vrede van het heerlijk Evangelie van de zalige God.

III.
Maar wat lezen we als antwoord op dit roepen? "Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen, zal Ik nu opstaan, zegt de Heere." Het veronderstelt dat de Heere al die tijd stil gezeten, slechts toeziende en er ogenschijnlijk geen aandacht aan schonk. Het is -als ik zo'n vergelijking met eerbied mag gebruiken- evenals een ouder die in zijn huis zit en door de ramen naar zijn kind kijkt, wat op straat valt. Hij bewaakt zijn kind met een bezorgd oog en neemt al zijn bewegingen waar, maar het schijnt als of hij er geen aandacht aan besteedt. Maar als de vader vermoedt dat het kind in gevaar komt als hij het ziet naderen tot de rand van een kanaal of een vijver, ja nog erger, als hij ziet dat het erin valt,… De vader springt van zijn stoel, rent het huis uit en vliegt naar de rand van het kanaal of van de vijver en trekt zijn kind uit het water. Maar hij had het reeds lang bewaakt, gadegeslagen door het raam, ofschoon hij er ogenschijnlijk geen aandacht aan schonk. "Zo zegt de Heere: nu zal Ik opstaan", ofschoon Hij stil zat en er blijkbaar geen aandacht er aan gaf, de ziel aan zichzelf overgaf zodat haar vijanden haar vastgrepen en in het stof wierpen, schijnbaar onverschillig; evenwel is Hij ten allen tijde waakzaam en wacht alleen op de bestemde tijd om tussen te treden. "Nu zal Ik *opstaan*, zegt de Heere." Nu is de tijd gekomen, 'de bestemde tijd om Sion genadig te zijn', het ogenblik is aangebroken voor de Heere om tussen te treden; het tijdstip dat Hij naar voren komt om te helpen. Nu, de Heere wacht tot dit ogenblik. Hij zegt: "Om de verwoesting de ellendigen, om het kermen der nooddruftigen zal ik nu *opstaan",* zegt de Heere, Ik zal in behoudenis zetten dien hij aanblaast@. Het ogenblik is eindelijk gekomen, de gezegende tijd om Sion genadig te zijn; de voorbestemde, de van eeuwigheid vastgestelde tijd voor de Heer om op te staan van Zijn zetel en naar voren te komen om zijn arm en nooddruftig kind te helpen.

Het is dit stilzitten van de Heere wat Gods beminde huisgezin zo in raadselen brengt; verlegen, verward en benauwd maakt. Indien de Heere aanstonds zou verschijnen als zij arm en verdrukt worden, aanstonds als zij nooddruftig worden en kermen, het zou hen niet zo radeloos en verlegen maken. Maar dit is het wat de kinderen des Heeren zo ontstelt en verwart dat het schijnt alsof Hij geen aandacht aan hen besteedt en dat al hun roepen en zuchten, kermen en tranen niet meer nut schijnen te hebben dan of ze tegen een dode muur spraken, alsof de oren van de Heere Zebaoth hun geroep niet in Zich opneemt; alsof Hij doof voor hen is, zoals Hij dat is voor het huilen van de verworpenen of de Godslasteringen van de gevallen geesten in de hel. Het is dit verbergen van Hem achter een dikke wolk, dit stil zitten zonder aandacht te geven noch Zijn hand uit te strekken om tussen beide te komen, wat Gods arme en verdrukte kinderen zo oefent en ten einde raad maakt. Maar Hij zal niet altijd zo blijven: "Nu zal Ik opstaan, zegt de Heere." Er is een vastgestelde tijd dat Hij zal opstaan tot hun hulp als Hij zijn zetel zal verlaten en naar voren zal komen om Zijn hand uit te strekken om hen 'uit de ruisende kuil en het modderig slijk op te trekken'. En zo brengt Hij hen in het licht van Zijn aangezicht en in de aangename blijdschap van een volle, vrije en heerlijke zaligheid.

IV.
"Nu zal Ik opstaan, zegt de Heere. Ik zal in behoudenis brengen dien hij aanblaast." (Engelse vertaling: Ik zal hem behoudenis zetten voor hem die tegen hem blaast.)
Dit opent een ander deel van de ondervinding van Gods geliefde kinderen. Wij hebben tot nu toe gelezen van hun armoe en van hun verdrukking in hun armoe; wij hebben ondervonden dat zij ook nooddruftig zijn en wij hebben hun kermen onder hun gebrek gehoord; en dat de Heere beloofde om op te staan. Maar nu wordt er een ander venster geopend wat licht werpt in deze duistere kamer; een andere deur wordt geopend in deze verborgen kamer van inwendige ondervinding. Wij lezen van iemand die tegen hem blaast. Dus wij merken dat het kenteken in onze tekst niet alleen arm en onderdrukt is, maar ook om aangeblazen te worden. Hier wordt een vijand, een persoonlijke tegenstander aangetoond die tegen hem briest. Nu, deze beschrijving is van toepassing op verschillende vijanden die allen daadwerkelijk een arm kind van God aanblazen, hetzij dat het een zondaar of een heilige doet, of de duivel.
1 Satan is er een van die tegen een arm kind van God blaast, wanneer hij door verdrukking gaat en als hij zucht onder deze diepe armoe. En wat houdt dat blazen in? Het betekent het blazen van de wind, een krachtige windstoot veroorzaken.
Als de Heilige Geest een 'vat der barmhartigheid' onderwijst leert Hij hem door een gezegende invloeiing. Hij blaast licht, leven vrijheid en vrede in de ziel. Tegenovergesteld is het met deze tegenwind, dit werk wat de Heilige Geest tegenstaat. Als de duivel probeert te werken op het vleselijk gemoed van een levend kind van God, blaast hij in hem wat ik wel noemen mag: een zwarte geest. Er is een Goddelijke invloed van de Heilige Geest die in de ziel hemels licht, leven en liefde blaast en er is een zwarte invloed van de Satan die in het vleselijk gemoed blaast de duisternis, godslastering en de vijandschap van de hel.

Een arm en verdrukt kind van God, nooddruftig en kermende, is blootgesteld aan deze aanblazingen, deze rukwinden uit de hel die, als ze in het vleselijk gemoed aanstormen, zich er over verspreiden en het overdekken met duisternis en somberheid. Het is als een dichte mist die neervalt op de toppen van de krijtrotsen; of als een dikke rookwolk uit een oven die elk voorwerp aan het oog onttrekt. Als wij in het midden van die dicht mist of van die rookwolk verkeren kunnen we niets daarbuiten zien. Zo is het ook als de Satan zijn zwarte geest blaast in het vleselijk gemoed en deze dampen uit zijn hels gebied die gevuld zijn met die vijandschap, die boosaardigheid, die godslastering waarmee de Satan zelf vervuld is. Als hij die blaast tegen een arm kind van God om hem te vervullen met schandelijke dingen, Job 10:15, dan verduistert hij zijn kentekenen, bewolkt zijn verwachting en steekt de hele vijandschap van zijn gevallen natuur in brand opdat hij verbijsterd zal worden met een deel van die ongedurige kwelling waarmee Satans eigen duivelse natuur eeuwig door geslingerd wordt.
Nu, de Heere zegt: "Ik zal hem in behoudenis zetten tegen hem die hem aanblaast." Hij zal niet altijd zo'n arm, gekweld, onderdrukt schepsel zijn die door de duivel aangeblazen wordt om zijn vleselijk gemoed te vullen met Satans eigen toorn en vijandschap. "Ik zal opstaan, zegt de Heere, en hem in behoudenis zetten." En hoe zet hij hem anders in behoudenis dan door hem te brengen in Zijn eigen zalige tegenwoordigheid? Hier kan Satan niet komen, hij is daar uitgeworpen. Hij kan nooit komen buiten zijn bepaalde plaats. Waar de tegenwoordigheid des Heeren geopenbaard wordt, daar wordt de Satan terug gedreven naar de hel, waar hij vandaan komt. En zo

zet de Heere Zijn arm kind in veiligheid voor hem die tegen hem aanblaast door hem te brengen in Zijn tegenwoordigheid, vervullende zijn ziel met leven licht en vrijheid.

2 Maar de woorden gaan verder dan dit. Zondaars, vooral belijdende zondaars die dood zijn in hun belijdenis, blazen ook tegen Gods kinderen. Zij die altijd gerust zijn te Sion en nooit benauwd worden door inwendige veroordeling of duivelse verzoekingen, als zij een arm kind van God in gemoedsvertwijfeling zien of behoefte gevoelen aan de verzekering en geloofsvertrouwen, -waarvan zij menen dat ze het zelf bezitten- zullen ongetwijfeld tegen hem aanblazen. Het woord aanblazen houdt een verachting in. Het was onder de Joden een gewoonte om met hun lippen tegen iemand te blazen als een teken van verachting alsof hij geen adem waard was, of anders dat hij slecht lucht was en niets meer. Daarom lezen we in Psalm 10:5: "Al zijn vijanden blaast hij aan", dat betekent uit verachting. Zo zullen zij die dood in hun belijdenis zijn soms blazen tegen Gods volk alsof ze willen zeggen: 'al uw godsdienst is alleen maar lucht en wind'. En als ze een arm kind van God in zielsverwarring zien, omdat ze zelf nooit door deze ondervinding gegaan zijn, dan blazen ze tegen dit arme, geoefende schepsel alsof ze hem weg willen blazen. Maar de Heere zegt: "Ik zal hem in behoudenis zetten tegen hem die hem aanblaast." Dat wil zeggen, Ik zal hem brengen in die zalige plaats waar al die verachtelijke uitdrukkingen op hem met minder nadeel zullen aanvallen dan een zuchtje wind dat doet in iemands gezicht. Ik zal hem in veiligheid zetten door hem zo'n zalige verzekering van zijn aandeel aan Christus te geven dat al het geblaas van zijn vijanden hem niet van zijn hoop kunnen wegdrijven.

2. Maar, nogmaals, heiligen kunnen ook tegen iemand blazen, zowel als zondaren. O. de ijdelheid, de hoogmoed, de aanmatiging, het voordeel, de huichelarij, de eigen eer, die gevonden worden in Gods kinderen! Zoveel zelfverheffing en zoveel aanblazen tegen de oprechte leden van het huisgezin des Heeren! Die in banden zijn blazen tegen hen die in vrijheid wandelen. De sterken blazen hun wantrouwen tegen de zwakken en de zwakken blazen hun twijfelingen tegen de sterken. De meer geoefenden blazen tegen de oppervlakkigheid van minder diep onderwezenen en de minder diep geoefenden blazen tegen de inconsequentie van de diep geoefenden. Hoogmoed en onkunde voorzien beide kanten van breedvoerige stof voor deze woordenstrijd. Niets kan deze winderige strijd beëindigen dan liefde en vernedering.

Nu, de Heere zegt: "Ik zal hem in behoudenis zetten tegen hem die hem aanblaast." De Heere zegt niet: 'Ik zal hem ervan verlossen', maar 'Ik zal hem in een veilige plaats zetten'. Nu, zelfs het blazen van de heiligen Gods tegen ons gebruikt de Heere om ons in deze veilige plaats te zetten. Wanneer achtenswaardige kinderen Gods blazen op anderen van de levende familie en het leidt hen tot zelfonderzoek, tot zielsworsteling en het doet hen roepen tot de Heere om hun hart oprecht te maken; wanneer het hen tot de Heere brengt in oprechte gemoedsvreze, in ware armoe van geest en hen opwekt om zijn barmhartigheid en genade af te smeken en dat Hij het licht van Zijn aangezicht over ons doet schijnen, dan zijn ze reeds in behoudenis gezet. Dat is een zeer veilige plaats om te verblijven, zuchtend en roepend tot de Heere opdat Hij in ontferming op hen mag neerzien. Wanneer de arm gemaakte kinderen des Heeren worden aangeblazen maakt de Heere juist deze aanblazingen nuttig voor hen opdat ze, gaande door deze scherpe

zielsoefening, zouden roepen: "Doorzoek mij Heere en beproef mij en zie of er bij mij een schadelijke weg zij".

Maar het woord blazen heeft nog een andere betekenis. Er is een opblazen door vleierij. Een heilige kan soms, evenals die man in de fabel, hete- zowel als koude lucht blazen. Er zijn mensen in het levende huisgezin die sommige broeders opblazen met de warme adem van toejuiching, zowel als anderen die blazen met de lucht van bitterheid en veroordeling. Ja, zelfs gaat dit meestal samen. Dezelfde geest die iemand drijft om sommigen te veroordelen drijft hem om anderen ten onrechte te verheffen. Nu, als het ene kind van God zijn mond zet op het oor van een ander en zijn vleierijen in zijn ziel blaast, dan doet dat hem tienmaal meer schade dan als zijn vijand tegen hem blaast. Daarom staat er op de kanttekening aangetekend: "Ik zal hem in behoudenis zetten tegen hem die hem mocht verstrikken." En welke strik is groter dan vleierij? Ik ben in beide omstandigheden geweest en heb het opblazen door vleierij ondervonden en het aanblazen tot veroordeling. Ik kan uit persoonlijke ondervinding getuigen dat het ene veel gevaarlijker is dan het andere. De sterkste aanblazing van bitterheid en toorn Ben ik heb een goed deel ervan gehad van de heiligen zowel als de zondaars- hebben mij veel minder kwaad gedaan dan de zachtste wind van vleierij en toejuiching. Maar welk geblaas het ook mag wezen, de Heere kan ons in een veilige plaats zetten. En de veilige plaats waar Hij hem inzet is dat hij de vleierij hatelijk voor die ziel maakt door hem zo'n gevoel te geven van zijn eigen vuilheid en dwaasheid dat hij deze vleierijen met afkeer verwerpt en tot de Heere roept om Zijn lieflijk en zalig getuigenis in zijn consciëntie. De Heere verklaart nadrukkelijk: "Ik zal hem in behoudenis zetten van hem die hem aanblaast", welke lucht het ook mag zijn!

Maar de behoudenis is niet altijd die plaats waar wij menen veilig te zijn. Bijvoorbeeld, een moeder ziet haar kind op het dak van een huis klauteren. O, als haar moederhart kon spreken! Als de kracht ervoor had zou ze naar het topje van het huis vliegen en haar kind naar de grond brengen. De grond en niet het dak van het huis is in dit geval de veilige plaats; en om dat te bereiken moet het ondeugend rakkertje omlaag gebracht worden.
Maar aan de andere kant, als het kind in een put is gevallen, dezelfde innige bezorgdheid en moederlijke liefde die haar vaardig maakte om was het mogelijk naar de punt van het dak te vliegen zou haar ook behendig maken om in een put te dalen en haar kind op haar armen eruit te halen. De grond is ook in dit geval de veilige plaats waar het kind naar toe gebracht moet worden. Past dit in het geestelijke toe. Als een kind van God een ander opblaast met vleierij, dat is hem naar het dak van een huis doen klimmen. Dat is een gevaarlijke plaats! Maar zijn hemelse Vader brengt hem naar beneden in een veilige plaats. Nogmaals, als een kind van God wordt aangeblazen dat hij een huichelaar is, en de adem van verdenking vermengd wordt met zijn eigen twijfelingen en vrezen, hem doet zinken in mistroostigheid, Dezelfde goedertieren hemelse Vader haalt hem op uit het wantrouwen door het toelachen van Zijn aangezicht.

Mijn vrienden, u kunt verwachten aangeblazen te worden, aangeblazen door heiligen en aangeblazen door zondaars en aangeblazen door de duivel. Verwacht niet door het leven te gaan, zelfs geen week, zonder aangeblazen te worden met vijandschap, het geblaas van veroordeling of het geblaas van vleierij. Maar de Heere zegt: "Ik zal in

behoudenis zetten dien hij aanblaast." En als het de Heere behaagt om ons te vergunnen met een getuigenis dat ons hart oprecht is voor Hem en ons begunstigt met enige ontdekking van Zijn goedheid en barmhartigheid, dan zet Hij ons op doeltreffende wijze in veiligheid voor hem die ons aanblaast.
Wij zien dus het pad wat de Heere heeft afgebakend voor een levende ziel om daarin te wandelen. Maar wat een beproevend en verborgen pad is dit! Wat is het bijvoorbeeld, een pijnlijk werk om te middernacht te waken en gewaar te worden dat ge niet een greintje godzaligheid hebt in uw hart, bovendien verdrukt te worden en dat al uw zonden u te binnen komen en als een zware last op uw geweten wordt gelegd! Wie wil er graag in dit pad wandelen? Ik weet dat ik het niet begeer. Wat ik zou willen is stil in 't gebed in mijn leunstoel te zitten en dat de Heere Zijn waarheid in mijn ziel uitgiet, evenals ik een beker water in mijn keel giet. Maar de Heere zegt: 'Neen, Ik zal komen, maar in Mijn eigen weg, niet in de uwe. Door veel verdrukkingen zult gij het koninkrijk ingaan'.

En wie begeert er nooddruftig te zijn? Wie wilt dag aan dag zuchtend door het veld of rond het huis wandelen de Heere vragend om de toepassing van het bloed van verzoening in zijn ziel? Wie wil graag in dit pad wandelen? Zou het niet aangenamer en meer naar onze zin zijn om tot de Bijbel te gaan en het zo in een keer uit de Bijbel te krijgen? Maar het te ontvangen van de Heere door ziele worstelingen, met veel kermen en zuchten, en dan nog na al ons bedelen nauwelijks een drupje te krijgen, wel, wat een vreemde, verborgen weg is dit om daarop te wandelen! En dan nog aangeblazen te worden, een duivel te hebben die zijn godslasteringen in ons vleselijk gemoed blaast; te maken krijgen met hen die dood in de belijdenis zijn -waarvan we weten dat ze op de brede weg naar de hel wandelen- en die hun verdenking op ons blazen; en zelfs enkelen van Gods kinderen die ons aanblazen; wie kiest er zo'n pad uit om op te wandelen? Niemand uit zichzelf. Maar God brengt Zijn volk uit zichzelf voordat ze daarop kunnen wandelen. Ik bedoel met 'uit zichzelf' niet letterlijk, maar in zover het geestelijke zaken betreft. En dan staat Hij op tot hun hulp en brengt hen in die zalige plaats waar ze alleen in waarheid veilig zijn. Dat is het pad van diep berouw en vernedering; het pad van levende gemeenschap met Christus, 'verborgen onder de schaduw van Zijn hand tegen de hoogmoed en verachting, voor de pestilentie die in de donkerheid wandelt en voor het verderf dat op de middag verwoest', Psalm 91.
"Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen zal ik nu opstaan, zegt de Heere. Ik zal in behoudenis zetten dien hij aanblaast." "Heere, vervul Uw woord. Gij hebt gezegd: Nu zal Ik opstaan. O, dat dit de zalige tijd moge zijn dat Gij zult opstaan en ons in behoudenis zult zetten tegen allen die ons aanblazen."
Einde

Wonderen aan de doden

Predikatie over Psalm 88:11-13

Zult Gij wonder doen aan de doden? Of zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven? Sela.
Zal Uw goedertierenheid in het graf verteld worden, Uw getrouwheid in het verderf? Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land der vergetelheid? **Psalm 88: 11-13.**

Deze psalm, zoals uit het opschrift blijkt, is gemaakt door "Heman, de Ezrahiet." Wij ontvangen in het Woord van God weinig inlichting, wie deze Heman was. Maar er zijn twee personen van die naam, waarvan wij in de Heilige Schrift melding gemaakt vinden. Van de ene lezen wij in het eerste boek van de Kronieken (hfdst. 2:6). Hij was een kleinzoon van Juda. "En de kinderen van Zerah waren Zimri, en Ethan, en Heman, en Chalcol, en Dara. Deze allen zijn vijf." En in hetzelfde boek (hfdst. 15:17) vinden wij een andere Heman, die in de tijd van David leefde. "Zo stelden dan de Levieten Heman, den zoon van Joël."

Het lijdt geen twijfel, dat Heman, van wie hier gesproken wordt, degene is die in de tijd van David leefde; een medezanger met Asaf en Ethan, welke ook beide psalmen vervaardigd hebben. En hoewel wij weinig, dat hem betreft, vermeld vinden, behalve dat hij uitmuntte in wijsheid en een van de zangers was die in de tempel zong (l Kron. 15:19), heeft het God de Heilige Geest goed gedacht, de klacht die hij onder de terneer slaande bedelingen van de Heere aan zijn ziel uitstortte, ons tot gedachtenis mee te delen.

Het is opmerkelijk dat in de andere psalmen, en ik geloof in de meeste andere gedeelten van de Schrift waar de heiligen hun klachten voor God uitstorten, aangename flikkeringen en stralen van hoop zijn, die de duisternis verlichten, waaronder hun zielen gebukt gaan. U zult nauwelijks een van Davids psalmen vinden, op welke treurige sleutel die ook gesteld mag wezen, waar niet enige noten van hoop in zijn enige tonen zelfs van geloof en vertrouwen. Bijvoorbeeld, wanneer hij geroepen heeft: "wat buigt gij u neder, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij?" vervolgt hij en zegt: "hoop op God, want ik zal Hem nog loven; Hij is de menigvuldige verlossing mijns aangezichts, en mijn God." (Psalm. 42:12). Eveneens in het bitterste van de laagten, vervat in het derde hoofdstuk van de Klaagliederen, horen wij Jeremia, die zijn bedroefde ziel in de schoot van God uitstortte, echter zeggen, (vers 57): "Gij hebt U genaderd ten dage, als ik U aanriep; Gij hebt gezegd: vrees niet!"
Maar als wij deze psalm van Heman beschouwen, daar komt slechts een kleine flikkering, als een zonnestraal, die voor een ogenblik door de wolken dringt; en die kleine flikkering is vervat in het eerste vers, waar hij zegt: "O Heere! God mijns heils." Dat kleine woord "mijn" opent voor een ogenblik een ruimte tussen de wolken waardoor de Zon der gerechtigheid een enkele straal schiet.

In het algemeen zult u bevinden dat, wanneer de psalm met klagen begint, hij met lof eindigt; zoals de zon, die in wolken en nevel oprijst, helder ondergaat, en haar verdeelde stralen uitschiet, juist vóór zij verdwijnt. Maar hier wordt de eerste schittering aan de hemel gezien, juist als de zon opgaat, en niet zodra is die lichtstraal verschenen, of dikke wolken en duisternis vergaderen zich er overheen. De zon vervolgt haar loop de gehele dag door in wolken gehuld, en gaat ten laatste onder in een zwaarder bank van wolken, dan zij de gehele dag om zich heeft gehad. "Gij hebt vriend en metgezel verre van mij gedaan; mijn bekenden zijn in duisternis." (vers 19). In wat een donkere wolk gaat de zon van Heman onder!
Wij besluiten dan uit de Schrift dat de heiligen van God, hoe diep zij ook in zielsnoden gezonken zijn -en weinigen van Gods volk waren ooit dieper in nood dan de maker van deze psalm- dat zij toch zeldzaam zijn zonder iets te hebben dat hun staande houdt. Ze zijn zelden zonder de verborgen ondersteuning van "eeuwige armen." En het zou moeilijk zijn enige aanhoudende klacht van de bijbelheiligen te voorschijn te brengen, die geheel en al ontbloot is van een geloofsoefening in God, en enige zwakke flikkeringen van hoop, waardoor hun ziel ondersteund werd. Wij besluiten daarom uit de Schrift dat niettegenstaande deze stralen van hoop, en deze geloofswerkzaamheden in de ziel, zij komen kan in de grootste diepte van geestelijke ellenden in die diepte waarvan Heman sprak, toen hij zei: "Uw hittige toornigheden gaan over mij; Uw verschrikkingen doen mij vergaan." (vs. 7.)

Er zijn weinigen onder ons, geloof ik, die deze psalm volkomen kunnen verstaan. Die zee is te diep voor onze kleine gestalte. Wij mogen misschien sommige doorwaadbare plaatsen daarin vinden, waarin wij kunnen gaan, maar ik geloof dat weinigen van ons ooit in deze diepte van zielssmart geweest zijn, waarvan Heman hier zo gevoelig spreekt, en waaronder hij kermt met zo´n zware klacht. In de verzen die ik u voorlas, schijnt het water iets meer doorwaadbaar, dan in het algemeen van de psalm. En ik durf te zeggen van sommigen van ons, die hier tegenwoordig zijn, wij weten enigszins wat het is, in duisterheid van de ziel en in beproevingen en oefeningen van het gemoed te zijn, en hebben enige kennis van het beenderenhuis van bederf, dat wij met ons omdragen. En als wij niet geheel en al met deze diep geoefende heilige kunnen meegaan, echter zijn wij bekwaam om misschien een kleine weg met hem te reizen.

"Zult Gij wonder doen aan de doden? Of zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven? Zal Uw goedertierenheid in het graf verteld worden, Uw getrouwheid in het verderf? Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land der vergetelheid?"

In deze verzen vinden wij melding gemaakt van vier dingen aan de zijde van God:
1 WONDEREN DOEN,
2 GOEDERTIERENHEID,
3 GETROUWHEID EN
4 GERECHTIGHEID.

Dit zijn vier eigenschappen van de gezegende Jehovah. Om deze te kunnen zien, waren de ogen van Heman ontsloten. En om deze te gevoelen, wordt het hart van Heman bewerkt. Maar hij komt, door Goddelijke onderwijzing, in een plaats waar het schijnt,

dat deze eigenschappen geheel en al voor hem verloren zijn. En echter, zo verborgen zijn de wegen van God, de plaats waarin hij was, was juist die, waar deze eigenschappen het krachtigst waren ten toon gespreid, en dieper en bij ondervinding aan zijn ziel bekend gemaakt werden.
De Heere leidt de blinden door een weg die hij niet kent in deze plaatsen van beproeving, opdat daarin voor hem die eigenschappen meer volkomen mogen ontdekt worden, waarvan hij reeds een flikkering gezien had. Door hem in deze paden te leiden, brengt de Heere hem in zo'n verborgen weg, dat al zijn vorige kennis ervan vernietigd wordt. Hij draagt daarom deze vraag aan de Heere voor, hoe het mogelijk was dat in deze plaatsen, waar hij nu was, die eigenschappen konden ten toon gespreid of bekend gemaakt worden.

Welnu, het zal onder Gods zegen mijn werk zijn, enige van die plaatsen, waarin de psalmist was, toen hij deze bekommerde vraag deed, af te tekenen, en om te doen zien hoe diezelfde eigenschappen, waarin hij geoefend werd, passen, en alleen passen bij die bijzondere plaatsen waarin hij juist op die tijd was, dat hij deze treurige klacht uitstortte.

I. Hij begint: "*zult Gij wonder doen aan de doden?"* Hij spreekt hier van zijn eigen ondervinding. Hij is die "dode" aan wie dit "*wonder" te doen* is. En terwijl hij in die gesteldheid is, achtte hij dat elke genadedaad aan hem gedaan waar hij toen was, een "wonder" moest zijn.
Allen van Gods volk worden, door de werking van de Geest in hun zielen, vroeger of later, in die plaats gebracht, waar Heman was. Paulus was daar, toen hij zei: "onder de wet, zo leefde ik eertijds, maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven." Want, inderdaad, hij was "gestorven;" dat is, hij was gedood, verslagen in zijn ziel, doordat de geestelijkheid van Gods wet bekend gemaakt werd in zijn geweten, doordat hij gedood was aan alle hoop van schepselsgerechtigheid, gedood aan alle verwachting van vleselijke heiligheid en gedood ten aanzien van de enige weg tot zaligheid, die het schepsel kon uitdenken.

Maar het woord "gedood" draagt nog een uitgestrekter betekenis dan deze. Het drukt uit een gevoel van uiterste hulpeloosheid; niet slechts een gevoel van schuld en veroordeling, zodat men verslagen is aan alle hoop van zaligheid in zichzelf, maar ook om zich geheel machteloos te gevoelen, zijn kleine vinger op te lichten, om zich van de onderste hel te verlossen. Als iemand hier nooit gebracht is, hij zal nooit begeren, dat er een wonder verricht wordt. En Gods volk heeft behoefte dat er wonderen in hun zielen gedaan worden, even zozeer als de lamme en de blinde en de dode en de stomme behoefte hadden, dat er wonderen aan hun lichamen geschiedden, terwijl Christus in het vlees op aarde woonde. Wanneer dan de Heere enig teken van genade doet aan iemand welke in zijn gevoel dood voor Hem ligt, het is een wonder dat in zijn ziel ten toon gespreid wordt. En hij beschouwt het als het meest verwonderlijkste wonder, dat de Heere ooit tot hem een woord van genade spreken zou, dat Hij ooit aan hem "een teken ten goede" geven zou, dat Hij ooit voorbij hem zou gaan, als hij ligt "in zijn bloed," een balling en vreemdeling, en hem het leven aankondigen. Dat Hij ooit "Zijn vleugel over hem zou uitbreiden, in een verbond met hem zou komen, en hem de Zijne noemen." (Ezechiël 16:6-8).

Maar indien wij zien op de uitdrukking, zoals het er eenvoudig staat, schijnt het uitgesproken te zijn door iemand die onder het vonnis van de dood ligt, voordat het wonder betoond is. Het komt niet voor in de verleden tijd: "hebt Gij wonder gedaan aan doden?"
Het is niet de taal van dankzegging voor het verleden, of van verwondering over het tegenwoordige, maar die van bekommerd onderzoek voor het toekomende: "*zult* Gij wonder doen aan de doden?" Is het mogelijk? Ben ik niet een te groot zondaar? Is niet mijn toestand te hopeloos? Heb ik niet te zwaar gezondigd? Heb ik niet de rechtvaardige toorn onvergeeflijk mij op de hals gehaald? Ben ik niet een zondaar zo erg en zwaar en van zo'n zwarte gedaante, dat genade mijn ziel nooit bereiken kan. "*Zult Gij wonder doen aan de doden?"* O, het zou een "wonder zijn, als Gij ooit een blik van genade op zo'n dode ellendeling zou werpen.
Maar daar is een andere betekenis die de woorden opleveren, welke die is van een ziel, nadat zij enige blijken van genade van de Heere ontvangen heeft, en bevoorrecht is geweest met enige tekens van Zijn liefde en gunst, en zij door de listen van een bedrieglijk hart, de afgodische vervreemding van bedorven hartstochten, en de verborgen lokazen en strikken van de satan, gevallen is in een staat van vleselijkheid, dorheid, dodigheid en hulpeloosheid voor God. Wanneer iemand hier is, dan schijnt het hem toe dat het een zeer groot wonder zou zijn, dat hij ooit een herleving van geest zou hebben, en dat even zo groot een wonder ten tweede male in zijn ziel enig leven en vrijheid en gevoel en verbrijzeling voor God bewerken moet, als het ooit een wonder en een deed van wondervolle genade was, toen hij voor de eerste maal tot een geestelijk leven werd wedergeboren. God wil aan Zijn geliefde kinderen leren dat de dag van de wonderen niet over is. De dag van de wonderen is niet meer voorbij dan de dag van de krachtdadige werking van de Heilige Geest voorbij is. En zij die geestelijke wonderen in de ziel loochenen, mogen evengoed loochenen, dat de Heilige Geest Zijn almachtige werking uitoefent in de kerk van God op aarde. God wil Zijn volk leren dat Hij bij voortduring wonderen werkt. Hij wil hen brengen tot die enge plaats van zielsondervinding, dat niets dan een wonderbare verlossing hen kan bevrijden, om niet neer te dalen in de verblijven van de dood. En Hij wil hen krachtdadig overtuigen, dat Hij in een geestelijke zin Zijn hand over hun ziel moet uitstrekken, evenals toen Hij, terwijl Hij op aarde was, Zijn hand uitstrekte en de melaatsen, de lammen en de blinden van hun lichamelijke ziekten verloste.

En dat de psalmist dit bedoelt, schijnt klaarblijkelijk uit het andere gedeelte van hetzelfde vers: "*zullen de overledenen opstaan, zullen zij U prijzen?"* Dit is niet de taal van een ziel, dood in zonden en misdaden, maar het is de stille ontboezeming van een levende ziel, kampend en worstelend met de dood. Wat een onderscheid is er, daar, waar leven werkt in en onder de dood, en waar de dood volkomen heerst tussen de levendgemaakte ziel, en die, waarin niets dan de dood is, dood zonder enige sprank van geestelijk leven, dood zonder enige straal van hemelse onderwijzing. Daar is geen gekerm, geen gezucht, geen klacht, geen treurig vragen, geen uitstorten van het hart voor God, waar de ziel geheel en al dood is, niet meer dan er leven en ademhaling is in een lichaam dat in het graf ligt. Maar waar ook leven in de ziel is ingeplant door de Fontein van het leven, dat leven zucht onder de dood. Het zucht vanuit het graf; het hijgt naar adem onder het lichaam van de dood, dat met haar verenigd is; en zoekt zichzelf op te beuren van onder die last van de dood, van die boven op haar liggende zwaarte

van vleselijkheid, die haar insluit in haar koude en strenge omarming. Het poogt zichzelf op te lichten en uit te helpen uit dat lichaam van de zonde en dood dat zijn koude en verstijfde zwaarte zo rondom haar uitbreidt dat zij onbekwaam is om op te komen.
Kent u de werkingen van het leven op deze wijze? Het hijgen, het snikken, het oprijzen van het leven van God in uw ziel, gedrongen, overstelpt, terneer geslagen, en al maar verstikt door die vleselijke, dode, onvruchtbare, aardsgezinde, duivelse natuur, die als een last op u ligt? Maak er staat op, mijn vrienden! Als u nooit gekend hebt wat het is te hijgen en te verlangen en te zuchten, en te kermen onder de last van een lichaam van de zonde en van de dood, dan weet u niets van de levenwekkende werkingen van de Heilige Geest in uw geweten.
Hoe dan, "zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven?" Hoe? De dwaze, onwetende, koude, onvruchtbare, hulpeloze ziel, die geen kleine vinger kan opheffen, die niet één geestelijk woord kan voortbrengen, die geen verlangen naar genade kan uiten, die zichzelf geen haarbreedte kan opheffen van onder de last die haar neerdrukt "zal zij *opstaan*?" En nog meer, "*zal zij U loven*?" Hoe? Kan een jammerklacht dan ooit in lof zegging veranderen? Kan geklaag ooit veranderd worden in dankzegging? Kan de rouwdrager ooit juichen en zingen? O! Het is een wonder van wonderen, als "de overledenen opstaan; indien de overledenen U loven; indien de doden staan op hun voeten, en overwinning zoeken door Uw bloed."
Hoe verschillend is de godsdienst van de Bijbel van die oppervlakkige, krachteloze spinnenwebachtige godsdienst, die in iedere richting van de bedrijvige wereld verspreid is, als de draden in de herfst over het veld. De schering en inslag van de onderwijzing van de Heilige Geest, wat een sterk, zwaar, stevig, dicht geweven weefsel is het, vergeleken met die draden die glinsteren in de dauw, en die de tred van een kind bij duizenden kan breken! Hoe! De mensen denken dat zij slechts even wat betreffende Christus behoeven gelezen te hebben, en dan kunnen zij in Christus geloven, en zich in Christus verheugen, en vaststaan in Christus, en nemen van de dingen van Christus, even zo gemakkelijk als iemand tot zijn ontbijttafel komt, en neemt het brood en snijdt er voor zichzelf af zoveel hij begeert. Maar zie op de godsdienst van de Bijbel, zie op de ondervinding van de heiligen daar opgetekend; let op de hulpeloosheid die hun gevoelens kenmerken, zie het machtig werk dat zij uitwerkt in hun zielen; hoor het kermen van hun beproefde harten; luister naar de zuchten die voortkomen van hun klagende lippen. Is hun hoop een huis van spinnenkoppen? (Job 8:14). En is het niet naar het Goddelijk voorbeeld, dat onze godsdienst moet ingericht zijn, zal ze stand houden in de dag van de beproeving? O! de Geest van de Heere, als Die spreekt in de Schriften, blaast het dunne weefsel van de tegenwoordige tijd weg, als het kaf van de zomer dorsvloer. En laat iemand spreken zo lang als hij wil over Christus en Zijn zaligheid, Zijn bloed en Zijn gerechtigheid, hij weet niets, volstrekt niets van Hem, totdat hij gebracht wordt tot enige van deze engten en verzoekingen, waarin God Heman bracht. En wanneer hij daar gebracht is, dan zal hij beginnen te kennen hoe passend ze zijn voor hem, en hoe passend hij is voor die. Hij zal beginnen te gevoelen, wat een wonder, wat een machtig wonder van liefde en genade in zijn ziel gewerkt moet worden om hem tot een proefondervindelijke deelgenoot te maken van "de waarheid zoals zij in Jezus Christus is." Maar onze predikers hebben zo'n spoorweg gelegd, hebben de wagens zo gevuld, en bewegen zich met zo´n locomotiefspoed aan het hoofd van de trein, dat de wezenlijk "treurigen van Sion" niet met ze kunnen reizen. Maar er is geen nieuwe weg naar de hemel gemaakt; er is geen effen maken en bespoedigen van de weg

die de Heilige Geest heeft opgeworpen. Hij loopt over heuvels, door valleien en tussen ruwe stenen; het is een weg van verdrukking, een weg die de vermoeide voet van de reiziger kwetst.

II.

Maar wij gaan over tot een andere eigenschap van God, die uitgedrukt wordt in een andere plaats van de ondervinding van de heiligen. "*Zal Uw goedertierenheid in het graf verteld worden?"* Wij komen nu een trede lager. Wij hadden gemeenschap gehad met de doden. Wij hadden bij het lijk gezeten; maar nu moeten wij nog een stap lager. Wij moeten het lichaam naar het graf vergezellen. Want hij zegt: "zal Uw goedertierenheid *in het graf* verteld worden?"

Welnu, wat moet dit geestelijk betekenen? Wat is "het graf" anders, dan de plaats waar het bederf heerst, waar verrotting en verderf regeert? Maar het graf waarvan Heman spreekt, was geen letterlijk graf. Daar wordt Gods goedertierenheid niet vermeld. Niet dat Hij de as van Zijn heiligen niet gadeslaat; niet dat er niet een dag zal komen, wanneer hun lichamen zullen verrijzen en met hun zielen verenigd worden, opdat, zoals zij het beeld van de aardsen gedragen hebben, zij ook het beeld van de hemelsen dragen zullen. Maar het "graf" waarvan Heman hier spreekt, is het inwendige graf, het innerlijke graf van erkend en gevoeld bederf.

Heman dan, kon van bederf spreken. Hij was zoals het schijnt, een van de "predikers van het bederf." Hij hield er niet van, om een kennis van inwendig verderf terzijde te stellen. Hij hield er niet van om op de hoge bergen van verwaandheid te staan, zijn verdorvenheden terzijde werpend, zoals de slang haar huid afwerpt, beneden in de vallei, en zich te verheffen boven alle gevoel en overtuiging van zijn vleselijke aard. Als hij niet in het "graf" was, waarom had hij dan nodig de Heere te vragen, Zijn getrouwheid daar te openbaren? Maar hij is opgesloten in dat duistere verblijf, een levende bewoner van het "graf" van inwendig bederf en gevoelde onreinheid. Zijn vroegere deugden, die eens aangenaam en welriekend waren, zijn nu een stank geworden. Die handen die eens de natuurlijke godsdienst konden vasthouden, waren nu niet slechts dood en onbekwaam zich te bewegen, maar reeds onbeweeglijk in verrotting en bederf gezonken. Die mond die eens zijn natuurlijke gebeden kon voortbrengen, en dat hart dat eens natuurlijke gedachten kon bedenken, was niet slechts door de dood belemmerd, maar ook in walgelijkheid van het graf veranderd.

Hier is dan een treffend beeld van wat een levende ziel voelt onder de bekendwording van het diep bederf van zijn hart. Al zijn goede woorden, eens zo geacht en al zijn goede werken, eens zo geprezen en al zijn gebeden, en al zijn geloof en hoop en liefde, en al de genoegens van zijn hart, niet slechts verlamd en dood, niet slechts gebracht tot een staat van uiterste hulpeloosheid, maar zo naar het gevoel van de ziel veranderd in bederf en verrotting.

Welnu, was u ooit daar? Waren uw gebeden ooit een stank in uw neusgaten? Was uw gerechtigheid ooit een stank? En zijn al uw goede woorden, en al uw goede werken, en al uw goede gedachten, eens zo geacht, nu niets in uw oog dan vuil, bevlekt en zondig? Het is iets, daar te zijn in beschouwing. Het is een andere zaak, daar te zijn in ondervinding. Wanneer wij daar zijn in zielsbevinding, dan worden wij gebracht waar Heman was, toen hij zei: "zal Uw goedertierenheid in het graf verteld worden?" Hoe, zult Gij Uw liefde bewijzen aan een stinkend lijk? Hoe, kan Uw liefde uitgestort worden

in een hart vol bevlekking en verrotting? Moet Uw toegenegen vriendelijkheid komen uit Uw doorluchtige tempel, waar U op de troon zit in majesteit en heiligheid en zuiverheid, moet zij dat eeuwig verblijf van onuitsprekelijk licht en heerlijkheid verlaten, en treden in het duistere, bedorven en walgelijke "graf?" Hoe, moet Uw goedertierenheid uit het heiligdom in het beenderenhuis komen? Zal zij *daar* verteld, daar ontdekt, daar vermeld, daar geopenbaard, daar bekendgemaakt worden? Want niets dan de *verklaring* daarvan zal daar gelden. Hij zegt niet: "zal Uw goedertierenheid verteld worden in de Schriften? Zal Uw goedertierenheid verteld worden in Christus? Zal Uw goedertierenheid verteld worden door de mond van de dienaren? Zal Uw goedertierenheid verteld worden in heilige en zuivere harten?" Maar hij zegt: "zal Uw goedertierenheid verteld", bekendgemaakt, gezegd, ontdekt, betoond "worden in het graf?" Waar het tegenovergestelde heerst, waar alles het meest onwaardig is, de laatste van alle plaatsen die geschikt is voor de goedertierenheid van een enkel zuivere God om daar te komen.
Welnu, totdat iemand hier komt, weet hij niet wat goedertierenheid is. Hij kan het niet weten. Hoe kunnen we de kracht van iemands genegenheid afmeten? Onze vrouw zegt, onze betrekkingen, onze vrienden zeggen ons, dat zij ons beminnen. Maar hoe kunnen wij hun liefde kennen? Wel, wanneer een beproeving komt, dan ontdekken wij de kracht van hun genegenheid. Wanneer een vrouw met haar echtgenoot in de gevangenis kan gaan, hem nog in de dood vergezellen, hem bijstaan wanneer hij bedekt wordt met schande en schaamte, dan zeggen wij: "daar is huwelijks liefde daar is diepe en onwrikbare liefde." En zo ook met de goedertierenheid van God; de plaats, om dat te doen blijken, is "het graf" Dat bewijst de sterkte van de genegenheid; dat toont de diepte en de wonderbare natuur van de liefde. Zeg nooit dat u weet wat het is, de goedertierenheid van God bij ondervinding in uw ziel te genieten, als u nooit in die plaats geweest bent, waar de goedertierenheid van God, zoals als hier gezegd wordt, "verteld" wordt. Als de stank van het beenderenhuis nooit uw neusgaten besmet heeft, en u nooit bij zielsondervinding in deze verblijven geweest bent, denk dan nooit dat u de lengte en breedte en diepte en hoogte kent van de goedertierenheid van God.
Maar hier wordt de rede vernietigd. De natuur duizelt en al de wijsheid van de mens geeft de geest. God maakt graag de hoogheid van de mens tot schande, en vernietigt al de wijsheid van het schepsel. En daarom brengt Hij Zijn volk in zulke plaatsen, als de grootheid van Zijn goedertierenheid aantonen. En zo, terwijl Hij hen behoudt met een eeuwige behoudenis, maakt Hij die behoudenis dierbaar, door die te ontdekken in zulke plaatsen en toestanden, dat niets anders in hun omstandigheden kan passen, of hun zielen kan verlossen.
Maar zie de wonderlijke stelling. Hoe? de metgezel van de wormen, hij die zelf gevoelt dat hij een graf is, hij die zichzelf kent als besmet met al het bederf van het graf, voor zich te begeren de goedertierenheid van een Drie-enig God dat hij zou wensen dat de heilige Drie-eenheid komt, niet slechts tot de buitenzijde, maar tot de binnenzijde van het graf, Hij komt niet slechts tot de marmeren deuren van Lazarus´ graf, maar geestelijk door de deuren in de plaats, waar Lazarus ligt, om de welriekende geur en reuk van eeuwige liefde uit te storten tussen de verrotting van het graf.

Wat een verborgenheid is hier! Maar niets anders kan een levende ziel voldoen. Hij begeert getuigenissen, zoekt ontdekkingen en gezegende openbaringen. Nog eens, zie op het wonder. Niet slechts een schepsel, maar een *verdorven* schepsel, niet slechts een

arme dode zondaar in zijn gevoel, maar een *walgelijk* zondaar in zijn gevoel, en die begeert voor zich liefdekussen van de lippen van vlekkeloze zuiverheid, dat de getrouwheid en de majesteit en de luister van de Godheid geopenbaard zou worden in hem! Was het niet de diepste ootmoed, het zou de hoogste verwaandheid zijn. Ontstak niet de Heilige Geest het gebed, dan zou het schijnen gelijk te zijn aan het raaskallen van de waanzinnigen.

III.
Maar wij komen tot een andere eigenschap van God, waarvan in onze tekst gemeld wordt. "*Uw getrouwheid in het verderf?"* Heman werd in zijn ziel ook geoefend met de andere eigenschappen van de Heere, behalve Zijn doen van wonderen, en vertellen van goedertierenheid. Wat is dan *getrouwheid* waarvan Heman spreekt? Het is het, geloof ik, in twee onderscheiden opzichten: *getrouwheid* aan de beloften, welke God gedaan heeft in Zijn woord van waarheid en *getrouwheid* aan Zijn Eigen getuigenis en aan Zijn Eigen werk in de ziel van Zijn kinderen.
Op de eerste wijze heeft God in Zijn geïnspireerde Woord, waar Hij Zich uitwendig ontdekt, menige bepaalde belofte gegeven aan Zijn volk in Christus.
Maar daar zijn andere beloften, die enkel gericht zijn aan hen die in zekere toestanden verkeren, aan hen die onderwezen zijn in zekere lessen, en als bezittende een zekere ondervinding. Bijvoorbeeld, Hij heeft zegeningen beloofd aan de "armen en nooddruftigen," en aan degenen die "hongeren en dorsten naar de gerechtigheid;" dat "Hij zal acht slaan op het gebed des verdrukten", en dat Hij "uit de hoogte Zijns heiligdoms zal neerzien om het zuchten van de gevangenen te horen, en los te maken de kinderen des doods." Ps. 102:20,21. Hij heeft Zijn Woord vervuld met beloften aan degenen, die zuchten en weenden, aan de treurende boetvaardigen, de verbrokenen van hart, die ziek zijn vanwege hun zonden, aan de begerende, zoekende en kloppende vragers. En Hij is gebonden door Zijn Eigen eeuwige eigenschappen om getrouw te zijn aan Zijn Eigen Woord.
Heman zegt daarom tot Hem: *"Zult Gij Uw getrouwheid in het verderf tonen?"* Hier is het punt. "Verderf" schijnt tegenovergesteld aan getrouwheid, en echter is het juist het verderf dat trouw meer openbaart. God heeft de onderwerpen zo wondervol geschikt en vermengd, dat juist de dingen die het meest Zijn Goddelijke eigenschappen schijnen tegen te werken, juist de dingen zijn, daar Hij gebruik van maakt om ze bekend te maken. Heman schijnt met God te willen twisten: "hebt Gij niet mijn hoop vernietigd? Hebt Gij niet mijn gegronde verwachtingen bedorven? Hebt Gij niet elke stut weggenomen waarop ik kon leunen tot ondersteuning? Hebt U niet alles vernietigd waarop ik tot troost kon zien? Is dit Uw getrouwheid aan Uw beloften? Is het dan zo dat Gij hecht aan Uw eigen geopenbaard Woord? In plaats van op mijn gebed te antwoorden, houdt Gij U meer op een afstand. In plaats aan mijn wens tegemoet te komen, schijnt Gij mij slechts verder van U te stoten. In plaats van te verschijnen, wanneer ik roep, verbergt Gij U slechts achter een dikke wolk. In plaats van mij te geleiden naar de plaats waar ik wens te zijn, schijnt Gij mij slechts verder van Uw koninkrijk te verwijderen.

Zijn wij ooit daar geweest? Hebben wij ooit bevonden dat, hoe meer wij trachten nader bij de Heere zijn, hoe meer Hij ons schijnt weg te stoten? Dat, hoe meer wij de zaligheid pogen vast te houden, wij er verder van verwijderd worden? Dat, hoe meer wij wensen

onze aandeel in Christus, de zoetheid van Zijn beloften, en de onderwijzingen van de Heilige Geest, te verwezenlijken, hoe meer verlaten wij ons van Hem gevoelen? Wij worden in verzoeking gebracht om op zulke tijden te zeggen: "toont Gij Uw getrouwheid in het verderf? Is dat de weg dat Gij Uw getrouwheid openbaart?" Wel, Uw getrouwheid zou verbinden, maar Gij verwondt; Uw getrouwheid zou naderbij brengen, meer Gij drijft verder af; Uw getrouwheid zou de ziel doen herleven met enige droppelen van hemelse zoetheid, maar U hebt een beker van gal en alsem in onze handen gegeven. De weg, waarin de rede zou zeggen dat Gods getrouwheid zou blijken, is juist tegenovergesteld aan deze bedoeling. Natuur en rede redeneren: "ik ben arm en ellendig, ik roep tot de Heere, ik zoek Zijn aangezicht, ik ben een zodanige als Hij heeft beloofd te zegenen. Maar wel ver van Zijn Woord te vervullen, wel ver van Zijn belofte te bevestigen en daarnaar te handelen, schijnt Hij mij verder van Zich te stoten."

Wel, hier is dan de beproeving van het geloof, dat Gods getrouwheid getoond wordt in dit verderf. Omdat het daarin is dat Zijn getrouwheid wordt geopenbaard, door nooit te dulden dat de ziel meer verzocht en beproefd wordt dan zij dragen kan, maar door een weg tot ontkoming te maken opdat zij in staat is het te dragen.
Maar daarenboven bestaat de getrouwheid van de Heere in nauwkeurige aankleving aan zulke getuigenissen als niet slechts in Zijn Woord geschreven, maar als Hij in het hart van Zijn volk gegraveerd heeft. De Heere zegt tot Jakob, "dat Hij met hem wilde zijn, en hem behoeden zou overal waar heen hij trekken zou." Dat was de plechtige belofte te Bethel aan hem gedaan. Gen. 28:15. Hield Hij Zijn belofte aan hem? Veranderde niet Laban zijn loon tien malen? Werd hij niet bedrogen in die zaak die hem het nauwste aan het hart lag? Jacob kon zeggen: "Heere, hebt Gij niet beloofd mij overal te behoeden? Bent U dan getrouw? Toont Gij Uw getrouwheid in dit verderf?" Maar toen hij ten laatste op zijn doodsbed kwam, zag hij ongetwijfeld dat de Heere Zijn getrouwheid in dat ogenschijnlijk verderf had geopenbaard; dat deze zelfde smarten en mishandelingen in Gods handen de middelen waren om hem uit de plaats van de ballingschap te drijven en hem te brengen naar zijn eigen land. Daarom, de vervolgingen die hij van Labans hand ontving, waarin het scheen dat God het ene gedeelte van Zijn oorspronkelijke belofte niet vervulde, dat Hij "hem behoeden zou overal waarheen hij trekken zou," werd het middel, dat het tweede gedeelte van de belofte vervuld werd, "dat Hij hem zou terugbrengen in zijn eigen land."

Misschien heeft de Heere een belofte in uw ziel gegeven, dat Hij uw God wilde zijn, en dat Hij u wilde zegenen, en u bewaren, en u onderwijzen, en u ondersteunen, dat Hij u niet zal laten verzocht worden, boven wat u dragen kunt. En soms, wanneer de Heere Zijn belofte niet schijnt te vervullen, bent u gezind de hartstochtelijke en onrechtvaardige taal van Jeremia te gebruiken: "zoudt Gij mij ganselijk zijn als een leugenachtige, als wateren die niet bestendig zijn?" (hfdst. 15:18.) Maar het is in dit verderf, dat de Heere Zijn getrouwheid openbaart.
Want wat is het oogmerk van de Heere? Het is niet voor ons vleselijk welzijn, waarmee Hij Zich bemoeit, maar met ons geestelijk welzijn. De Heere heeft uw afgoden verstrooid; maar heeft Hij niet, toen Hij uw afgoden verstrooide, Zichzelf verheven in uw harten, als het enig Voorwerp van aanbidding? Hij heeft mogelijk iets van uw eigendommen vernietigd, u arm gemaakt in het goed van deze wereld, maar Hij heeft

het vernietigd, opdat Hij u meer standvastig doet leunen op de arm van Zijn voorzienigheid. Hij heeft u in deze omstandigheden gebracht, waarbij u uw vroeger hoog geprezen karakter onder de mensen - ik bedoel niet uw karakter in het oog van Gods kinderen dat u hebt verloren,- maar u hebt de achting en goede dunk van de wereld en de belijdende kerk verloren, en u bent nu gebrandmerkt met het zwarte merk van "Antinomiaan." Maar door u tot een balling te maken, heeft Hij u afgescheiden van de vijanden van de waarheid, heeft Hij u nader gebracht tot Zijn lieve volk, en misschien dichter aan Zijn eigen hart gesloten, alsook Zijn Eigen beeld meer zichtbaar op u gedrukt. De Heere heeft uw valse godsdienst vernietigd, uw natuurlijke hoop, uw vleselijke gebeden, uw ingebeelde waarheid, uw nagemaakte heiligheid, en die dingen in u, die niet van Hem waren, maar uit de aarde aards, en u terzijde van Hem afgetrokken, en heeft u gemaakt tot een arm, naakt, leeg, ontbloot ellendeling voor Zijn ogen. Maar het is juist in deze daden van verderf, dat Hij Zijn getrouwheid getoond heeft: Zijn getrouwheid aan Zijn verbond, Zijn getrouwheid aan Zijn geschreven Woord, Zijn getrouwheid aan de beloften die Hij met kracht op uw ziel heeft laten vallen. En de tijd zal komen, dat u getrouwheid zult zien uitgedrukt op elke bedoeling van God over u in Zijn voorzienigheid en in genade.

En ik zal u zeggen, waar u Zijn getrouwheid het eerst geopenbaard zult zien: in het verderf. U zult Gods getrouwheid aan Zijn verbond zien blijken in het vernietigen van uw valse godsdienst, teneinde Zijn eigen koninkrijk in uw ziel op te richten. In het vernietigen van alles wat vervreemd en uw genegenheden van Hen aftrekt, dat Hij alleen gegrift wordt in uw harten. En u zult zeggen, wanneer de Heere u brengt om te zien op de weg waarlangs Hij u jarenlang geleid heeft: "de grootste van al Gods genaden zijn geweest die, welke bij die tijd schenen de grootste ellenden te zijn. De rijkste zegeningen die Hij mij heeft gegeven, zijn die opkwamen aan de buitenkant bedekt met plagen. En Zijn getrouwheid wordt veel meer in het verderf dan in herstelling geopenbaard.

IV.

Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land van de vergetelheid? Hier is een andere eigenschap van God waarin Heman geoefend wordt. Zijn "*gerechtigheid.*" Gods gerechtigheid, hier en elders, geloof ik, betekent niet slechts Christus' gerechtigheid, maar ook de rechtvaardige daden van Gods handelingen met de ziel in een weg die bestaanbaar is met Zijn Eigen billijk karakter. Gerechtigheid betekent niet slecht de heerlijke gerechtigheid van toerekening, maar ook dikwijls de gerechtigheid van Gods rechtvaardige handelingen. Het is inderdaad waar dat Christus' gerechtigheid bekend wordt *in het land van de vergetelheid*, maar er is een andere soort van gerechtigheid, die daar evenzeer geopenbaard wordt. Zo'n gerechtigheid als wij lezen in het lied van Debora en Barak: "spreekt tezamen van de gerechtigheid des Heeren, van de gerechtigheden, bewezen aan zijn dorpen in Israël." (Richt. 5:11) En ik moet zeggen dat de gerechtigheid van God in deze zin, hoewel de Heilige Schrift er vol van is, door predikers en schrijvers veel voorbij gezien wordt.

Dit land van de vergetelheid schijnt twee zaken te bevatten. *Onze* vergetelheid van God, en *Gods schijnbare vergetelheid* van ons. Wij verkeren dikwijls in dit slaperige land van vergetelheid jegens God. Wij vergeten Zijn alomtegenwoordigheid, vergeten Zijn hart doorzoekende ogen, vergeten Zijn vroegere weldaden, vergeten Zijn oude barmhartigheden, vergeten Zijn verleden getuigenissen, vergeten de eerbied die toekomt aan Zijn heilige Naam, vergeten alles dat Hem aangaat, dat wij boven alles hebben verlangd op het ijverigst te gedenken. Het is dan in dit land van de vergetelheid, in dit droevig en moeilijk oord, wanneer wij zoals de discipelen in de hof slapen, in plaats van te waken, dat het God echter behaagt Zijn gerechtigheid te betonen. Gods gerechtigheid loopt gelijk met Christus' voldoening, want daarin is Zijn inwendige gerechtigheid geopenbaard, dat is, Zijn nauwkeurige toestemming met billijkheid en rechtvaardigheid, omdat billijkheid en rechtvaardigheid nauwkeurig zijn voldaan, door het zoenoffer van de Zoon van Gods. "Daarom," zegt de ziel, zult Gij Uw gerechtigheid tonen in dit land van de vergetelheid, waar ik U heb vergeten, waar ik mij van U heb afgewend, waar ik al Uw vroegere bedoelingen met mij uit mijn gedachten heb laten gaan en zal Uw gerechtigheid juist daar geopenbaard worden? *Uw gerechtigheid*, dat is, Uw billijkheid in genade te bewijzen, omdat voor mij een offerande is opgeofferd, Uw gerechtigheid liep gelijk met de verzoenende stroom van Christus' bloed, opdat deze gerechtigheid niet verbeurd zal worden door mijn vergetelheid. Hoe groot! Gerechtigheid gaat zij aan zij met genade! En gerechtigheid echter bewaart al haar onbuigzame gestrengheid, omdat voor deze afvalligheid van hart, deze vergetelheid van de ziel, deze vervreemding van genegenheid, deze mijn afkering van U, voor die alle is verzoening gedaan; bloed is er voor vergoten; de prijs is daar voor betaald. En gerechtigheid kan steeds blijken in het land van de vergetelheid, omdat al mijn zonden, begaan in het land van de vergetelheid, verantwoord zijn door verzoenend bloed.
Maar het land van de vergetelheid betekent ook vaak vergetelheid aan Gods zijde God schijnt Zijn volk te vergeten. Sion zegt: "De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten" (Jes. 49:13). Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten?" (Ps. 77:10). Schijnt het soms niet alsof de Heere ons geheel en al vergeten had, ons niet meer in aanmerking neemt, ons gering schat, ons verwerpt, en ons niet met één blik wilde verwaardigen, of een woord ons toevoegen? O hoe dikwijls ging u, en ging ik tot de troon van de genade, en beproefden wij het oor te verkrijgen van de Heere; beproefden de voeten van de Heere vast te

houden, en Hem te vragen om enig blijk van Zijn genade, en een woord van troost voor onze zielen, om een toeknik, om een lach; en gingen even leeg heen als wij kwamen. Geen zoete verschijning, geen hemelse openbaring, geen Goddelijke influistering, geen aangename tekens, geen zachte wenken van Zijn genade en goedertierenheid. Hij schijnt op zulke tijden, het wordt met eerbied gezegd, in het land van de vergetelheid te zijn, waar Hij niet op ons let. Kan Hij daar dan Zijne gerechtigheid tonen? Hoe kan gerechtigheid aan mijn zijde zijn wanneer Hij mij schijnt vergeten te hebben? Kan het bestaan met Zijn gerechtigheid, Zichzelf te verbergen?
Want een kind van God weet dat hij niet kan vrijgesproken worden zonder dat de rechtvaardigheid voldaan is. Nooit begeert hij dat de zuiverheid en oprechtheid en heerlijkheid van God verlaagd worden. Hij durft niet te wensen dat er enige uitwissing of verdonkering komt over Gods wezenlijke rechtvaardigheid. En daarom zegt hij: "kan het met Uw gerechtigheid en uw rechtvaardigheid bestaan, mij een liefdeblik te geven, en mij te begunstigen met een teken ten goede? Met andere woorden, is mijn naam in het boek des levens? Is er bloed voor mijn zonden gestort? Zijn mijn ongerechtigheden waarlijk vergeven? Dan is gerechtigheid zowel op mijn zijde als genade." Als gerechtigheid en rechtvaardigheid niet aan uw zijde zijn, evengoed als genade, dan bent u voor altijd verloren. Tenzij rechtvaardigheid volkomen voor uw zonden voldaan heeft, zullen zij in hun geheel getal op uw schuldig hoofd gerekend worden. God zal nooit de rechtvaardigheid omkeren ter zake van de genade, en ook niet dulden dat zij verwrongen wordt. Nee, een kind van God zal wensen deze twee eigenschappen van de grote Jehovah in zijn boezem in haar oorspronkelijke zuiverheid te bewaren, in al haar eeuwige oprechtheid, en niet te worden bezoedeld of verwrongen, de een door de andere.
Heeft de Heere uw zielen ooit tot deze plechtige plaats gebracht? En hebben wij ooit gekend wat het is, -ik zeg niet in al haar diepten, maar- enigermate in deze plaats van ondervinding geleid te worden, die de Heilige Geest hier heeft afgeschetst?
Mijn vrienden! Waarom heeft God deze ondervinding van Heman nagelaten en aangetekend? Is het om de Bijbel groter te maken, of om ons voor een sabbat wat meer te lezen te geven? Of om ons wat afwisseling te verschaffen, opdat er enige belangstelling of verlustiging in de Schriften is? O nee. Maar wel "wat tevoren geschreven is, dat is tot onze lering tevoren geschreven; opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schrift, hoop zouden hebben." (Rom. 15:4.) Daar is dan geen nut, te spreken van onze kennis, en van onze godsdienst en van ons lidmaatschap; hoe hoog men ook van ons denkt, hoe vlijtig wij ook de Schriften lezen en onze huiselijke gebeden met stiptheid volbrengen, als wij ontbloot zijn van hartenwerk. Ik ben wel overtuigd dat wij slechts kunnen komen tot de geheimen van de levende godsvrucht, door te wandelen in de wegen door God aangewezen. Zij zijn niet te verzamelen, en te trekken uit het Woord van God, evenals iemand in een hof hier een roos en daar een tulp wil plukken. Wij kunnen niet wandelen in de hof van de Schrift, en een aangename tekst plukken, en die in het knoopsgat van ons kleed steken, hem onder onze neus houden, en de lucht daarvan inademen. Maar wij moeten wandelen in die paden die God gelegd heeft in Zijn Woord. En dat is, door de hand van God gebracht te worden in zekere oefeningen, zekere beproevingen, zekere plaatsen, en als we daar gebracht zijn, uit te roepen uit de diepten van een gebroken hart, om de openbaring van die zegeningen die wij in de Schriften zien en er onze diepe behoefte aan gevoelen, maar waarvan wij

de kracht, zalving, zoetheid en Goddelijke toepassing in onze harten wensten te gevoelen.
Bezie uw godsdienst; zie goed toe of die van God is. Als het Zijn werk is, dan zal het de toets doorstaan. U behoeft niet te vrezen voor dat wat een worm van het stof, zoals ik ben, kan zeggen. U hebt niet nodig om te beven voor uw godsdienst. Want als die enige waarde heeft, als die goed is, het zal in de weegschalen gewogen worden. U behoeft niet te vrezen, een goed goudstuk neer te leggen. Het zal goed klinken op de toonbank. De secretaris van de bank van Engeland zal het merk niet uitdoen en "vervalst" stempelen op een goed bankbiljet. U behoeft niet bevreesd te zijn voor enige onderzoekende vragen, als uw godsdienst van de rechte soort is.
Wel, hebt u het verstaan? Komt u zoals Heman komt? Hebt u enige van zijn diepe zielsbevindingen in uw ziel voor God? Zo ja, dan weet u een weinig van de kracht van de levende godzaligheid. Uw ogen zijn een weinig geopend om te zien wat ware godsdienst is. En als de Heere leidt in wezenlijke zielsoefeningen, dan begint u te voelen en te zeggen: "wat een krachteloze, ledige, uiterlijke, misleidende zaak is het dorre Calvinisme van de tegenwoordige tijd." En u roept uit de diepte van uw ziel tot de God van alle genade om u kracht te geven, en liefelijke openbaringen te schenken, en Jezus in uw harten te brengen in al Zijn liefde en heerlijkheid; u te verschaffen een zeker bewijs van uw aandeel in Hem, en u te leiden in de lengte, en breedte, en hoogte, en diepte van Zijn liefde, die de kennis te boven gaat. Zo wordt u inwendig en uitwendig afgescheiden van alle dode, dorre belijdenis, en wordt u geleid door de Heilige Geest in het ware merg en de vettigheid van het Evangelie. En daar u voelt hoe onderscheiden het is te leven onder de zalving van de Heilige Geest, hoedt u zich daarom dat u uw godsdienst niet enkel leert uit de mond van de mensen, of enkel uit de letter van Gods Woord, zonder de verzegelde toepassing van de waarheid in het hart.
Moge de Heere, als het Hem behaagt, dit getuigenis zegenen tot heil van uw zielen, en Zijn eeuwige heerlijkheid. Amen.

3. Christus de Vriend en Borg van Zijn nooddruftig volk

Predikatie over Psalm 109:31

"Want Hij zal den nooddruftige ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen". Psalm 109:31.

De grote waarheden van het evangelie worden als door een lichtstraal in Gods heilig Woord ontdekt. De Godheid van Jezus bijvoorbeeld, is in de duidelijkste en meest uitdrukkelijke woorden geopenbaard, zodat zij, die ze loochenen, zonder enige verschoning zijn. "In den beginne was het woord, en het woord was bij God, en het woord was God," zal alle lasteraars van die gezegende en heilige Naam tot een eeuwige ellende veroordelen. Maar God heeft niet enkel deze grote en heerlijke waarheden, in duidelijke woorden, in geheel Zijn heilig Woord ontdekt; in woorden, zo duidelijk, dat niets dan de meest helste drogredenen ze ooit kunnen verijdelen of loochenen; maar Hij heeft hier en daar in onderscheidene gedeelten van Zijn gezegend Woord van waarheid, deze zelfde leringen verspreid; en toch -indien ik de uitdrukking bezigen mag- er een dunne doorschijnende sluier over geworpen, die de Heilige Geest van tijd tot tijd oplicht, en wat daar onder ligt ontdekt aan de ogen en harten van Gods geestelijk onderwezen kinderen. Zodat de grote en heerlijke evangeliewaarheden niet enkel in duidelijke woorden ontdekt zijn, tot vertroosting van de kerk en tot veroordeling van alle godslasteraars en tegenstanders, maar zij zijn ook onregelmatig hier en daar op de bladzijden van het Woord verspreid; en wanneer het de Heilige Geest behaagt, een lichtstraal op een Schriftuurplaats te werpen, die in het eerst donker scheen, maar dan voor zijn ziel geopend wordt. Dan vervult Hij die belofte, dat Hij haar wil "geven de schatten die in donkerheid zijn en de verborgen rijkdommen van afgezonderde plaatsen."

"Want Hij zal de nooddruftigen ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen."

Wie toch zou verwachten in deze tekst de Godheid en mensheid van Jezus heerlijk voorgesteld te vinden? En toch dit vers getuigt duidelijk van de Godheid en mensheid in één doorluchtig Persoon. Want wie is deze "Hij?" "*Hij* zal staan." Wat wordt in het vorige vers gezegd? Ik zal den Heere (met grote letters, dat "Jehovah" betekent) met mijn mond zeer loven en in het midden van velen zal ik Hem prijzen. Want Hij zal de nooddruftigen ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen." Maar kan Jehovah, "*staan* aan de rechterhand van de nooddruftigen"? Hij vervult alle tijd en alle ruimte. "de hemel der hemelen kan Hem niet bevatten," zegt Salomo, "hoeveel minder dit huis dat ik gebouwd heb." Hij kan dan alleen *staan*, wanneer Hij in een eindige omtrek gebracht wordt. God enkel als God, kan niet staan. Hij kan daarom slechts "staan aan de rechterhand van den nooddruftigen", als Hij een menselijk lichaam heeft, waarin de doorluchtige Godheid woont. Zodat de uitdrukking: "Hij zal staan aan de rechterhand van de nooddruftigen," alleen op die manier kan

verklaard worden, dat terwijl "Hij" betekent Jehovah -zoals duidelijk is uit het vorige vers- de omstandigheid van het "staan aan de rechterhand van de nooddruftigen" impliciet te kennen geeft dat Jehova in menselijke gedaante moet zijn. Wij besluiten dan hieruit, Wie het is van Wie gezegd wordt, dat Hij "staat." Niet Jehovah op Zichzelf, niet enkel Jehova, zoals Hij alle tijd en ruimte vervult, maar de tweede Persoon van de doorluchtige Godheid in een menselijk lichaam, Die woont in menselijke gestalte. Hij is het, Die "staat aan de rechterhand van de nooddruftigen" , Jehovah Jezus, de Immanuël, God met ons, de Godmens; Die is, op dezelfde tijd en in één en dezelfde doorluchtige Persoon, "God boven al te prijzen," en hebbende een volmaakt menselijk lichaam en een volmaakte menselijke ziel.

I. Laten we ten eerste een weinig het *karakter* beschouwen van degenen, aan de rechterhand van wie Christus staat.
II. En dan zullen wij zien, de gelegenheid en *omstandigheden*, zoals Hij daar staat. "Hij zal de nooddruftigen ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen."
III. Waaróm Hij daar staat.

Van het karakter dan van hen, aan de rechterhand van wie Hij staat, wordt gezegd dat het >nooddruftig' is. (Of, volgens de engelse vertaling: "Hij zal aan de rechterhand van de armen staan@.)
Het woord nooddruftigen of armen komt veel in het Woord van God voor, en het wordt bijna zonder uitzondering gebezigd, (ik zou haast zeggen geheel zonder uitzondering) met betrekking tot Gods eigen kinderen. Weliswaar, er zijn plaatsen in de Spreuken, die spreken van de tijdelijk armen, maar toch zullen die een geestelijke zin opleveren; en in alle gevallen waar het woord in een geestelijke zin gebruikt wordt, betekent het en wijst het als met de vinger op Gods Eigen levend gemaakte kinderen.

Maar hoe komt het toch, dat zij arm zijn? "Ik ben arm en nooddruftig" zegt de Psalmist, "en mijn hart is in mij gewond." Hoe komt het, dat zij arm zijn? Maken zij zichzelf zo? Dit te zeggen is het Woord van God tegen te spreken. Want in het gebed (of liever de dankzegging) van Hanna lezen wij: "*de Heere* maakt arm en maakt rijk, Hij vernedert ook verhoogt Hij." Daarom, zij maken zichzelf niet nooddruftig. Er zijn een groot getal belijders in de (zogenoemde) godsdienstige wereld, die zichzelf nooddruftig maken. Dat is te zeggen, die een uiterlijk voorkomen van armoede aannemen, terwijl zij nooit door de hand van God ontbloot zijn. En hun armoede bestaat voor het grootste gedeelte in woorden. Niets is gemakkelijker dan het gewaad aan te nemen en de uitdrukkingen te gebruiken van een arm man, maar dit is slechts een loze kunstgreep van de Satan. Iemand, van wie het hart vol hoogmoed is, zal u niet ontmoeten als een trots mens. Hij weet dat dit stinkt in uw neusgaten. En daarom zal hij met geveinsde ootmoed komen. Iemand, die nooit ontbloot of ontkleed is van eigen gerechtigheid, en nog een belijdenis van godsdienst heeft, zal niet snoeven van zijn eigen gerechtigheid. Hij zei tot u komen met een taal van armoede in zijn mond. Maar wat brengt het kleed teweeg, het ruwe kleed, dat hij draagt om te bedriegen? Wat brengt het teweeg als de weduwe van Thekoa komt in een weduwe kleed? Haar kleed maakt haar niet tot een weduwe. Het ruwe kleed maakt geen profeet, en een armoedige taal maakt een mens niet arm, maar het kan een

bedeksel van enkel list en bedrog zijn. Geen mensen zijn inderdaad arm, dan zij die door de hand van God ontbloot zijn. Die Hij neer geworpen heeft en daartoe gebracht, dat zij zichzelf verfoeien in stof en as, en zich verstoken zien en gevoelen van alles wat in Zijn reine en hart doorzoekende ogen goed, heilig, hemels en welbehaaglijk is.

Welnu, op wat voor wijze ontbloot de Heere hen? Hij ontbloot hen door ze te beroven van alles, waarop zij vertrouwen, alles, waaraan zij kunnen hangen, en alles waarop zij kunnen zien. Wanneer de Heere begint te werken in het geweten van de zondaar, voert Hij meestal tegen hem aan de *openbare overtredingen* van zijn leven, waarvan niemand van ons waarschijnlijk vrij is. En deze doen hem neerzinken. Het wordt hem dus gegeven te gevoelen, dat, tenzij zijn zonden vergeven worden, of hij in staat is op de een of andere wijze zijn leven te verbeteren, om niet langer in deze boze wegen te wandelen, hij tot in eeuwigheid onder de toorn van God zou moeten verzinken. Maar niet zodra begint dit werk in het geweten, of de zondaar, die geheel en al onbekend is met het werk van God in zijn ziel, of liever onbekend met wat God voorneemt hem langs deze weg te geven, gaat ogenblikkelijk aan het werk om enige rijkdommen te verzamelen, iets dat hem in een goede stand zou stellen; zoveel gerechtigheid als hij ooit mogelijk vergaderen kan. Deze overlegging is diep in zijn hart gevestigd, dat hij te doen heeft met een heilige God, een onbevlekte God; een rechtvaardige God, Die naar waarheid in het binnenste vraagt, en de zonde haat met een volkomen haat. En de onmiddellijke werking van deze overtuiging op zijn geweten is, om hem aan te zetten enige rijkdommen te vergaderen, een schat tezamen te brengen, zich iets te verschaffen, waardoor hij God behagen kan. Dit hebben wij allen gedaan, zo velen van ons van zonde overtuigd zijn geworden. Wij hebben oude kleren, oude betrekkingen, oude zonden afgebroken, en een doorgaande verbetering teweeg gebracht. Maar dit was alleen *onze gerechtigheid* in de plaats van onze zonden te zetten. Het was slechte het ene bedrog in de plaats van het andere te stellen. Het was slechts onze zielen te onderstutten met een andere muur, nadat God die neergeworpen heeft, waarop wij vroeger rustten en leunden. Zoals bijvoorbeeld een algemene hoop op Gods genade.

Maar wanneer de Heere een ziel inderdaad en wezenlijk onder handen neemt, dan ontbloot Hij haar van alle *gerechtigheid*. Hij zal haar niet een enkele draad laten, niet één stukje, nee niet het aller geringste. Zijn ogen, "die als vuurvlammen zijn," zien in het zondaarshart. En als zij zien, verteren zij alle hooi, stro, stoppelen en kaf, die er in zijn. Zoals een brandglas, wanneer het op het brandpunt geplaatst is, het hout verbrandt waarop het gericht is, zo ook wanneer Hij "Wiens ogen zijn als vuurvlammen," in de ziel ziet, die door en door zoekt en Zijn doordringende blik werpt in de verborgen hoeken en afgelegen schuilplaatsen van onze harten, dan verbrandt en verstrooit Hij het kaf, het hooi, en de stoppelen, die wij met oneindige zorgen samen hadden gebracht.

Maar er zijn daarenboven nog vele dingen om verbrand te worden. De *valse godsdienst* moet evengoed aan de mens ontnomen worden, als zijn wettische gerechtigheid. Want er is veel valse godsdienst, die door de kracht en listigheid van de satan verzonnen wordt, en aan de wedergeboren ziel wordt voorgehouden als was het hemelse munt. Er zijn veel namaaksels, die zelfs op Gods kinderen voor een tijd indruk kunnen maken, alsof zij gemerkt waren in het hemelse voorhof en de beeltenis van de koning droegen, terwijl zij niets zijn dan "potscherven met zilver overtrokken," zoals Salomo zegt, niets

dan een weinig zilver, dun uitgeslagen over het gewone metaal. En op deze wijze worden onze gebeden, onze gaven, onze kennis, ons lezen van de Schrift, en onze bekendheid met de leer van de genade, welke dingen op zichzelf goed zijn (zoals het zilver goed is, waarmee het onedel metaal overtrokken is) slechts gebruikt (zoals het zilver) om het namaaksel te bedekken; en dus slechts om het bedrog van het namaaksel te vermeerderen, in plaats van het waarde bij te zetten. Zodat wezenlijk al dit dorre calvinisme, en al die nauwkeurige beschouwingen van de leer van de genade en het verkiezen van een zuivere evangelieprediking, en hoge achting te hebben voor de dienaren, van God gezonden, het lezen in godsdienstige boeken, de rechtzinnigste naam tekort is. Tenzij het hart vooraf in het stof van de dood neergeworpen, tenzij het ontledigd is, opdat het zuivere goud uit de smeltkroes daarin vloeit, om het te vervullen met edelmetaal; tenzij het ontkleed en bloot gelegd en als het ware er een plaats voor het goud gemaakt is, om in te vloeien; anders is het slechts een verzilvering, een beetje zilver om het onedel metaal te verbergen. Het is gelijk aan het geval van een mens, die een roof heeft, die een diepe zweer bedekt. De zweer moet uit de grond op genezen worden (want aan de randen moet altijd de genezing beginnen) en al de etterstof wordt weggebracht. Als slechts de oppervlakte van de wond genezen is, dan zal de oorspronkelijke kwaal op het gestel werken, of daarin op de een of andere plaats opnieuw met groter hevigheid uitbreken. En zo moet het hart ontkleed, ontledigd en krachtdadig ontbloot worden door een genadewerk, dat tot de grond toe gaat, en doordringt in de meest verborgen schuilhoeken van de ziel, om te ontdekken al het bederf, dat erin steekt en huisvest.

Ja velen van Gods kinderen hebben, wanneer zij kwamen te sterven en die verzilvering verteerd werd, bevonden dat zij dan moesten zoeken naar het werk van de genade, in zijn hoogte, en lengte, en breedte, en diepte, in zijn zuiverheid en kracht, dat zij dachten te bezitten. Zij hadden "inderdaad vele goede dingen voor de Heere God van Israël," gelijk het kind van Jerobeam. Maar zij hadden niet dat geloof, dat vertrouwen, dat onwrikbaar vasthouden aan God, dat staan in het goddelijke leven, dat zij dachten te hebben. Er zijn vele van Gods kinderen die veel verder zijn in leerstellige kennis, dan in Goddelijke onderwijzing en ondervinding. Nu, bij al degenen die zo ten dele bedrogen worden, (ik zeg niet geheel, omdat er dikwijls op de bodem een wezenlijk genadewerk is, en zij soms onrustig en ongemakkelijk zijn, in spijt van hun ijdel vertrouwen) moet dit alles vroeger of later vervallen, en het hart tot in de grond vernederd worden, opdat het zuivere echte werk van de Heilige Geest met kracht er in voortgezet wordt. Iemand beschrijft zijn daaromtrent gemaakte ondervinding op deze wijze. Hij zegt: "evenwel waren de fonteinen van de grote afgrond nog niet opgebroken." En dit is het geval met menigeen. De wond is gedeeltelijk en oppervlakkig genezen. En hij moet weer uitbreken. Nu, de wezenlijk "nooddruftige" heeft *alles* van zich geworpen, van wie niet alleen de domme beschouwingen van een genadig God (zoals de natuurlijke mens heeft) zijn afgenomen, die niet alleen van zijn wettische gerechtigheid ontdaan is, maar aan wie eveneens al dat soort van ingebeelde en overgeleverde godsdienst, zo heersend in deze dagen, ontnomen, en die schuldig voor God geworden is, naakt, in het stof, die niets heeft om Hem te verzoenen of Zijn gunst te winnen, en slechts "één schrede tussen hem en de dood." Dit is een "nooddruftige," en geen anderen zijn wezenlijk nooddruftig in de volste zin van het woord, die niet meer of minder (want ook zelfs hier zijn trappen) iets van dit werk van ontbloten in hun hart

en geweten leerden kennen. Welnu, alle belijders kanten zich aan tegen dit ontbloten, en ik zal u zeggen waarom. Omdat het hen veroordeelt. Zij weten dat zij daar niet doorgegaan zijn. Zij weten dat het niet met kracht in hun ziel gewerkt is. En daarom, alle belijders, hetzij Arminianen, of Calvinisten, strijden tegen de ontblotende hand van God. Maar zij komen niet tot hun doel, "want de Heere doodt en maakt levend. Hij doet ter hel nederdalen en Hij doet weder opkomen; de Heere maakt arm en maakt rijk; Hij vernederd ook verhoogt Hij." En als zij "vaten der barmhartigheid" zijn, dan zullen zij het vroeger of later leren kennen.

II

Maar deze "nooddruftige" heeft er "zulken die zijn ziel veroordelen." Want Hij zal de nooddruftigen ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen@.

Deze nooddruftige, zoals u ziet, heeft een teer geweten. Want hij draagt de veroordeling in zich. Het geweten van een natuurlijke mens voelt geen geestelijke veroordeling. "Ik zal een nieuw hart en een nieuwe geest in het binnenste van u geven." Het is een nieuw geweten, dat veroordeling gevoelt. Zoals de apostel Paulus spreekt van "een goede consciëntie." Nu, dat uit de natuur voortkomt, kan nooit "goed" zijn; want het is besmet en bevlekt met het kwaad van de natuur. "Alle goede gave en volmaakte gift komt van boven, van de Vader der lichten." En daarom, dit teer geweten, dat geestelijke indrukken gevoelt, is een gift van God. Het is het nieuwe hart, dat de Heilige Geest in de ziel blaast en mededeelt, wanneer Hij het wedergeboren doet worden tot een eeuwig leven. Het is dit nieuwe hart, dit teer, goed, zuiver geestelijk geweten, dat veroordeling gevoelt. Een natuurlijk mens gevoelt veroordeling naar het woord in de brief aan de Romeinen. "Hun consciëntie mede getuigende en de gedachten onder elkander hen beschuldigende of ontschuldigende." Het natuurlijk geweten van de heiden gevoelt natuurlijke veroordeling; dus om *geestelijke* veroordeling te gevoelen, moet men een geestelijke geweten hebben; dat is een nieuw, een teer geweten, ingeplant door de Heilige Geest in de ziel. "De vreze des Heeren is het beginsel der wijsheid." De nooddruftige heeft dat, en juist omdat hij het heeft, zijn er, "die zijn ziel veroordelen."

1

De *wet* is een van degenen die "zijn ziel veroordelen." De wet in haar rechtvaardige bevelen, in haar heilige eisen, en haar vreselijke heiligheid, in haar vernielende vlam, in haar ontzagwekkende vloek, "deze veroordeelt zijn ziel", en maakt hem schuldig voor God. Zoals de apostel schrijft: "opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij."

2

Daarenboven veroordelen ook de boze werkingen van zijn eigen hart zijn ziel. Laat ons die nauwkeurig en onderscheiden beschouwen. Een daarvan is *ongeloof*. Wanneer de Heilige Geest een ziel bewerkt, dan overtuigt Hij haar van ongeloof. "Hij zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel; van zonde omdat zij in Mij niet geloven." De Heilige Geest Die in het hart van de zondaar werkt, maakt hem arm en leeg, overtuigt hem van ongeloof, en doet hem gevoelen en kennen in het diepst van zijn hart, dat hij hoegenaamd niets kan om het geloof voort te brengen; neen, niet het geringste sprankje of greintje daarvan. De Heilige Geest toont aan de levend gemaakte zondaar het onderscheid tussen een lettergeloof en een geestelijk geloof, tussen het geloof dat een werk van het vlees is, en dat wat een werk is van God. Hij toont aan elk

vat van barmhartigheid, dat het geloof, dat geen werk van God is, "een bed is te kort en een deksel te smal." Hij onderwijst hem, dat hij geen macht leeft om het geringste deeltje van levend geloof in zijn ziel voort te brengen, en dat al het natuurlijk geloof dat hij heeft in de letter van Gods Woord, hem toch gebrek doet hebben aan die rust en hoop en vrede, die alleen de woedende storm in hem kan stillen. Dit ongeloof nu "veroordeelt zijn ziel." Hij brengt geen Antinomiaanse verontschuldigingen voor de dag en zegt niet: "word ik zalig, dan word ik zalig, en word ik verdoemd, dan word ik verdoemd." Hij zegt niet: "wat dit ongeloof betreft, het is mij natuurlijk eigen, en ik kan er mij niet van ontdoen; en daarom zal ik er mij niet over verontrusten, want als ik zalig zal worden, God zal mij op deze of die tijd het geloof wel geven." Een levende ziel die "het beginsel der wijsheid" heeft, en geoefend is door de tere ondervindingen, die de Geest van God hem inplant, kan nooit zo'n zichzelf rechtvaardigende taal spreken. Maar hij gevoelt, hij klaagt, hij zucht, hij kermt en schreeuwt onder de zwaarte van het ongeloof.

3

De vreselijke opwellingen van zijn vleselijk verstand tegen God, "veroordelen verder zijn ziel." Hij opent het Woord van God. Hij leest daar wat de heiligen zijn, hoe zij zeggen: "Uw wil geschiede", hoe zij zich onderwerpen aan God, hoe zij zitten aan de voeten van Jezus en Zijn woord horen, hoe zij "Zijn voeten wassen met hun tranen en afdrogen met de haren van hun hoofd;" hij leest alles wat Paulus en de andere apostelen in de weg van de bevelen hebben gesproken, als: "verblijdt u ten allen tijde in de Heere," "zijt met ootmoed bekleed," en de verschillende besturingen in het Nieuwe Testament aan de kerk van God gegeven. Maar in plaats dat zijn gemoed daarmee instemt, voelt hij vijandschap, opstand, ontevredenheid, hardheid, gemelijkheid, onvermogen om zich aan de wil en de wijsheid van God te onderwerpen, en dat hij is als een kalf, ongewend aan het juk. Zoals Efraïm "beklaagt hij zichzelf" en is toch onbekwaam tot onderwerpen, en om zich eenvoudig en gelovig aan de voeten van de Verlosser te werpen. Deze vijandschap, ontevredenheid en opstand, veroordelen zijn ziel. En dan daarenboven zijn onmacht en geestelijke hulpeloosheid, zijn volslagen onbekwaamheid om zichzelf van deze boze werkingen te bevrijden, de ellendige zwakheid en ontbering, waaronder hij zucht, terwijl hij bezwaard is. Zodat hij mag doen wat hij kan, maar de zonde is met al zijn daden vermengd. Hij mag denken wat hij wil, maar hij kan zijn gedachten niet tot God opheffen en door de sluier heendringen. Hij mag spreken wat hij wil, maar het kwaad stroomt voort met al zijn woorden. Deze diepe verlatenheid van het schepsel, deze onbekwaamheid om goed te doen, goed te denken, goed te spreken of zichzelf van deze werken en lasten te ontslaan, veroordeelt zijn ziel.

4

Maar verder, zijn eigen *afvalligheden* veroordelen hem. De Heere heeft hem mogelijk soms verlossingen gegeven, Zijn oor geneigd en Zijn geroep gehoord, in een nauwe weg van de voorzienigheid op een merkwaardige en uitstekende wijze hem opgehaald, wanneer hij dacht in de kuil neer te zinken, hem opgericht uit ziekte, hem verlost zelfs uit de kaken van de tijdelijke dood en hem soms een proef, een droppel en een teugje gegeven, om zijn ontroerd gemoed te ondersteunen, te doen bedaren en te troosten. Maar hij heeft het alles vergeten, alles aan de kant laten varen, en springt achteruit als een gebroken boog, en gaat de vuile afgod na. Deze afvalligheden veroordelen zijn ziel, verwonden zijn teer hart en doen hem zuchten en schreeuwen, als een bijna wanhopige.

Maar deze dingen veroordelen hem *rechtvaardig*. Hij is verplicht zich schuldig te verklaren. Hij heeft niets tot zijn verdediging. Hij kan geen voorwendsel inbrengen om het oordeel op te schorten. Hij weet niets in zijn voordeel te zeggen, opdat het vonnis niet voltrokken wordt.

Niettemin zijn er andere dingen, die hem *onrechtvaardig* veroordelen. En deze gevoelt hij misschien wel even scherp als die, welke hem rechtvaardig veroordeelden. *Valse belijders*, die lasterende beschuldigingen tegen hem ophopen, zijn naam benadelen, zijn goed gerucht ondermijnen, hem valse beweegredenen toeschrijven, zijn daden verkeerd voordragen, en er overal op uit zijn hem op elke manier te benadelen. Deze veroordelen hem, maar *onrechtvaardig*.
Wat een scherpe wonden hebben sommigen van ons van de kant van *gewaande vrienden* gevoeld! Hebt u nooit uit een geopend hart iets verteld aan iemand, die u als uw vriend hoogachtte; -mogelijk aan hem een verzoeking opengelegd, waarmee uw ziel bezig gehouden werdB hem bekend gemaakt met een geheime zonde die als een zware last op uw geweten drukte hem iets ingefluisterd van de diepe werking van uw snood hart. En u meende dat hij uw vriend was. En met zijn gladde tong en heilige gelaatstrekken verleidde en verlokte hij u, om aan hem de geheimen van uw ziel open te leggen, zoals Simsons vrouw hem verleidde, om aan haar te vertellen waarin zijne grote kracht gelegen was? En deze valse vriend, deze Judas, nadat hij het geheim u ontwrongen heeft, heeft er gebruik van gemaakt om u in een verkeerd daglicht te stellen en om u ervoor te houden, als had u werkelijk dat gesproken of bedreven waartoe u slechts verzocht was. En hiermee heeft hij dus een verzoeking vergroot tot een overtreding. Hij heeft u gewond. Het heeft u diep doorsneden. Het heeft een treurige verwoesting in uw hart teweeg gebracht. Dit is een *onrechtvaardige* veroordeling.
Of wellicht hebben *godsdienstbelijders* opgezameld, wat u onbedacht gesproken had, en het de landstreek rondgevoerd, het verspreid door de kerken en de een het de ander toegefluisterd zoals "de kinderen van zijn volk spraken over Ezechiël" -wat u zich mogelijk in een gedachteloos ogenblik liet ontvallen, en dan keert het met verdubbeld gewicht op u terug, en uw ziel wordt erdoor veroordeeld. Dit zijn onrechtvaardige veroordelingen. Nog daarenboven beschuldigt de satan dikwijls deze nooddruftige, dat hij gezondigd heeft tegen de Heilige Geest, dat hij de onvergeeflijke zonde begaan heeft, dat zijn naam niet in het boek des levens is, dat hij verworpen is, dat al zijn godsdienst vleselijk is, dat hij in onoprechtheid begonnen, in onoprechtheid voortgegaan is, en dat zijn deel zal zijn met de geveinsden. Met al deze vreselijke ingevingen valt hij als een machtige vloed in de ziel. En deze veroordelen hem *onrechtvaardig.*
Wanneer de satan ons zegt dat wij onherstelbaar zijn afgevallen; het is een onrechtvaardige veroordeling wanneer hij ons zegt dat we de zonde tegen de Heilige Geest begaan hebben; het is een onrechtvaardige beschuldiging. En wanneer onze gewaande vrienden maar bedrieglijke tegenstanders zijn, en die ons haten om de bedoelingen van de Heere met onze zielen, hun boosaardige leugens verspreiden: dit zijn onrechtvaardige beschuldigingen; maar zij wonden en doorsnijden diep een gevoelig hart.
Ziehier dan de nooddruftige, van wie de ziel veroordeeld is door sommige dingen rechtvaardig, door andere onrechtvaardig, maar die dat het scherpst voelt, waaraan hij schuldig wordt verklaard. O! het is het schuldgevoel dat de ziel van de mens neerdrukt,

daar hij geen woord te zeggen heeft, geen klacht kan inbrengen, en ook niets waardoor zijn last verminderd kan worden. Maar, "Hij zal staan aan de rechterhand van de nooddruftigen, om hem te verlossen van degenen die zijn ziel veroordelen," het mocht dan zijn dat hun veroordelingen rechtvaardig of onrechtvaardig zijn.

III

"Hij zal staan." En wie is deze Hij? Zoals ik in het begin van mijn rede opmerkte, het is de Godmens alleen, Die voor God kan "staan," omdat Hij God is in menselijke gestalte. De uitdrukking "Hij zal *staan* aan de rechterhand van de nooddruftigen," sluit ook in, dat Hij hier verschijnt als een Vriend. Hoe vertroostend, hoe versterkend is het een *vriend* bij ons te hebben staan, wanneer wij in verlegenheid zijn. Zo'n Vriend is Jezus. In het uur van nood komt Hij als een Vriend staan aan de rechterhand van het nietige schepsel, van wie de ziel veroordeeld wordt door misdaad en beschuldigingen. Maar Hij staat in een veel hogere betrekking dan die van Vriend. Hij staat daar als een Borg en Verlosser. Hij gaat als het ware in het hof, en wanneer de gevangene voor de balie staat, treedt Hij vooruit en staat aan zijn rechterhand als zijn Rantsoen en Borg. Hij haalt uit Zijn boezem de kwijtscheldingsbrief van de schuld, getekend en verzegeld met Zijn Eigen bloed. Hij vertoont het voor de ogen van het Hof en vraagt de vrijspreking en het ontslag van de gevangene, aan de rechterhand van wie Hij staat. Hij staat hier dan, opdat de gevangene vrij vergeven mag worden en volkomen gerechtvaardigd van die beschuldigingen die "zijn ziel veroordelen."
O heerlijk staan! O, gezegende verschijning! Wanneer deze Godmens, deze Middelaar van God en van de mensen, Christus Jezus, deze Immanuel, God met ons, "staat aan de rechterhand van de nooddruftigen, wanneer Hij tevoorschijn komt ten behoeve van de arm gemaakte zondaar, plaats neemt aan zijn rechterhand en "hem verlost van degenen die zijn ziel veroordelen!"

De *wet* brengt haar beschuldiging in. Deze Godmens "staat aan de rechterhand van de nooddruftigen" en vertoont Zijn Eigen vervulling van die wet, die haar zware beschuldiging tegen de schuldige misdadiger inbrengt. Ongeloof, de werkingen van een geweldig boos hart, de bewegingen van die poel van alles wat vuil en bedorven is, en de vreselijke ingevingen van de grote tegenstander van onze zielen, treden op om ons te veroordelen. Maar Hij "staat aan de rechterhand van de nooddruftigen" en brengt Zijn doorluchtige gerechtigheid in. Zijn wij door ongeloof neergedrukt? Hij schenkt geloof. Worden wij twijfelmoedig? Hij blaast de hoop aan. Is het hart onrustig en bewogen door de golven van vijandschap? Hij giet olie op deze golven door de uitstorting van Zijn liefde. Is de ziel door de schuld neergedrukt, van God verwijderd, onbekwaam om tot Hem te naderen, uit oorzaak van haar zware bestrijdingen? Hij legt Zijn arm onder deze behoeftige, neerslachtige ziel en richt haar neergebogen hoofd op. En als Hij het opricht, dan ziet de ziel omhoog. En in plaats van toorn, ziet zij van het gelaat van de Vader stralen van genade en liefde afdalen, omdat de Borg "aan de rechterhand staat van de nooddruftigen." Jezus Zelf heeft in het gericht gestaan. Hij is beschuldigd, als een misdadiger veroordeeld en is de dood van een boosdoener gestorven, hoewel Hij niet begraven is in het graf van een misdadiger, en met heerlijkheid en macht is opgestaan, en zit aan de rechterhand van God, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben. En daarom kan Hij medelijden hebben met de schuldigen, "want Hij is

in alles verzocht geweest gelijk als wij," en "kan medelijden hebben met onze zwakheden."
Maar Hij staat dikwijls onzichtbaar aan de rechterhand van de nooddruftige, om hem te "verlossen van degenen die zijn ziel veroordelen." Veroordeelt de wet u? Hij "staat aan uw rechterhand," hoewel u Hem niet gewaar wordt, om u te verlossen van de vloek.
Veroordeelt de schuld u? Hij "staat aan uw rechterhand," misschien ongemerkt, maar niettemin wezenlijk om u te verlossen van de macht van de zonde.
Veroordeelt de satan u? Hij "staat aan uw rechterhand" hoewel u Hem niet aanschouwt, zoals Hij stond voor Jozua en de Satan terugdreef, met te zeggen: "de Heere schelde u."
En als bij deze ook nog onrechtvaardige beschuldigingen tegen u ingebracht worden, die uw ziel doorsnijden en verwonden, wanneer valse beschuldigingen u ten laste gelegd worden en uitwendige belijders uw karakter benadeeld hebben, Hij staat in het verborgen aan uw rechterhand, om u te verlossen van hun beschuldigingen. En Hij zal een dag doen aanbreken, waarop u Zijn gerechtigheid mag aanschouwen. Wanneer men uw beweegredenen vals voordraagt, uw woorden verdraait en u vijandig gezind is, Hij "zal aan uw rechterhand staan om u te verlossen van degenen, die uw ziel veroordelen," door niet slechts Zijn heerlijke vertroostingen in uw hart uit te gieten, maar ook door u duidelijk te maken, dat geen enkele aanval van deze beschuldigingen tegen u kan ingebracht worden die u tot hartzeer en last geweest zijn."Hij zal staan aan de rechterhand van de nooddruftigen, om hem te verlossen van degenen die zijn ziel veroordelen."

Welnu, er zijn zowel natuurlijke als geestelijke armen. Er zijn pelgrims van God die arm zijn, zowel in een aardse als geestelijke zin. En deze hebben dikwijls iets dat "hun ziel veroordeelt." Mogelijk zijn sommigen van hen verarmd en daardoor genoodzaakt schulden te maken voor de meest noodzakelijke levensbehoeften, om niet om te komen. En deze schulden "veroordelen hun ziel." Wellicht zijn zij genoodzaakt van de goedheid van anderen af te hangen, van wie zij, in plaats van een glimlach, slechts een gefronst gelaat ontvangen; en in plaats van aanmoedigingen, slechts afstoting ontmoeten. Ook dit "veroordeelt hun ziel." O, een bedelaar te zijn, een kind van God te mogen zijn en echter zo in de diepte van armoede gebracht te worden, om tot een christenbroeder te moeten gaan en van hem een gift te vragen, en misschien een afwijzing te krijgen, of zo niet dat het onwillig of met een beuzeling wordt gegeven, met een koud, onhartelijk, terugstotend gelaat! Het "veroordeelt de ziel" van menigeen van Gods arme pelgrims. Maar God "zal staan aan de rechterhand van de nooddruftigen, om hem te redden van degenen die zijn ziel veroordelen;" van ongevoelige en harde broeders, die nooit in dezelfde toestand waren; die hem misschien de schulden verwijten die hij uit nood moest maken, en zich verontschuldigen, dat ze daardoor de ingewanden van medelijden jegens armen toegesloten hebben.

"Om hem te *verlossen* van zulken als dezen, die zijn ziel veroordelen." En op welke wijze? Door de klaarblijkelijke zorg van de voorzienigheid. Misschien op wonderbaarlijke wegen, misschien door sommigen van u die tijdelijke bezittingen hebben, aan te porren om in hun armoede iets mee te delen.
Ik pleit deze avond voor enigen van deze nooddruftigen. Zij hebben veel van deze dingen, die "hun zielen veroordelen." En wat een genade, als de Heere van u en mij, als Zijn werktuigen gebruik wilde maken, om hen te verlossen van die veroordelingen. Het

is een hoge eer om zo gebruikt te worden. Het is een groot voorrecht als de Heere mijn en uw hand wil gebruiken om Zijn armen en nooddruftigen te voeden. Want Hij heeft beloofd, "geen dronk water" onopgemerkt te laten. De hand die Hij zo gebruikt om de behoeften toe te dienen aan Zijn arme en nooddruftige kinderen, zal Hij eenmaal overvloedig erkennen.

Verslag van het Genootschap van Vrienden voor Oude Pelgrims.

Ik zal een kort verslag meedelen van het Genootschap van Vrienden voor Oude Pelgrims met betrekking tot het getal van de nu tot dat genootschap behorende personen, en het bedrag van hun inkomen en hun uitgaven.
"Er zijn acht en veertig gepensioneerden, die honderd twintig gulden ontvangen, drie en tachtig personen die zestig gulden, en twee honderd zeven personen die dertig gulden jaarlijks ontvangen. Zij maken een geheel van drie honderd acht en dertig arme, oude leden van het verborgen lichaam van Christus, -van verschillende benamingen- oud zijnde zestig jaren en daarboven, aan welken jaarlijks meer dan twintig duizend gulden wordt uitgedeeld.
De commissie smart het te moeten zeggen, dat het voortdurend inkomen, voortvloeiend uit jaarlijkse inschrijvingen, niet meer is dan twaalf duizend gulden. Dit laat een tekort van meer dan achtduizend gulden, dat door giften en verzameling van preken moet aangevuld worden."
Nu, dit is het enige godsdienstige genootschap, waartoe ik behoor; het enige genootschap dat ik gewetenshalve kan ondersteunen; het enige genootschap waarvoor ik ooit neiging voelde om te preken. Ik beschouw dit genootschap als meer goed en minder kwaad hebbend dan enig ander. Als wij daaraan dat geven waartoe de Heere ons in staat stelt, dan vervullen wij een duidelijk gebod van God, om "goed te doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs." Wij hebben geen uitgedrukt bevel om genootschappen te vormen en geld bijeen te brengen, teneinde zendelingen en Bijbels te verspreiden; maar wij hebben een stellig bevel om goed te doen aan de huisgenoten des geloofs. En daarom gaan wij op een zekere grond en staan op een Schriftuurlijke grondslag, wanneer wij voor hen pleiten, of onze mildheid aan hen betonen. En wie kan het meer nodig hebben?
Zij hebben drieërlei recht om hen aan te bevelen. Vooreerst hun ouderdom; ten tweede hun armoede, daar het inkomen van allen, die iets van het genootschap ontvangen, zeer beperkt is; en ten derde, in ieder geval zover de ondervinding leert, wegens de genade van God in hun hartenCzij behoren tot Gods kinderen.
Maar ik ben wel overtuigd, dat de Heere het hart van de mens moet openen. En waar Hij iemands hart opent om de armoede en nooddruft van Zijn kudde te gevoelen, zal Hij ook, in meerdere of mindere mate, de buidel openen. Onze vleselijke natuur, ons begerig, geldgierig hart, kan gemakkelijk geld vinden voor onze eigen vergenoeging. Maar wanneer het de zaak van God en de rechten van Zijn volk geldt, dan krimpen onze harten in. Als iets dat het vlees behaagt aan ons zinnelijk gemoed voorkomt, dan zal onze hand gemakkelijk de weg tot de buidel weten. Maar wanneer het enige verlaten pelgrim, de verachte zaak van God, een nooddruftige belijder van Jezus, iets dat ons geen genoegen of voordeel kan geven, geldt, dan begint de oude natuur terstond in te krimpen. Het begint een verbod in te brengen: doet de beurs dicht. En het fluistert ons in het oor, dat wij niet teveel verspillen moeten, of wij zullen onszelf nog eens een keer arm maken; dat wij niet weten of dezen tot het volk van God behoren; of dat wij morgen het geld voor onszelf nodig zullen hebben. Zodat alles wat iemand wezenlijk terecht geeft door de genade van God, die in hem is, uit zijn hand en zijn hart wordt uitgehaald.

Maar hoewel ik in mijn tijd veel geld verspild heb, en alles wat ik ooit in de ijdelheden van de wereld, de begeerlijkheden van het vlees, de grootsheid van het leven verkwistte, diep heb betreurd; heb ik echter nooit berouw gehad dat ik mijn hart opende om mee te delen tot de behoeften van de heiligen. Nooit ging ik naar bed met een zwoegend hart

of stond op met een bezwaard geweten, omdat ik in een ogenblik van medelijden meer gegeven had dan ik dacht te geven. Want ik ondervond dat werkelijk nooit. En daarom, ik laat aan andere leraren over, om hun ondervinding te prediken. Mijn ondervinding is dat ik dankbaar aan God geweest ben, dat ik iets had gedaan, en mij schaamde dat ik niet meer deed. En nu laat ik de zaak aan Hem over. Als Hij uw harten opent, Hij moet er de roem voor ontvangen. Als Hij uw handen opent, het zal zijn tot vertroosting van Zijn arme oude pelgrims.
Het geld is niet om in plannen verspild te worden; het is niet om door de bestuurders op kostbare reizen verkwist te worden; het is ook niet om besteed te worden tot het verkrijgen van keurig voorziene plaatsen voor een partij volk om hun redevoeringen uit te spreken; het is niet om in glans en luister verteerd te worden. Al de beambten van het genootschap bewijzen hun diensten voor niets. Alles wat verzameld wordt, gaat rechtstreeks in de beurzen van Gods volk. U zendt geen onbekeerde zendelingen uit om onbekeerde heidenen te bekeren. U stoot geen onbedreven jeugd uit, die God noch zichzelf recht kennen, om het natuurlijk heidendom te veranderen in Christelijke huichelarij. U zult geen Sociniaanse vertaling van de Heilige Schriften zenden, of verscheurde godsdienstige werken. U zult geen traktaten verspreiden, eensdeels vervuld met de genade van God en anderdeels met de blinde wil van de mensen. Wat u geeft, geeft u eenvoudig en alleen voor degenen die, zoals wij vertrouwen, van het volk van God zijn. Hier is een grote som - meer dan achtduizend gulden - te verzamelen. En misschien hebben velen van dit volk hun klein inkomen vooruit opgenomen en gezegd: "op die en die dag word ik opgeroepen en ik zal zo'n som geld ontvangen." Als het geld nu niet bijeen is, hoe zullen zij teleurgesteld zijn! Wat een gemelijkheid, verlegenheid, hartzeer en gemoedsangst kan voor het volk van God weggeruimd worden, als iemand naar zijn uiterste vermogen wilt geven, om mee te delen tot hun behoeften.

Als de rechten van de ouden van dagen onder Gods kinderen nooit uw hart roerden, dan geloof ik dat u in het geheel geen hart hebt. Maar moge God uw hart openen, u tonen dat "het zaliger is te geven dan te ontvangen," en liefelijk dwingen om te zeggen: 'Ik wilde liever morgen zonder middagmaal zijn of het aanschaffen van een kledingstuk, hetzij een muts, een rok, een paar schoenen of enig ander genoegen, tot een volgend jaar uitstellen, dan dat een van Gods kinderen zo rampspoedig zou zijn'. De weg om te kunnen geven is, om er iets voor op te offeren. En dat, wat u opoffert, zal menig kind van God verblijden en verheugen. Maar al stond ik hier tot middernacht, als de Heere uw hart niet opent, al mijn redenen zullen het niet vermogen, en daarom ik laat het eenvoudig over in Zijn hand. Moge Hij u zalig noodzaken om te doen dat tot Zijn eer is, en voor het goede van Zijn arme en nooddruftige kinderen.

4. Het gebed van Jabez

Predikatie over 1 Kronieken 4:10

"Want Jabez riep den God Israëls aan, zeggende: Indien Gij mij rijkelijk zegenen, en mijn landpale vermeerderen zult, en Uw hand met mij zijn zal, en met het kwade alzo maakt, dat het mij niet smarte! En God liet komen, wat hij begeerde."
1 Kronieken 4: 10

Ik heb wel gelezen dat de reiziger door de zandwoestijnen van Egypte, nadat hij door onvruchtbare wildernissen getrokken is, met niets dan een brandende zon boven, en gloeiend zand beneden zich, soms aan een groene vruchtbare plaats komt, die geheel het tegenovergestelde is van de eenzame woestijn daaromheen, waar hij waterbronnen vindt om zijn dorst te lessen, en palmbomen die hem schaduw en voedsel verschaffen.
Zo'n plaats was Elim. "Daar waren twaalf waterfonteinen, en zeventig palmbomen." En de kinderen Israëls legerden zich daar, nadat ze drie dagen in de woestijn zonder water waren voortgetrokken. Exod. 15:22,27. Zo'n plaats was ook Tadmor in de woestijn, 2 Kron. 8:4. Immers het woord Tadmor betekent een palmboom.
Met het gebed van Jabez, opgetekend in het eerste boek van de Kronieken, is het evenzo gelegen.
Als we de drie eerste hoofdstukken lezen, komen wij door een woestijn van namen nutteloos en onbelangrijk voor ons, hoewel niet voor de kinderen Israëls; want die moesten, door bewaring van hun geslachtrekeningen, de afkomst van de hogepriester en de afstamming van Christus uit David weten wanneer wij op het onverwachts aan een groene plaats komen, die geheel het tegenovergestelde is van de lange en "oneindige geslachtrekeningen" die wij door gedwaald zijn. Deze groene vlakte is het gebed van Jabez. En hier, als de Heilige Geest ons in de aangename en rijke ondervinding van deze plaats inleidt, zullen wij enige grazige weiden tot voeding vinden, en enige stille wateren om er ons bij neer te leggen. Maar waarom zou dit nu zo'n grasrijke vlakte zijn? Omdat al de kinderen van God, meer of minder duidelijk, hun ondervindingen in het gebed van Jabez lezen, en de begeerten en verzuchtingen van hun eigen zielen daarin uitgedrukt vinden. "Gelijk in het water het aangezicht is tegen het aangezicht, alzo is des mensen hart tegen de mens, Spreuken 27:19.

Maar wie was Jabez? Wij lezen niets van hem, dan alleen deze twee trekken, waarmee de Heilige Geest zijn naam gekenmerkt heeft. Vooreerst dat hij "heerlijker was dan zijn broeders."
Ten tweede dat "zijn moeder zijn naam Jabez genoemd had (dat *smartelijk* betekent), omdat zij hem met smarten gebaard had." En omdat de namen in die tijd in het algemeen profetisch waren, blijkt hieruit impliciet dat hij het bedroefde kind was van een bedroefde moeder. Hij werd zeker met treurigheid in de wieg gelegd, en als een uitmuntend navolger van Hem, Die een Man van smarten was, ongetwijfeld verkozen in de oven van de verdrukking, en moest door vele moeilijkheden in het koninkrijk der hemelen ingaan. Zijn gebed: "maak het met het kwade alzo, dat het mij niet smart!"

geeft te kennen, dat hij wist wat smart en droefheid van de ziel was. Zijn eerste kenmerk dan was, smart; het tweede, heerlijkheid.

"Jabez was heerlijker dan zijn broeders." Maar op welke wijze was hij heerlijker? Niet door geboorte, want hij was van dezelfde ouders met zijn broederen, en zijn geslacht kon dus niet heerlijker zijn. Ook niet door een uitstekende post die hij bekleedde, want hij wordt in geen andere plaats van de Schrift vermeld. Ook niet door bekwaamheid of iets anders, dat heerlijk bij de mensen geacht wordt, want "dat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God." Luk. 16:15. Zijn eer was "die, welke van God alleen is," Joh. 5:44, en bestond daarin, dat hij door de vrije uitverkiezing van God gemaakt was tot een "vat ter ere," Rom. 9:21, en in de bepaalde tijd door de Geest geheiligd als een vat ter ere bekwaam tot gebruik van de Heere, 2 Tim. 2:21. Want "dit zal de heerlijkheid van al Zijn gunstgenoten zijn," Ps. 149:9. En "alzo zal men hem aandoen, tot wiens eer de Koning een welbehagen heeft," Esther 6:9. En wees verzekerd, dat de twee genoemde kenmerken, smart en eer, op elke levendgemaakte ziel gedrukt worden, naarmate de Geest haar bewerkt.

"*Want Jabez riep de God Israëls aan."* Hieruit kunnen wij besluiten dat hij een geestelijke, ondervindelijke kennis van de God van Israël had. Hij bad geen onbekende God aan, zoals die van Athene; en ook niet de God van de schepping, zoals een Deïst; en ook niet de God van eigen wil, zoals de Farizeeër; en ook niet de God van algemene liefde en genade, zoals de Arminiaan; maar "de God van Israël." Dat is, de God in verbond met een bijzonder volk Israël "Zijn erfdeel," Jes. 19:25, het voorwerp van Zijn eeuwige liefde, Mal. 1:2, en "Zijn eigendom," Ps. 135:4. Dit was de God voor Wie hij zich neerboog, Die hij aanbad in geest en waarheid, en voor de genadetroon van Wie hij de begeerte van zijn ziel uitstortte in het gebed, ons in de tekst opgetekend. Maar hoe kwam het, dat hij de God van Israël aanriep? Voordat hij Hem kon aanroepen, moest hij Hem toch kennen. En dit kon alleen zijn door een persoonlijke openbaring. Om van Hem in de Schriften te lezen, om van Hem uit de mond van anderen te horen, om een kennis van Hem te hebben door overlevering van ouders of leermeesters, om in het natuurlijke geweten een indruk te hebben van Zijn overalomtegenwoordigheid, dit alles schiet te kort bij een persoonlijke, geestelijke, bovennatuurlijke openbaring van Hem aan de ziel. Wanneer een straal van Goddelijk licht uit de volheid van de Godheid in onze harten schijnt, dan, en dan ook alleen kennen wij Hem recht. Dan en dan ook alleen kan er van ons gezegd worden dat wij Hem kennen. Hem zo te kennen in het licht van Zijn aangezicht, Zijn genadige tegenwoordigheid te gevoelen, en gebracht te worden in een nauwe en verborgen gemeenschap met Hem, dat is een deel van het eeuwige leven, waarvan de Heere gezegd heeft: "dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt." Joh. 17:3.

Nadat Jabez dan tot deze geestelijke kennis van de God van Israël gekomen is, komt hij onder de bijzondere zalving en onderwijzing van de Heilige Geest in Zijn genadige tegenwoordigheid. En met een verslagen gemoed stort hij, terwijl hij neerbuigt voor de troon van majesteit en genade, de begeerte en verzuchting van zijn ziel in die woorden uit, die de Heilige Geest ons heeft laten beschrijven. Was het niet zo, dan zou dit gebed niet opgenomen zijn in de door Gods Geest ingegeven waarheid. Maar wanneer dit het geval is, en als wij leven onder dezelfde hemelse onderwijzing, en dezelfde hemelhoge

inwendige Voorspraak in ons bidt, dan zullen de begeerten en verzuchtingen van onze ziel overeenstemmen met de begeerten en verzuchtingen van Jabez' ziel. En dit gebed schijnt in de bijbelgeschiedenis vermeld te zijn als een voorbeeld van geestelijke verzuchting. Het is als het ware een afdruksel van de inwendige gedaante, een brengen in een tastbare en zichtbare vorm van wat in de verborgen kamers van het hart aan de dag komt.

Wij zullen dan, zonder enige verdeling van vorm, eenvoudig de verzoeken proberen door te lopen, voorgesteld in het gebed van Jabez.

En moge de Heere ons bekwaam maken om onze eigen gedaante als in een spiegel daarin te zien. Want als onze harten met dezelfde begeerten vervuld zijn, en vrij onder dezelfde hemelse werking bidden, dan zal ook hetzelfde heerlijke antwoord op onze gebeden gegeven worden, dat hij ontving.

I
Wat was dan zijn eerste verzoek? Dit: *"indien Gij mij rijkelijk zegenen zult!"* Er zijn vele schijnbare zegeningen, die wezenlijke vloeken zijn; vele schijnbare vloeken, die wezenlijke zegeningen zijn; en vele zegeningen die beide zijn, schijnbare en wezenlijke.

1 De *gezondheid* van het lichaam is schijnbaar een van de grootste natuurlijke zegeningen, maar het blijkt meermalen een wezenlijke vloek te zijn. Zij heeft toch een krachtige strekking, om alle gedachten van dood en eeuwigheid ver van de mens te verwijderen, en hem meer of minder voldaan te doen zijn met de dingen van de tijd en wat de zinnen streelt; hem aan te moedigen aardse paradijzen en luchtkastelen te bouwen, en zij sleept hem weg om zijn troost en geluk in het schepsel, in plaats van in de Schepper te stellen. Hij die in het genot van een onafgebroken gezondheid leeft, door de aderen van wie het krachtige bloed vrij vloeit, heeft sterke hartstochten, onstuimige dierlijke driften. En deze volle stroom van leven brengt een vrolijkheid en een geluk mee, die, tenzij hij beladen en neergedrukt wordt langs andere wegen, hem voldaan maken met het leven dat hij verslijt. Een sterke gezondheid brengt ook sterke vleselijke lusten met zich, en voedt de oude mens, die gedood en gekruisigd moet worden. Zo zal deze grote schijnbare zegening blijken een wezenlijke vloek te zijn.

2. Zo ook het *geld.* Hoe dikwijls is het arme, rampspoedig kind van God verlangend naar een ruim deel van deze grote schijnbare zegening, en benijdt misschien deze of die rijke uitwendige belijder. Maar dit is dikwijls een wezenlijke vloek. Hoe vaak zien wij het hart daardoor gesloten, verstijfd worden in hoogmoed, en dat het een verzoeking en strik wordt, om zelfs Gods kinderen terzijde af te trekken tot vele dwaze en schadelijke begeerten, en dat voedsel geeft aan de wereldliefde en de vleselijke lusten en neigingen. Dit gevoelt hij, die begeert: "armoede of rijkdom geef mij niet: voed mij met het brood mijns bescheiden deels; opdat ik, zat zijnde, U dan niet verloochene, en zegge: wie is de Heere." Spr. 30:8,9.

3. De *goede mening en lof* van de mensen. Deze wordt vaak gretig gezocht als een zegen, maar blijkt vaak een wezenlijke vloek te zijn. Zelfs Gods kinderen worden vaak verlokt om de toejuiching van het schepsel te zoeken en troost en ondersteuning te

verlangen door de goede gedachten van anderen omtrent hen, in plaats van dat getuigenis te zoeken, dat de Heilige Geest in het hart werkt. Maar wat is die godsdienst waard, die gebouwd is op de goede dunk van een sterfelijk wezen? Een geblaas uit de vurige oven zal al deze stutten verbranden. En toch worden wij dikwijls gramstorig, gekweld en vernederd door de stuurse gevoelens en liefdeloze taal, die ons toegevoegd wordt en waarmee men ons bejegent.

Maar er zijn ook *schijnbare vloeken*, die dikwijls *wezenlijke zegeningen* zijn. Een kwijnende en smartelijke staat van gezondheid, die zo beproevend en pijnlijk voor het vlees is, blijkt dikwijls in de hand van God een wezenlijke zegen te zijn. Het dient dan om de wereld bitter te maken. Het werpt ingebeelde dromen van geluk, buiten God gezocht, neer; brengt ernstige gedachten in de ziel, en speent het hart van de afgoden. Niet dat een van deze zaken op zichzelf dit kan doen, maar de Heere gebruikt ze als Zijn werktuigen. Zo is ook armoede dikwijls tot een wezenlijke zegen voor een kind van God, omdat het een middel is om hem in het vertrouwen op een God, Die alles onderhoudt en regeert, zowel als op een God van genade te doen volharden, en hem zo leidt in dat verborgen wachten op de Heere terwijl hij roept en zucht om verlossing; dat niemand kent dan de arme. En wanneer het antwoord komt, dan looft en prijst hij God met vrolijke lippen, en gevoelt een dankbaarheid en liefde te groter, naarmate zijn vorige beproevingen zwaar waren.

De *gesel van de tong* drijft ook dikwijls de mens nader tot de Heere. De argwaan van anderen omtrent zijn godsdienst, zal hem te naarstiger doen zijn om zijn roeping en verkiezing vast te maken. En de pijlen van laster en kwaadsprekendheid zullen hem behoedzaam en omzichtig maken. Terwijl hij zijn gehele gezin tegen zich heeft, dat wellicht zijn godsdienst, als de bron van al hun moeite, bestrijdt, staat hij als een arme verlatene in het midden van kinderen en betrekkingen deze schijnbare vloek op zijn gezin zal blijken een wezenlijke zegen voor een kind van God te zijn, en leidt hem van het schepsel tot de Schepper, van gebroken bakken tot de fontein van levend water, en van de afgoden tot de God en Vader van de Heere Jezus.

Nu zijn er ook nog zegeningen, die zowel schijnbaar als wezenlijk zijn. Wanneer ik zeg, *schijnbaar*, dan meen ik slechts voor diegenen die ogen hebben om ze te zien, en harten om ze te begeren. Jabez begeerde "zegeningen die het waarlijk zijn." Geen schijnbare zegeningen en wezenlijke vloeken, geen schijnbare vloeken en wezenlijke zegeningen, maar zegeningen die ook als zodanig gekenmerkt zijn en neerdalen in zijn ziel als klaarblijkelijke zegeningen van de Heere van leven en heerlijkheid. Niets anders kon zijn ziel voldoen. Alle zegeningen, behalve deze ware zegeningen, lieten hem dor, naakt en leeg. Laten we enige van deze wezenlijke zegeningen opnoemen.

A. De *vreze van de Heere* in de ziel is een ware zegen, omdat dit het beginsel van de wijsheid, en daarom het begin van alle andere klaarblijkelijke zegeningen is. Maar waarom zou Jabez naar deze zegen haken? Omdat hij weet en gevoelt, dat, als hij hierin dwaalt, hij zich in alles vergist. Hij had ongetwijfeld gevoeld dat bij gebrek van oefening van deze Goddelijke vrees, hij dikwijls van het spoor geraakt was. Wij leven in een wereld waar strikken van allerlei soort voor onze voet gespannen worden, waarin wij zouden vallen als wij aan onszelf overgelaten werden. Omdat Jabez dan zijn eigen

hulpeloosheid en onberaden geneigdheid tot alle kwaad voelt, vroeg hij om deze wezenlijke klaarblijkelijke zegen.

B. Een wenk van God gunst, een zachte en vriendelijke liefdesinfluistering, enig teken ten goede, een gevoelige gewaarwording van Zijn heerlijke tegenwoordigheid, een plechtige neerdaling van de dauw van Zijn genade, een getuigenis van de Heilige Geest met onze geest, dat wij uit God geboren zijn, is een werkelijke zegen. Vrede met God te hebben en een inwendige bewustheid te gevoelen van verzoening, waardoor wij geestelijk verzekerd zijn, dat "geen grimmigheid bij Hem is," maar dat Hij onze Vader en onze Vriend is, dat is een werkelijke zegen. Om onze bewijzen opgeklaard, onze twijfelingen en vrees verwijderd, onze hoop versterkt en onze sterk begeerde verwachting van toekomende gelukzaligheid aangemoedigd te zien, is een wezenlijke zegen.

C. En echter deze, hoe zoet zij schijnen, zij schieten alle te kort bij die grootste en beste van alle zegeningen een aangename ontdekking en openbaring van Christus aan de ziel. Zij, die in gevangenschap en schuld gekomen zijn door de toepassing van de wet op hun geweten, gevoelen, als de Heilige Geest hun voorgaat in ernstige begeerten en verzuchtingen, dat de grootste zegen die God hen op de wereld geven kan, is, "Zijn Zoon in hen te openbaren" Gal. 1:16. "Christus in hun harten als de hoop der heerlijkheid." Kol. 1:27. Soms hebben zij ernstige begeerte om Zijn bloed op hun geweten gesprengd te hebben, en verlangen een openbaring van Hem als zo'n heerlijk en beminnenswaardig Persoon aan hun ziel, opdat zij Hem mogen omarmen met alle genegenheden van hun vernieuwde geest, Hem aankleven met een voornemen van het hart, en zich verblijden omdat ze eeuwig de Zijne zijn.
Het is door deze heilige en brandende begeerte van de vernieuwde geest naar Christus, dat de levende overtuigingen in de ziel, gewerkt door de Heilige Geest, onderscheiden worden van de slaafse vrees en gevoelige overtuigingen, die ook de goddelozen hebben. Deze gezegende Leraar heeft enigermate Christus voor de ogen van hun gemoed ontdekt en enige genegenheid tot Hem doen ontbranden. En daarom kunnen zij niet voldaan zijn met Christus in de Bijbel, Christus in leerstelsel en beschouwing, Christus op een afstand, ongevoeld, ongezien, ongenoten; maar zijn, elk naar zijn mate, bij tijden ernstig zoekend en begerig, dat Hij komt in hun hart en het volle bezit neemt van hun ziel.
Welnu, in antwoord op deze vurige begeerte wil de Heilige Geest soms de zegen als het ware onder hun oog brengen. Zoals een sierlijk schip is ook de ziel soms nabij om in de haven te lopen; maar juist als het bij het havenhoofd is, drijft een windvlaag het achterwaarts, en het moet weer met wind en golven worstelen. Maar al deze teleurstellingen dienen slechts om de begeerten en verlangens van de ziel te verlevendigen. En onder deze gewaarwordingen zal bij nacht en dag, in en buiten huis, in de dagelijkse bezigheid en op de eenzame wandelingen de ernstige begeerte van de ziel zijn om deze beste en grootste van de geopenbaarde zegeningen te genieten.
Maar daarenboven waar deze zegen uitgesteld of naar de uiterlijke schijn geweigerd wordt, daar zal een neerzinken van de ziel plaats hebben in twijfel en vrees, zodat zij zal roepen om slechts mindere bewijzen van haar aandeel aan Christus te mogen hebben. Grote armoede maakt een kleine munt welgevallig, wanneer een grotere geweigerd wordt. Zo ook in de diepe armoede van de ziel wordt een woord van God,

een blik, een vriendelijke lach groot geacht. De schalen schijnen soms zo in evenwicht te staan, dat het allerkleinste gewicht tussen dood en leven zou kunnen beslissen. Wanneer alles verdraaid is, kan een woord de zaak recht maken. Maar, dat zo´n ellendeling en vuil wangedrocht van snoodheid een vriendelijke lach van de grote en heilige Jehova zou ontvangen, schijnt een al te grote zegen; maar het zou "een werkelijke zegen zijn."
D. Opnieuw, met vertrouwen op de Heere te rusten en te geloven, dat, hoe duister het ook is, Hij verschijnen zal; om op Hem te vertrouwen wanneer wij Hem niet kunnen gewaarworden, te hopen tegen hoop, en te geloven tegen ongeloof, en zo door geloof en lijdzaamheid, navolgers te zijn van hen, die de beloftenissen beërfd hebben, dat is een werkelijke zegen. Om gespeend te worden van de afgoden, bevrijd van de gebroken bakken, afgescheiden in geest en gezindheid van de wereld, en ons hart gericht te hebben op de dingen die boven zijn, dat is een rijke zegen.
E. Een honger te gevoelen naar Gods Woord, de waarheid te ontvangen in liefde ertoe, een zoete en heilige vereniging met de Drie-enige Jehova te hebben, en te leven onder de plechtige zalving van de Heilige Geest, dat is een werkelijke zegen. In een woord, elke geestelijke zegening, waarmee God Zijn Kerk in Christus had gezegend, is zo´n zegen als Jabez naar haakte. Elke zegen die God kan geven of de ziel ontvangen kan, elke zaak die komt uit de hemel en voert naar de hemel, elke zaak die de ziel bekwaam maakt voor verzoekingen hier en de gelukzaligheid hiernamaals, elke zaak waarop God Zijn Eigen merkteken gedrukt heeft en Zijn eigen zegel zet, dat is "een ware zegen."

II.
Maar wij moeten overgaan tot de tweede vraag van Jabez. "*En indien Gij mijn landpale vermeerderen zult."* Welke landpaal was dit? Ik geloof dat het de landpaal was van zijn ondervinding; de levenslijn door de Heilige Geest in zijn hart en geweten getrokken. Een landpaal wil zeggen een grensscheiding, waardoor het ene grondgebied van het andere gescheiden, of een land bepaald wordt, zoals de zeekust sommige landen begrenst. Elke levendgemaakte ziel heeft een landpaal; dat is een grondgebied van inwendige ondervinding, dat bepaald en begrensd is door de lijn die de Heilige Geest in zijn geweten heeft getrokken.
Sommigen, bijvoorbeeld, hebben een kleine ondervinding, een streepje als het ware, van een geestelijk grondgebied. Zij kunnen niet verder komen dan vol twijfelingen en vrees, en schuld en overtuigingen, soms met ernstige begeerte naar genade en vergeving.
Anderen hebben een weinig uitgebreider landpaal. De Heilige Geest heeft de lijn een weinig verder omgetrokken, en zij beslaan een enigszins wijder grondgebied. Deze zijn bekwaam gemaakt om op Gods genade te hopen en te ankeren in Zijn beloften. Anderen kunnen door het geloof rusten in Christus´ bloed en gerechtigheid; een bewijs ervan dat ze genade ontvangen hebben; maar zij zijn nog niet gebracht in de volle vrijheid van het evangelie. Bij hen wordt de landpaal bij voortduring verwijd, want de grenslijn omvat een grotere ruimte.
Nog anderen zijn gebracht tot het licht, het leven, de vrijheid, de blijdschap en vrede van het heerlijk evangelie van de Zoon van God. In hen is de landpaal van geestelijke ondervinding nog veel verder uitgebreid. En zij kunnen zeggen: "de snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, ja een schone erfenis is mij geworden´, Ps. 16:6. "Als de

Heere de geslachten verdeelde, zo deed Hij hen vallen in het snoer hunner erfenis." Ps. 78:55.
Zo heeft Hij zelf over elk vat van Zijn barmhartigheid "het lot geworpen en Zijn hand heeft het hun uitgedeeld met het meetsnoer." Jes. 34:17. Dit is als het ware de band, waarmee elke levendgemaakte ziel aan zijn toebedeelde inwendige ondervinding is vastgehecht. Aan deze band mag hij gaan, weide vinden en neerliggen. Het is "het voedsel voor hem geschikt", het stuk weide aan hem toebedeeld. Hij kan, hij durft deze band niet te breken, die rondom een teer geweten gelegd is. En elke te wijde uitstrekking om te roemen in de regel van een ander, 2 Kor. 10:14,16, snijdt en kwetst dit teer geweten. Hij mag en zal dikwijls inderdaad deze weide kaal afscheren door zoveel en zolang binnen de nauwe kring om te gaan, en hij mag zijn hals soms uitrekken om een weinig grassprietjes buiten zijn streepje af te plukken, echter zal hij de band niet breken om ongenodigd in de groene weide te snellen.
Een kind van God is niet als een wilde woudezel, van wie wij lezen, "dat hij uitspeurt, op de bergen is zijn weide, en hij zoekt allerlei groensel na." Job 39:11. Een levende ziel kan niet zo "de wind scheppen, gewend in de woestijn naar de lust van haar ziel", Jer. 2: 24, "niet lettende op de drijver"; en niet los lopend in het veld van de leerstelsels, zich wentelend in het dikke gras en bloemen van de beloften en evangeliewaarheden, en "weidend zichzelf buiten vrees." Nee, voor hem moet de paal opgetrokken en het touw verlengd worden, en hij moet door de Meester geleid worden juist in zo´n deel als Hij goedvindt hem te geven. Evenwel, een levende ziel kan niet voldaan zijn met een nauw beperkte ondervinding.
Sommigen schijnen wel vergenoegd te zijn met dat wat zij zijn, en hebben geen verlangen naar een betere of ruimere ondervinding dan zij menen te bezitten. Dezelfde kring waarin zij nu twintig jaren hebben rondgewandeld en geheel kaal is afgeschoren, is voor ze voldoende.
Maar het is een zeer verschillende zaak uit aanmatiging de banden te verbreken, of uit luiheid stil op de kale grond neer te liggen. De levende ziel kan niet anders dan ernstig begeren om zijn landpaal verwijd te hebben. Meer licht, meer leven, meer gevoel, meer vrijheid, meer kennis van God in Christus, meer geloof, hoop en liefde te bezitten. Zijn eng, ingekrompen gesloten hart verruimd te hebben in gebed, overdenking, vereniging en gemeenschap met het volk van God. Hij is niet voldaan met de karige hem toebedeelde weide, maar wenst een ruimere mate van hemels onderwijs, begiftigd te worden met meer kinderlijk vertrouwen op, en toegang tot God, en meer bevrijd te worden van die vrees die hem kwelt. "God *breide* Jafeth uit en Hij wone in Sems tenten. Gen. 9: 27. "Ik zal de weg Uwer geboden lopen, als Gij mijn hart verwijd zult hebben." Ps. 119:32. Deze verwijding van hun landpalen had de Heere aan Israël gezworen, en hun te geven al dat land dat Hij aan hun vaderen te geven beloofd had, Deut. 19:8. En daarom, wanneer Hij zegt: "zing vrolijk gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt!" voegt Hij er bij: "maak de plaats uwer tent wijd, en dat men de gordijnen van uw woningen uitbreide, verhinder het niet; maak uw koorden lang, en steek uw pinnen vast in." Jes. 54:1,2.
Hebt u iets van deze brandende begeerte naar licht, liefde en vrijheid, dat de wereld, hoogmoed, vleselijke lust, ongeloof, geldgierigheid en vleselijkheid uw hart niet mag toesluiten; maar "dat u mag bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods"? Ef. 3:19. Dit zijn goede begeerten, en zeer onderscheiden van dat vermetel voortsnellen en gesnap van vrijheid, terwijl u

een slaaf van het verderf bent. Het is iets anders door de omtuining van een plaats te zien, dan het vruchtgebruik ervan te hebben. Maar het is veel beter met begerig verlangen door de omtuining te zien, dan het als een overtreder te vernielen. Op de kist te staren is nog niet in het bezit te zijn van de geschriften. Maar het is beter te wachten en te roepen om de sleutel Davids, dan ze open te breken, en de akten te stelen. En hij, die nauw in de band gehouden wordt, nauw tussen luiheid en aanmatiging, zal in ernstige tijden met Jabez moeten uitroepen: "vermeerder mijn landpale!"

III

"En dat Uw hand met mij zijn zal." Zo luidt het derde verzoek van dit gehoorde en verhoorde gebed. Jabez wilde evenmin vermetel voortsnellen in dat wat zijn tijdelijke zaken betrof als in zijn geestelijke. Zonder een Goddelijke leiding of kennisgeving van Gods wil was hij ongezind voort te gaan. Maar waarom deze heilige behoedzaamheid en dit bezorgd verlangen, dat de hand van God hem vooruitging en hem vergezelde? Omdat hij door een pijnlijke ondervinding had bevonden, dat waar het begin van een zaak niet van God is, hij niet kon verwachten dat het midden of einde van God zou zijn. Inderdaad, alles wat wij ondernemen uit vleselijke beweegredenen en baatzuchtige bedoelingen, God kan en wil het ongetwijfeld besturen tot Zijn Eigen eer en ons welzijn, meer wij zullen weinig troost daarvan op onze weg hebben. Met een smartelijk gevoel dan wegens deze vleselijkheid en zelfzucht, want door pijnlijke ondervinding wordt deze les geleerd, wenste Jabez de hand van de Heere uitgestrekt te zien, om hem de weg te wijzen en hem daarin te bewaren.
Een gebrand kind vreest het vuur. Evenzo vreest de levende ziel aan zichzelf overgelaten te worden, omdat zij gevoelt hoe alles verkeerd is en verkeerd gaat, waar de hand van de Heere niet is. Het is niet de naakte, dorre letter van de waarheid over Gods bijzondere voorzienigheid, die voldoen kan aan iemand, die naijverig is over zichzelf met een Goddelijke naijver. Dit mag genoeg zijn voor een uitwendige belijder. Maar een levend kind verlangt een vaderlijke hand, die met en bij hem is, te zien en te voelen, die hem in het tijdelijke voorgaat, hem in het geestelijke staande houdt, zijn weg verhelderend, alle zwarigheden wegruimend, en hem getuigenis gevend dat alles wat in Zijn vreze gedaan is, eindigen zal in Zijn gunst. Als deze hand met ons is, dan is alles goed. Maar als zij niet voor maar tegen ons in, dan is alles verkeerd. Onze vijanden kunnen ons niet benadelen, als de Heere aan onze zijde is. Onze moeilijkheden, hoe groot ook, zullen ons niet verderven, als Zijn hand met ons is. Onze begeerten en aanvechtingen zullen niet over ons heersen, als Hij Zijn hand uitstrekt. En onze snode en vuile harten zullen ons niet in bestendige moedeloosheid doen zinken, als eeuwige armen beneden ons zijn. Hij dan, die wachten kan op de hand van de Heere, die kan gadeslaan, en slechts zich beweegt wanneer die hand voorwaarts leidt, zal niet verdwalen. Maar het is de walging aan zichzelf en de eigen veroordeling, de smart en pijn van zo onbedachtzaam en hardnekkig onze eigen wegen gevolgd te hebben, die ons gevoelig en gedurig zullen doen roepen: "dat Uw hand met mij zij!"

IV.

Het laatste verzoek van Jabez is: "*en maak het met het kwade alzo, dat het mij niet smarte."* Het is waarlijk een snode en valse voordracht van de leer van de genade, om te zeggen dat die tot losbandigheid leidt. Hoe ook een goddeloos mens dat misbruikt en omkeert, haar strekking en uitwerking is zo niet in een levende ziel. Ik geloof dat elk

kind van God meer of minder dikwijls dit gebed van Jabez: "maak het met het kwade alzo dat het mij niet smart," naar de hemel opzendt.
Hij is niet een van degenen die zeggen: "het is niets; de zonde kan mij niet verdoemen, en mij ook niet afsnijden uit het verbond. " Maar omdat zijn hart teer voor God is en in zijn geweten de vrees van God leeft, daar hij iets kent van de schrik des Heeren, en daarbij iets van Zijn goedheid, daarom begeert hij bewaard te worden van kwaad, omdat het hatelijk voor God is, en grievend voor zijn eigen ziel. Toegeven in de zonde, heeft smart en pijn in zijn hart veroorzaakt, diepe wonden in zijn geweten, en hem zeer beladen doen zijn. Dat doet hem denken aan gal en alsem. En hij roept om in het vervolg bewaard te worden. Vermijdt als de pest ieder die de zonde licht acht. Wees verzekerd, zo iemand heeft nooit God gezien of gekend, en ook niet Jezus Christus, die Hij gezonden heeft. Hadden zij in Gods licht het licht gezien, waren hun verborgen zonden in het licht van Zijn aangezicht gesteld geweest, of hadden zij in het geloof een gekruisigde Heere aanschouwd, dan zouden, dan durfden zij niet licht te spreken van dat wat zo duidelijk gekenmerkt is met de toorn van de Vader en het lijden van de Zoon. Hij, die er nooit toe gebracht is om zichzelf te verfoeiden en berouw te hebben in stof en as, heeft nooit God gezien, maar heeft slecht met het gehoor van het oor van Hem gehoord, Job. 42:5,6. Het kwaad is een last, een zwaarte voor elke wedergeboren ziel. En daarin te vallen, doorsnijdt zijn teer geweten en kwetst zijn gemoed.
Maar deze uitdrukking: "maak het met het kwade alzo, dat het mij niet smarte," geeft te kennen, dat Jabez een arme belaste zondaar was die zichzelf niet bewaren kon. Als hij zichzelf zou bewaren, dan zou dit gebed een ijdele spotternij geweest zijn. Het was voor hem niet nodig uitwendig in zonde te vallen om dit te leren. Er zijn *inwendige* zonden, overtredingen van de tong, verleiding van de ogen, vuile begeerten, zwervende verbeelding, geldgierige plannen, vermetele begeerten, afgodische lusten, geheime afvalligheden in vleselijkheid en wereldsgezindheid. Jabez bidt niet: maak het met het kwaad alzo dat het mij niet in minachting brengt of mij ten toon stelt, opdat het niet mijn goed gerucht benadeelt of mijn vijanden genoegen geeft; maar: "dat het mij niet smarte." Dat het niet bevonden wordt een inwendige bron van beroerte te zijn, dat het de vereniging niet verhindert, de toegang niet sluit, een wolk brengt voor de genadetroon, schrik en schuld in mij verwekt, dat het geen zware tuchtigingen mag veroorzaken, en mij tot een kreupele maken al mijn dagen. Hij was niet een van diegenen die in het openbaar zeer vroom en in het verborgen zeer onvroom zijn, een wit gepleisterd graf gelijk, schoon van buiten, en van binnen vol doodsbeenderen en alle onreinigheid, Matth. 23:27.

V.
"En God liet komen wat hij begeerde." Dat was het beste van alles. Het is niet het gebed, maar het antwoord op het gebed dat de zegen aanbrengt. "Een man heeft blijdschap in het antwoord zijns monds," Spr. 15:23. En het was Jabez` genadig voorrecht niet slechts te bidden om geestelijke zegeningen, maar dat die hem ook in rijke mate verleend werden. De Heere zegende hem inderdaad, verwijdde zijn landpaal, geleidde hem bij de hand en bewaarde hem voor kwaad.

Terwijl ik u zo deze zwakke beeltenis van Jabez heb afgetekend, heb ik, hoewel flauw en onvolkomen, de begeerten en verlangens van het volk van God beschreven. Maar bedenk dat ik niet gezegd heb dat zij altijd in die toestand zijn. Had ik dit gezegd, ik

zou u een leugen gezegd hebben, en wel de ergste van alle leugens, een kanselleugen; in ieder geval is het iets van deze dingen die ik bij ondervinding ken. Het is slechts op zekere tijden, in zeldzame en ernstige ogenblikken, onder de bijzondere bezoeking en overschaduwing van de Heilige Geest, dat het volk van God hun harten voor Hem uitstort. Er zijn vele tijden wanneer het schijnt alsof deze wereld ons kan voldoen, wanneer wij onze aardse paradijzen opbouwen, en als het ware gemak en rust hier beneden zoeken. Maar dan komt de stem weldra, "sta op en vertrek, want dit is de plaats van uw rust niet." Gelijk de Heilige Geest zweefde over de duistere wateren van de chaos, zo wil Hij soms zweven over de ziel, leven en gevoel instortend, en ernstige begeerten uithalend zoals zij gingen door de ziel van Jabez. En dan schijnt het of niets ons wil of kan voldoen, dan een gezegend antwoord.

Laat mij u dan enige vragen doen. Kent u de God van Israël door Zijn Eigen openbaring? Roept u Hem aan in plechtige ogenblikken van verborgen ootmoedige gebeden, wanneer elke gedachte open ligt voor Zijn ogen, en uw gehele ziel eerbiedig voor Hem neerbuigt, alsof Hij en u alleen op deze aarde waren? Zoekt u ware zegeningen uit Zijn hand, zegeningen die het inderdaad zijn? Roept u tot Hem, dat Hij uw landpaal verwijdt?
Of bent u weltevreden met uw tegenwoordige begaafdheden, terwijl u op anderen als kinderen neerziet, terwijl u meent alles te kennen? Wanneer u zit in de vleselijke stoel van de luiaard, of zwervend over de bergen van verwaandheid, dan hebt u geen behoefte aan geestelijke verwijding van het hart.
Maar wanneer u een arme, beladene, kreupele bent, die zich graag wilde verblijden in licht, liefde en vrijheid, dan stort u soms uw ziel uit; is het niet met dezelfde woorden, dan toch in diezelfde zin: "vermeerder mijn landpaal!" Kunt u in uw plannen onberaden voortsnellen, zonder de goedkeurende en geleidende hand van de Heere te zoeken? Dan hebt u niet het hart en gebed van Jabez. En kunt u tot de grenzen van het kwaad gaan, of dartelen met de zonde, u verbergend onder de valse heiligen, zonder enig geklag over het verleden of uitroep over de toekomst? Kunt u zonder dringende benauwdheid van het geweten toegeven aan boezemzonden, en zorgeloos gaan in snode lusten? Dan geeft u weinig bewijs, dat u onder zo´n onderwijzing bent als waar Jabez mee begunstigd was.
Ik weet bij eigen pijnlijke ervaring, wat het goede hart van de mens is. Maar ik geloof, ik weet ook iets van de begeerten en verzuchtingen van Jabez, om verlost te worden van de heerschappij van de zonde. En was dit zo niet, dan zou ik moeten besluiten, dat ik nog dood in de zonde was.

Nog één woord en ik zal eindigen. Als de Heilige Geest aan uw ziel dezelfde honger en dorst, dezelfde begeerte en hetzelfde verlangen heeft medegedeeld, dat Hij in Jabez´ ziel werkte, dan is ook een gelijk antwoord in de verborgen raad van God voor u bereid. En wanneer dat antwoord met kracht tot de ziel komt, dan zal het ons gewillig maken om Jezus te kronen als de Heere van allen! Amen

5. Het gereedschap van een dwaze herder

Predikatie over Zacharia 11:15,16

"Verder zeide de HEERE tot mij: Neem u nog eens dwazen herders gereedschap. Want ziet, Ik zal een herder verwekken in dit land; dat gereed is om afgesneden te worden, zal hij niet bezoeken; het jonge zal hij niet zoeken, en het verbrokene zal hij niet helen, en het stilstaande zal hij niet dragen; maar het vlees van het vette zal hij eten, en derzelver klauwen zal hij verscheuren." **Zacharia 11 : 15 en 16**

Wij vinden de profeten van het Oude Testament gedurig door de Heilige Geest bestuurd om voorbeeldende karakters op te houden, en typische daden te verrichten. Zo werd de profeet Hosea bevolen: "Neem u een vrouw der hoererijen," (hoofdstuk 1:2); waardoor wij, mijns inziens, niet moeten verstaan, dat hij een vrouw tot het huwelijk nemen moest, die in zo'n staat leefde. Maar iemand die een bandeloos leven had geleid, maar nu verbeterd was. Zo werd Jeremia bevolen, banden en jukken te maken en die aan zijn hals te doen. (Jer. 17:2.) Dit was een typische voorstelling, dat de volken, tot welke de jukken gezonden werden, zich aan de koning van Babel moesten onderwerpen. Op gelijke wijze wordt de profeet Zacharia in de tekst bevolen een typisch karakter op te houden, en dat wel zo een, waarvan hij inderdaad het tegenovergestelde was. Hij moest eens "dwazen herders gereedschap nemen," als een typische voorstelling van zo'n karakter, als in het land zou opstaan, opdat door deze zichtbare en betekenisvolle zinnebeelden een levendiger en krachtiger voorstelling gegeven mocht worden, dan door woorden uitgedrukt kon worden. Hij moest geen dwaze herder *worden*, maar er een *voorstellen*, en zich voor het volk vertonen als een zichtbaar zinnebeeld van zo iemand.

Maar wij moeten opmerken, dat hij in dit hoofdstuk reeds vroeger twee typische karakters opgehouden heeft. Het ene dat van een goede herder, en het andere dat van Christus. Dat hij type was van de Laatste is aller duidelijkst uit wat wij lezen in vers 12 en 13: "Want ik had tot henlieden gezegd: Indien het goed is in uw ogen, brengt mijn loon, en zo niet, laat het na. En zij hebben mijn loon gewogen, dertig zilverlingen. Doch de Heere zeide tot mij: Werp ze henen voor den pottenbakker: een heerlijken prijs, dien ik waard geacht ben geweest van hen! En ik nam die dertig zilverlingen, en wierp ze in het huis des HEEREN, voor den pottenbakker." Deze profetie werd vervuld, toen Judas Iskarioth zijn Meester verraadde voor dertig zilverlingen. En toen hij in zijn wroegende doodsangst ze in de tempel neerwierp, werd de akker van de pottenbakker daarvoor gekocht. En opdat wij de letterlijke zin van de waardeschatting van de profeet tot die prijs begrijpen mogen, moeten wij opmerken, dat het de gewone waarde was van een slaaf. En zo schaduwt het niet slechts af, dat Jezus voor een slavenprijs verkocht werd, maar dat de profeet, in zijn karakter van een goede herder, -dat hij schijnt uitgevoerd te hebben als een type van Christus, door het volk geschat werd op zo'n 'heerlijke prijs' van een slaaf. Dit is tevens een geschikte voorstelling van de waarde die gewoonlijk gesteld op de diensten van iemand die arbeidt in woord en leer.

Maar wij vinden, dat de profeet, voordat hem bevolen werd het gereedschap van een dwaze herder te nemen, voor zich twee stokken genomen had, die hij beide verbrak. Het schijnt, dat dit een typische voorstelling was van een zeker werk, dat gedaan moest worden, om als een wijze herder bij de armen van de kudde bekend te worden. Zijn eerste staf was "Lieflijkheid." Het komt mij voor dat deze staf figuurlijk voorstelt de schoonheid van de heiligheid van het schepsel. Deze stok, waarop honderden van valse herders leunen, en waarmee ze hun kudden proberen te besturen, verbrak hij, als zinnebeeld van het doen ophouden van alle schoonheid en vleselijke heiligheid van het schepsel. En deze stok moest zichtbaar verbroken worden, om aan te wijzen, dat een dienaar behoorde te staan, niet in de heiligheid van het schepsel, met een geheiligd gezicht en stemmige tong, alsof hij op de kansel een heilige was, en het volk voor hem zondaren waren, maar voor hen te staan als een verloren ellendeling, zonder hulp of kracht, wijsheid of gerechtigheid; alleen behouden door het bloed en de liefde van het Lam. Zijn stok, "Lieflijkheid" moest voor hun ogen gebroken worden, opdat zij in zijn hart een afbeeldsel konden zien van hun eigen, even laag, even slecht, even aller bedrieglijkst en bovenmate goddeloos hart, en zo in stukken gebroken en in zijn handen vermorzeld, dat hij er nooit tot ondersteuning op kan leunen, of er als een staf mee besturen. Maar >de ellendigen onder de schapen', die tot nut en onderwijzing op hem wachten, weten, dat dit het woord van de Heere gelegd was in zijn mond. De algehele verlorenheid van de mens, en het volkomen behoud door de Middelaar; de gehele vernieling van de heiligheid van de mens en de volmaaktheid van de gerechtigheid van de Zaligmaker; de vuilheid, bederf en bevlekking uitgedrukt op elke gedachte, op elk woord en werk van de zondaar en het straflijden, vergeving en vereniging, uitgedrukt op elke gedachte, woord en werk van de mens geworden Zoon van God, was een bediening die goed paste voor die slachtschapen, die de profeet geboden werd om te weiden. Omdat hun eigen geweten dood was, hebben 'de ellendigen onder de schapen bekend, dat dit het woord van de Heere was'.

De andere stok, die hij nam en ook verbrak, was genaamd "Samenbinders," en betekent geestelijk, het verbreken van een *valse* vereniging. Want wij lezen: "Toen verbrak ik mijn tweeden stok, Samenbinders, te niet doende de broederschap tussen Juda en tussen Israël." Juda stond vast met de Heere, toen Israël, onder koning Jerobeam, afvallig werd en het gouden kalf, dat te Bethel en Dan opgericht was, aanbad. 1 Kon. 12:28,29. Daarom lezen wij: "Die van Efraïm hebben mij omsingeld met leugen, en het huis Israëls met bedrog; meer Juda heerste nog met God, en was met de heiligen getrouw. Hos. 11:12. En opnieuw, "Zo gij, o Israël! wilt hoereren, dat immers Juda niet schuldig worde." Hos. 4:15. De stok "Samenbinders" dan, stelt typisch voor, een valse vereniging, een onheilige broederschap, een onschriftmatig bondgenootschap, een vermenging van schapen en bokken in één stal; een opeenhoping van koren en kaf op dezelfde vloer; een samenvoegen van het getrouwe Juda met het afgodisch Israël, op de voet van gelijkheid van gevoelens, leerstellingen en inzettingen, zonder vereniging van de Geest in goddelijke onderwijzing. Hier is dan een stok, waarmee valse herders hun kudden besturen, alleen op de grond van het Calvinisme, of de doop, of het lidmaatschap van de kerk, of "ons geloof en regel" of enig ander menselijk cement om, als het mogelijk was, levende stenen en dode stenen tot één gebouw te verenigen. Maar dit cement moet verbroken worden, "want de" levende "steen uit de muur roept," neergedrukt door de dode reeks van blokken van boven, en "de" levende "balk uit het

hout antwoordt dien," Hab. 2:11, van zijn plaats tussen de vermolmde daksparren; en het geroep van de een en de weerklank van de andere zal zijn: "gaat uit het midden van hen, en scheidt u af." Wanneer dan deze stok van een onheilige broederschap verbroken is, en geen vereniging toegestaan of erkend wordt, dan die welke op het werk van de Geest in de ziel gegrond is, dan worden de ellendige schapen geweid met de slachtschapen, en bekennen dat dit het woord van de Heere is.
Maar ik gevoel, dat ik enigszins van de tekst gedwaald ben, en daarom keer ik zonder verdere voorafspraak tot de tekst terug.
Het bevel, dat tot de profeet gericht werd, was, "neem u *nog* eens dwazen herders gereedschap." Daar is, geloof ik, veel betekenis vervat in het woord "nog," dat is: "opnieuw," "nog eens." En ik besluit er uit, dat de stokken "Lieflijkheid" en "Samenbinders" daarom gereedschappen waren van een dwaze herder, maar hij moest "nog," nog eens, nog verder zulke gereedschappen nemen, om meer zichtbaar en treffend openbaar te maken, wat een dwaze herder is. Door "dwaas" versta ik "goddeloos," "onwedergeboren," zoals het woord in andere plaatsen van de Schrift gebruikt wordt. Dat is: verstoken van hemelhoge meegedeelde wijsheid, en daarom in Gods schatting een dwaas. "De dwaas zegt in zijn hart, daar is geen God." "De dwazen sterven door gebrek van verstand." "Want ook wij waren eertijds" (dat is, in vorige tijden) "onwijs, ongehoorzaam, dwalende," enz. Tit. 3:3. Ons wordt daarom verboden tot een broeder te zeggen, gij "dwaas," dat is, hem een onwedergeborene te noemen, en hem af te snijden als ontbloot van het geestelijk leven. De "dwaze herder" is daarom een natuurlijk mens, door opvoeding, hoogheid, begeerlijkheid, verwaandheid, tot de predikstoel verheven, en ontbloot van geestelijke verlichting en hemelse wijsheid.
Hij bezit zekere gereedschappen, die de profeet als zinnebeelden van zijn karakter genomen heeft. Welke die waren, heeft de Heilige Geest ons hier niet geleerd. Maar omdat wij ze uit andere gedeelten van de Schrift kunnen opmaken, zal ik de vrijheid nemen hem die ter hand te stellen.
1
Het eerste gereedschap en kenteken van deze dwazen herder zal dan een *masker* zijn. De zaak zelf mag misschien bij de Joden niet bekend geweest zijn, hoewel bij de Grieken en Romeinen wel. Maar de zaak die het voorstelt, namelijk list, en bedrog, was zo oud als de tijden van Jannes en Jambres, de Egyptische tovenaars, die Mozes weerstonden, 2 Tim. 3:5; en het bloeide krachtig aan het hof van Achab, in de dagen van de rechtschapen Micha, 2 Kron. 18:5; en zwaar geplaagde arme Jeremia, hoofdstuk 28:10,11, hoofdstuk 29:26,27. Paulus spreekt van dezen, wanneer hij zegt: "zulke valse apostelen zijn bedrieglijke arbeiders, zich veranderend in apostelen van Christus." 2 Kor. 11:13. Zo lezen wij dat de profeten niet meer "een haren mantel zullen aandoen om te liegen." Zach. 13:4. Een masker te dragen is een valse rol te spelen, een verdacht karakter aan te nemen, een toneelspeler te zijn. Want in oude tijden verschenen de toneelspelers nooit, dan van een masker voorzien, waarvan de gelaatstrekken leken op de persoon die het voorstelde. Zo maakt deze dwaze herder de preekstoel tot zijn toneel, Zijn heilig voorkomen het masker, en zijn valse ijver, luidruchtige rede, en hartstochtelijk snoeven zijn klerenkamer van hem. En zo verstrikt hij door kracht en behendigheid de eenvoudige in zijn net.

2
Het volgende werktuig, dat ik hem ter hand zal stellen, zal een *scepter* zijn. Het kenteken van macht en gezag. Om te tonen, dat hij "heerschappij voert over het erfdeel des Heeren", 1 Petr. 5:3; en "de schapen weidt met strengheid en hardigheid", Ezech. 34:4.
3
Het derde gereedschap zal een *scherpe schaar* zijn. Want wij lezen "ze bekleden zich met de wol." Ezech. 34:3. En natuurlijk moet hij iets hebben, om de wol mee af te scheren. Niet dat de dienaar geen eerlijk en voldoende onderhoud zou nodig hebben, want "wie plant een wijngaard en eet niet van zijn vrucht, of wie weidt een kudde, en eet niet van de melk der kudde?" 1 Kor. 9:7. "Alzo heeft ook de Heere verordend dengenen, die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven." Maar te ontvangen, wat vrijwillig gegeven wordt, is een andere zaak dan zoveel wol af te scheeren als mogelijk is, of zo dicht af te nemen dat er bloed komt, en er iets van het vel weggenomen wordt.
4
Zijn vierde gereedschap zal een *lange zweep* zijn, die reiken zal tot elke hoek van de kooi, om alles te slaan wat de vijandschap van zijn vleselijk gemoed gaande maakt, door wat hij noemt een misnoegde geest, en dat heeft ingezogen wat hij noemt Antinomiaanse en gevaarlijke grondbeginsels. Wee allen, die niet onder zijn gezag willen buigen, of zich aan zijn onderwijzing willen onderwerpen. Op die wijze zijn waardigheid te kwetsen zal de lange zweep op de schouders van de overtreder doen nederdalen. Zoals de apostel zegt: "gij verdraagt het, zo u iemand, (dat is, een leraar) dienstbaar maakt, zo u iemand in het aangezicht slaat", 2 Kor. 11:20. Zo sloeg Zedekia, de zoon van Kenaäna Micha op het kinnebakken," 1 Kon. 22:24. En zo, hoewel ze beschermd zijn door wet en zedelijke welvoeglijkheid om nu "goddelooslijk met de vuist geslagen te worden," hebben de geoefende kinderen van God echter nog te lijden van de "gesel der tong."
5
Zijn vijfde en laatste gereedschap zal zijn een *boog en pijlkoker* vol pijlen, om op een afstand te treffen die buiten het bereik van de zweep zijn. De pijl is voor hen, die in de verte zijn, wat de zweep is voor hen, die nabij zijn. De laatste wordt binnen de muren van de kerk gebezigd, de eerste wordt gericht op die buiten haar zijn. Deze pijlen zijn bittere woorden, zoals de Schrift zegt: "Die hun tong scherpen als een zwaard, een bitter woord aanleggen als hun pijl; om in verborgene plaatsen de oprechten te schieten, haastig schieten zij naar hem, en vrezen niet." Ps. 64:3,4. En opnieuw: "En zij spannen hun tong als hun boog tot leugen." "Hun tong is een moordpijl." Jer. 9:3,8. En tegen wie zijn deze pijlen hoofdzakelijk gericht? Op de beproefden, verdrukten en geoefenden; op hen die zuchten en klagen over schuld en bederf; op hen die gekweld worden door veel twijfelingen en veel vrees; op hen, die beven voor Gods woord, en soms bijna verteerd worden door schrik. Iedereen die worstelt om de kracht van wezenlijke godsvrucht, bij wie "verandering is," Ps. 55:19; die niet kan zonder een bevindelijke godsdienst, die niet rusten kan op leerstellingen en de letter van de waarheid zonder de ondervinding daarvan. En hij die vrijmoedig zijn kleuren toont als staande in de rijen van levende, geestelijke, bevindelijke waarheid, bijzonder als hij een standaarddrager is, moet verwachten het doelwit te zijn voor deze vergiftige pijlen.
Zoveel van "de gereedschappen van de dwaze herder," de kentekens van zijn ambt, de zinnebeelden en zichtbare tekens, waardoor hij opeens te herkennen is.

Maar wij zullen nu komen tot zijn **karakter, dat de Heilige Geest hier beschreven heeft**. En omdat wij veel door tegenstellingen kunnen leren, zal het ons gelegenheid verschaffen, om uit het tegendeel te zien wat een *wijze herder* is.
De Heilige Geest heeft vier ontkennende en twee stellige kentekenen gegeven. Dat wil zeggen, Hij heeft vier dingen beschreven, die de dwaze herder niet, en twee dingen die hij wel doet.
De wijze herder zal bijgevolg juist het tegendeel zijn. En er zullen vier dingen zijn, die hij doet en twee die hij niet doet. Deze vier dingen zijn het, die de dwaze herder niet doet. "Dat gereed is om afgesneden te worden, bezoekt hij niet, het jonge zoekt hij niet, het verbrokene heelt hij niet, het stilstaande voedt hij niet." Deze twee dingen doet hij: "het vlees van het vette eet hij"; "en derzelver klauwen verscheurt hij."
De Heere zegt: "Ik zal een herder verwekken," dat is: Hij wil in Zijn voorzienigheid en als een daad van Zijn rechterlijk mishagen, zo iemand verwekken om een model en voorbeeld te zijn van wat een dwaze herder is. Zo lezen wij: "Ik zal verkiezen het loon hunner handelingen" Jes. 66:4; en "God zal hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven." 2 Thess. 2:11. Als een daad van rechterlijk mishagen, om het volk te straffen, dat hun oren van de ware profeten afkeerde, zou de Heere hun een van deze tekenen zenden.

1
Het eerste nu, dat van de dwaze herder gezegd wordt, is, "dat gereed is om afgesneden te worden zal hij niet bezoeken." Wie zijn dit, van wie gezegd wordt, "dat zij gereed zijn om afgesneden te worden"? Zij zijn het, van wie wij de droevige klacht horen, Ezech. 37:11: "onze beenderen zijn verdord, en onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden." Dat is, zij zijn zulken, die door het werk van de wet in hun geweten afgesneden zijn van alle geestigheid van het schepsel, alle valse toevluchten, alle bedrieglijke hoop en vermolmde steunsels, om enig goed in zichzelf te vinden of op het getuigenis van de mens te rusten. Wij lezen, Rom. 11:24, van de tak die afgehouwen is van de wilde olijfboom, en ingeënt wordt in de goede olijfboom, dat een treffend beeld is van de weg waarin een vat der barmhartigheid afgesneden wordt van de oorspronkelijke stam, en in Christus ingeënd wordt door de weg van vereniging. De wet die toorn, schuld, veroordeling en vrees werkt, is het mes in de hand van de hemelse Landman, Die de ent geheel en al van de natuurlijke boom afsnijdt. En voordat deze bloedende tak in de goede olijfboom kan ingelast worden, moet hij op de grond liggen, totdat al het natuurlijk sap zachtjes wegloopt en uitdroogt. Zo moet een ziel hulpeloos en wel dikwijls hopeloos neerliggen, totdat de hemelse Landman deze bloedende tak opneemt en in Christus inlijft door een klaarblijkelijke vereniging. Want het wordt "de wortel en de vettigheid van de olijfboom mede deelachtig." De geestelijke inenting verschilt van de natuurlijke inenting hierin, dat in de natuurlijke enting de vruchtbare ent wordt ingevoegd in de wilde stam, maar in de geestelijke enting de wilde ent wordt ingevoegd in de vruchtbare stam. Maar beide bevatten deze grote waarheid dat er twee onderscheiden en op elkaar volgende handelingen zijn: de gehele verwijdering van de oude stam, en de volkomen vereniging met de nieuwe.

Maar de kanttekening geeft een andere vertaling, "zij die verborgen zijn." Het volk van God is een verborgen volk. Zij worden daarom genoemd Ps. 83:3: "Gods verborgenen;" dat is niet slechts verborgen in Zijn hand van eeuwigheid, "en verbergt hen in het

verborgene van Zijn aangezicht voor de hoogmoedigheden des mans", Ps. 31:21; maar verborgen voor het algemeen gezicht en de opmerking. Zij zijn niet degenen die veel gerucht maken in een valse glans van een schitterende belijdenis, en ook niet die vermetel voorwaarts snellen om de hoogste plaats te bezitten; maar door een diep gevoel van geestelijke armoede, nood, schuld en behoefte, reikhalzen zij om zich geheel en al te verbergen voor een hartdoorzoekend God. Zo "verbergen zij de rede van God in hun hart," Ps. 119:11. En het Woord van God is in hen gelijk het zuurdeeg in de drie maten meel, Matth. 13:33; verborgen voor het algemene oog, maar dat krachtig werkt in het verborgen.

Deze afgesnedene, of verborgene, dan, "bezoekt" de dwaze herder "niet." U moet door dit woord "bezoeken," niet verstaan een gaan van huis tot huis. De oude Geneefse vertaling heeft "zal niet zoeken." In deze zogenaamde bezoeken is dikwijls meer lafheid en laster, dan zalving en kracht, meer schadelijke samenspreking dan redenen met zout besprengd, en wij scheiden meer belast dan bevoordeeld. Het beeld is duidelijk ontleend van een herder, die in de schaapskooi rondgaat, en elk schaap onderzoekt, als ze daar samen vergaderd zijn. De schapen zijn niet verspreid, de een hier en de andere daar, maar in een kooi verzameld, om allen in een plaats onder zijn ogen te zijn. Hij bezoekt ze dan, wanneer hij door de kooi gaat en stilstaat, om met bijzondere aandacht te zien wie zijn zorg nodig heeft. Zo in het geestelijke bezoekt de herder zijn kooi het best, wanneer zij allen voor hem verzameld zijn, en hij neemt hen van de preekstoel in ogenschouw, als zij naar hem opzien om voeding en onderwijs. Hij bezoekt de afgesnedenen, wanneer hij afdaalt tot hun oefeningen, beproevingen en verzoekingen, wanneer hij hen niet voorbij gaat, maar woorden laat vallen van aanmoediging en vertroosting, overeenkomstig hun toestand. Maar dit doet de dwaze herder niet. Hij mag, weliswaar, ijveriger zijn in dat wat genoemd wordt, bezoeken van huis tot huis, en mag rondom vliegen met vleugels van valse ijver, of een wekelijkse krans van godsdienstige theebezoeken doorlopen, en, om kort te gaan, slechts een van die zijn, "welke in de huizen insluipen en nemen de vrouwkens gevangen, die met zonden geladen zijn." Maar hij bezoekt hen nooit van de kansel, die in hun gewaarwording afgesneden zijn van het eeuwig leven. Nee, hij schiet er op in en verwondt hen. "Weg met uw twijfel en vrees. U moet niet blijven staan om uw bederf nauwkeurig te beschouwen. Zie op Jezus, houd God bij Zijn Woord, houd de beloften vast. De godsdienst is niet zwaarmoedig en droefgeestig, maar vrolijkheid en vrede." Zo wondt en rijt de dwaze herder het tere geweten van iemand, in plaats van die te verbinden. Maar de wijze herder ontdekt en bezoekt zulken, en beschrijft de bevindingen van een afgesnedene ziel, omdat hij zelf door ondervinding deze weg bewandeld heeft. En als hij zijn ondervinding afschetst en hun stenen van aanstoot verwijdert, wordt dit dikwijls gezegend tot hun verlossing, of tenminste tot hun vertroosting. Mijn gemeente ligt zo ver uiteen, sommigen op twaalf en veertien mijl afstand, dat, wat dit punt aangaat en wat mijn zwakke gezondheid betreft, het niet mogelijk zou zijn al mijn geestelijke hoorders persoonlijk te bezoeken. Maar de begeerte van mijn hart is hen van de preekstoel te bezoeken, door rond te gaan tot de omstandigheden van elk en een ieder.

2

"Het jonge zal hij niet zoeken." Dit is het tweede zwarte merk waarmee de Heilige Geest een dwaze herder heeft getekend. Deze "jonge" is ongetwijfeld een van de "nieuw geboren kindertjes," waarvan gesproken wordt, 1 Petr. 2:2. Van hen wordt gezegd dat

ze "begerig zijn naar de redelijke en onvervalste melk, opdat zij door dezelve mogen opwassen." Het onderscheidend kenmerk van zulken is, dat zij "gesmaakt hebben, dat de Heere goedertieren is." Zij zijn niet zulken die in de volle vrijheid van het evangelie staan. Zij hebben gesmaakt, niet overvloedig gedronken. Zij hebben een kruimeltje en een druppel gehad, maar zijn niet gebracht tot de maaltijd en de fontein. De dwaze herder dan zoekt "het jonge niet." Bij hem is het alles vermetel vertrouwen en onwankelbare verzekering. En hij die niet op deze hoge berg staat, gelooft hij dat geen standplaats heeft. De vroege bloesem van geloof, hoop en liefde, wanneer de groene spruiten in blad en bloem voortschuiven, de lente van de ziel, als het lachend seizoen, wanneer alles helder en bloeiend is, de dagen van onze geestelijke jeugd, wanneer Gods verborgenheid over onze tent was, toen daar een geest van gebed was, en een honger naar het Woord, en een ijver voor Gods eer, en een zuivere genegenheid tot Zijn volkCvan dat zoete, hoewel gewoonlijk korte seizoen weet de dwaze herder niets. Hij komt opeens tot volle verzekerdheid, en wordt een man, zonder dat hij de tijdperken van de kindsheid en jeugd doorloopt. Zo zoekt hij dat "jonge" nooit. Hij weet niets van hun gewaarwordingen, en daarom kan hij hun toestand niet beschrijven. Hij heeft geen melk voor zulke zuigelingen, en kan niet afdalen tot hen die in zo'n lage staat zijn.
Maar de wijze herder zoekt zulken ook. Hij weet juist waar zij zijn. Beide hun hoop en hun vrees, hun standplaats en hun gevaren. Dus, als hij zijn schaapskooi doorgaat, zoekt hij het werk van de genade in zulken op te sporen. Hij slaat hun hoop niet neer, en ook stoot hij ze niet van hun wezenlijk standpunt, maar versterkt al hun geestelijke bemoedigingen. En echter drijft hij ze niet vermetel voorwaarts. Hij houdt ze onder de lammeren, en voegt ze niet bij de hardnekkige rammen en werkende ooien. Hij zal zoeken zulken te waarschuwen tegen het beuzelen met overtuigingen, die opgevuld zijn met hoogmoed, en geeft acht op elke toestemmende belijder, die verward is in de strikken van de satan en de lusten van het vlees. Hier en daar loopt hij met hun vertroostingen, totdat zij alles hebben weg laten druppelen. En als een teer opvoedend vader, wil hij hun raden en onderwijzen tot het uiterste van zijn vermogen aangaande al de gevaren en zwarigheden die hun weg belemmeren.

3
Het derde stellige duistere merk tegen deze dwazen herder is, dat "hij het verbrokene niet zal helen." Ik denk dat wij in deze onderscheiden karakters, waarvan in het volgende vers gewag gemaakt wordt, trappen van ondervinding hebben. Wij hebben vooreerst de afgesnedene, dat is, zij die onder veroordeling van schuld en verdoemenis zijn; dan "de jongen," zij die door enige aangename ontdekking van Zijn liefde, gesmaakt hebben dat de Heere goedertieren is. En nu komen wij tot de "verbrokenen;" dezen schijnen voor te stellen, die hun eerste liefde verlaten hebben, die inwendig afgevallen zijn van hun God, die verward zijn in eeltige strikken, die voor hun voeten gespreid zijn, die afgeweken zijn in wereldzin, vleselijkheid en hoogmoed, en zo afgezworven van de eenvoudigheid van het evangelie, van de ijver van hun warme genegenheden, van de oprechtheid van hun kinderlijke gehoorzaamheid en van hun onderdanig overgeven van zichzelf om gevormd te worden als leem in de hand van de hemelse Pottenbakker. Zo schijnen hun genegenheden, hoop en begeerten, hun eenvoudigheid en goddelijke oprechtheid, hun geestelijke bevalligheid en oprechtheid bezoedeld en verwoest. Hun sterke gezondheid is verbroken; en zij zijn in plaats van vrolijke lammeren die de tere blaadjes afbijten en de kooi op en neer springen, zwak en

ongesteld geworden. Ze zijn nu waar Job beschrijft dat hij vertoefde: "Mijn gedachten zijn uitgerukt, de bezittingen mijns harten." (17:11.)
Zo zijn hun gedachten om tot Gods eer te leven, of Hem met zuivere genegenheid te beminnen, of met Hem in gemeenschap te wandelen, of Hem te dienen, alle verbroken en verwoest. Hun te groot oordeel is verbroken, zoals van Efraïm gezegd wordt "Hij is verpletterd met recht." Hos. 5:11. Niet dat zij twijfelen aan de waarheid en wezenlijkheid van de leer van de genade, maar hun oordeel over zichzelf, of zij het goddelijke leven bezitten, hun eigen toestand voor God, de ontzaggelijkheid van hun eigen ondervinding, de zekerheid van hun eigen behoudenis, in deze diepe zielservaringen zijn ze verbroken in enig oordeel, dat zij kunnen vormen over zichzelf. In één woord, al hun godsdienst schijnt opgebroken en zij zelf afgebroken te zijn. Nu, dit verbroken schaap wordt door de dwaze herder nooit werkelijk geheeld. Hij weet nooit de kwaal of het passend middel. Zijn oordeel is nooit verbroken. Want omdat hij de waarheid duidelijk in de letter kent, heerst er geen verwarring in zijn hoofd, de zetel van al zijn godsdienst. Zijn armen zijn nog niet verbroken, want hij kan God altijd houden bij Zijn Woord; zijn benen zijn nog niet verbroken, want hij kan gaan wanneer en waar hij wil, hoewel God hem nooit gezonden heeft. Zijn rug is nooit verbroken, want hij staat nog rechtop, en heeft nooit zijn mond in het stof gestoken. En zijn hart is niet verbroken want de hamer van Gods Woord is nooit op die steenrots gevallen, Jer. 23:29. Daarom kan hij nooit werkelijk genezen dat, wat verbroken is.
Maar de wijze herder heeft meer of minder deze lessen door smartelijke ondervinding geleerd. Hij is verbroken als een vat waarin God toont geen welbehagen te hebben, en enigermate verbonden. Daarom kan hij passende geneesmiddelen aanwenden voor de verbrokenen van de kooi. Het verzoenend bloed van de Zaligmaker, het tere medelijden van Zijn hart, Zijn heerlijke rechtvaardigende gerechtigheid, de vrijwilligheid van de genade overvloeiende over de overvloedigheid van de zonde, de onveranderlijkheid van Gods genade en liefde, deze en dergelijke geneesmiddelen, brengt de wijze herder voor de verbrokenen van de kudde. En wanneer zij goddelijk toegepast worden, genezen zij hun wonden.

4
Maar wij komen tot de vierde zaak, die de dwaze herder niet doet. "Het stilstaande" zal hij niet voeden. Sommigen van de levend gemaakte kinderen van de Heere worden tot zulke engten van zielsondervindingen gebracht, dat zij niet bekwaam zijn om voor of achterwaarts te gaan. Zij durven niet voorwaarts gaan opdat zij niet vermetel worden. Zij durven niet achterwaarts te keren opdat zij niet in wanhoop neerstorten. Ook durven ze zich niet tot de rechter-, en ook niet tot de linkerhand te keren, opdat zij niet van de koninklijke weg zwerven. Zo worden zij genoodzaakt tot stilstaan, niet uit lafhartigheid, niet uit luiheid, niet uit onwilligheid, maar louter uit onmacht om zich te bewegen. Zij zijn omver geworpen, en kunnen niet op hun benen gaan. Nu, voor dit schaap moet voedsel aangebracht worden. Hij moet niet als een luie geschopt, en ook niet met de herdersstaf geslagen worden, als hardnekkig, of als dood, over de stenen horden geduwd, maar hij moet "gevoed" worden. Aan hen moet geen onkruid, netels en distels gebracht worden, maar zoals Agur bad: "voed mij met het brood mijns bescheiden deels," dat is, voedsel overeenkomstig zijn staat en toestand. Het teerste gras, en het vloeiendste en helderste water moest bij hem gebracht worden, niet dat met de voeten vertreden en vermodderd is door de vette en de sterke, Ezech. 34:18, maar "het nagras"

(dat is, het lente uitspruitsel, de Hebreeërs beginnen het jaar met de herfst), "na des konings afmaaiingen," Amos 7:1.
Maar de dwaze herder heeft geen voedsel voor hen die stilstaan. Als het schaap zichzelf niet in het leven kan bewaren, hij wil geen voedsel geven aan wat hij noemt "een lui Antinomianisme," omdat hij geen ogen heeft om ziekte van luiheid, geestelijke onbekwaamheid van vleselijke onwilligheid te onderscheiden, en om stil te staan uit godvruchtige vrees voor dood en zonde.

Dit zijn de vier ontkennende tekens van een dwaze herder, dat zijn de dingen die hij *niet* doet. Maar er worden door de Heilige Geest twee stellige tekens bijgevoegd, dat is, er zijn twee dingen die hij *wel* doet.
"Het vlees van het vette zal hij eten", dat is, hij zal niet nemen wat tot hem komt, dat wat hem aangeboden wordt, maar hij zou door de kooi gaan, en het vetste voor zijn eigen eten verkiezen. Aan het priesterlijk geslacht behoorde de borst en de schouder, Exod. 29:27,28, niet het bout en de nier. Hij moest goed voedsel en genoeg voedsel hebben maar niet het vetste en beste deel van het geheel. Het Woord van God bepaalde een eerlijk en voldoend onderhoud voor een dienaar, maar het moet vrijwillig en gewillig gegeven worden. Maar de dwaze herder verraadt een grijpende, geldgierige, onverzadigbare geest. Hij zoekt niet de kudde maar de vacht, en hij wil de waarheid opofferen, het evangelie vaneen scheuren, en prediken om belijders te behagen, enkel om zijn zak te vullen. Dankbaar aan te nemen wat vrijwillig gegeven wordt is iets; ontevreden te zijn, met wat gegeven wordt en te schreeuwen om meer, is een ander ding. Het vlees te eten wordt toegestaan, te grijpen naar het vlees en vet is verachtelijk; de kudde te weiden als een herder, en te eten van de melk van de kudde, 1 Kor. 9:7, is eerlijk; de kudde te weiden als een vetweider is schandelijk.
"En derzelver klauwen zal hij verscheuren." Dit is het *tweede* stellige kenmerk van een dwaze herder. Schapen hebben dus klauwen! Ja, en sommigen van ons zijn er zeker wel eens door gekrabd. En deze klauwen willen zij soms proberen op de herder. Wanneer dan de dwaze herder de schrammen van deze klauwen voelt, beproeft hij voorts al zijn kracht en verscheurt ze. Hij bestuurt ze niet met vriendelijkheid en zachtheid, hij leidt ze niet met de zoete dwang van de liefde en genegenheid, maar eerst doet hij de wedergeborene kinderen Gods gebrek lijden, en dan, als zij hem met hun klauwen krabben, verscheurt hij ze. Hun klauwen zijn het voorwerp waarop hij aanvalt, dat is, hij houdt enige van hun uitdrukkingen aan die tegen hem gericht waren, enige strenge opmerkingen omtrent hem gemaakt, enige twijfelingen omtrent zijn christendom, enige tegenwerpingen omtrent zijn Arminianisme, enige beoordelingen van zijn gedrag. Deze klauwen hebben hem gekrabd, en zijn hoogmoed en belangrijkheid gekwetst. Hij moet daarom vergelden, en die klauwen wil hij verwijderen, door elk woord aan te halen dat tegen hem of tegen zijn bediening gezegd is, en verscheurt ze, daar zij, zoals hij zegt, een bittere en onchristelijke geest ademen.
Een wijze herder zal niet zo handelen. Hij zal geen slagen met slagen vergelden, en geen striemen met striemen. Als hij gekrabd is door de klauwen van enige van zijn schapen, dan wil hij het liever in stilheid dragen, dan verdeeldheid en twist te maken en de kudde vaneen te scheuren. Hij zal niet elke barsheid tegen hemzelf of zijn bediening gezegd, opnemen, zijn eigen zaak en eer op de predikstoel brengen, in plaats van de zaak van God en de eer van Christus, maar zal meer of minder werkzaam zijn door de Geest van Hem, Die, wanneer Hij gescholden werd, niet weder schold.

Wij zien dan, door de pen van de Heilige Geest, de kenmerken van een dwaze en wijze herder getekend. Houd ze in het oog. U wordt bevolen de geesten te beproeven of zij uit God zijn. U moet rechters zijn van elke dienaar die als een gezant van de Heere komt. Beproef hem goed, onderzoek zijn gelaatstrekken zorgvuldig, weeg hem nauwkeurig. God heeft u zijn beeltenis gegeven, vergelijk de man en zijn afbeelding. Heeft hij dan de merktekens voor of tegen? Bezoekt hij de afgesnedene, zoekt hij het jonge, heelt hij het verbrokene, voedt hij het stilstaande ? Als hij niet overeenkomt met deze vier hoofdpunten, dan is hij een dwaze herder, hij mag zijn wie hij is.
Daarenboven, "eet hij het vlees der vetten en verscheurt hij derzelver klauwen?" Is hij twistziek en geldgierig, grijpend en oplopend, een vleier van de rijken en een verdrukker van de armen; een Demas en Diotrefes? Dan is hij een dwaze herder, hetzij in de kerk of in de kapel, in klederen van priesterlijke waardigheid, of in eenvoudigheid, zonder tabberd. Neem nooit zijn heilige houding en plechtig gedrag in acht, zijn grauwe haren en zilveren tong. Deze zijn maar het ruwe kleed om te bedriegen. Sla zijn bediening en zijn daden gade. Houd het oog op hem op en van de predikstoel. Keer hem om en bezie van beide zijden, de ontkennende en de bevestigende tekens wat hij niet, en wat hij wel is.

Mijn vrienden! ik heb deze woorden gesproken als een belangeloos persoon, niet met het doel om mijzelf te verheffen. Want ik verzeker u, ik ben dikwijls beproefd over mijn roeping tot de bediening, hoewel niet zonder soms getuigenis te hebben, beide inwendig en uitwendig, van niet te bedoelen enig bijzonder dienaar of dienaren. U bent in de buitengewone toestand van een bepaalden bedienaar te missen, en bent dus veel gewend om verschillende behulpsels te horen in deze of andere kerken. Ik heb dan geprobeerd voor u open te leggen de trekken van een wijze en dwaze herder, zoals ze getekend zijn door de Heilige Geest. Beproef daaraan allen die u hoort. Laat geen voorgeven u voldoen. Onderzoek hun geloofsbrieven; weeg ze in de schalen, neem acht op hun woorden, en boven alles, zie nauwkeurig op hun geest. En als zij de merktekens niet dragen van een wijze herder, of daarvan verschillen, of nog meer, indien zij juist passen bij het karakter hier gegeven van een dwaze herder, verwerp ze eenvoudig. God heeft ze niet gezonden. En door ze te verwerpen handelt u op Zijn gezag, en wandelt in gehoorzaamheid aan Zijn Woord. Moge Hij ons ogen geven om te zien, handen om te werken, en voeten om te wandelen in nauwkeurige overeenstemming met Zijn eigen onfeilbare getuigenis. Amen.

6. De Wijnstok en Zijn ranken

Predikatie over Johannes 15:1,2

"Ik ben de ware Wijnstok, en Mijn Vader is de Landman. Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage." Johannes 15:1 en 2.

Wat een plechtig tijdstip was de avond voor die nacht, waarin de Heere van leven en heerlijkheid in de handen van de goddelozen werd overgeleverd! Toen Hij, voordat Judas Hem met een kus kwam verraden, Zijn gehele hart als het ware voor Zijn discipelen ontsloot en hun de geheimen van Zijn liefhebbend gemoed meedeelde; toen Hij tot hen zei: "Ik heet u niet meer dienstknechten: want de dienstknecht weet niet, wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd. Want alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt," Joh. 15:15.

Hij was er in deze plechtige ogenblikken op uit, om alles onder hun aandacht te brengen, wat hun treurig gemoed kon vertroosten. "Uw hart," zei Hij, "worde niet ontroerd. Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij." En als er, gedurende het verblijf van de Heere op aarde, ooit een bijzonder tijdstip was, waarin de Heere geestelijke vertroostingen schonk aan degenen die eeuwig van Hem waren, dan was het voorzeker in dat uur, toen Hij hun verslagen zielen zo bemoedigde.

Maar wij bemerken, dat de Heere in dit uur van de beproeving, toen Hij weldra van hen genomen en aan het kruis genageld zou worden, toen Hij op het punt was om hen te verlaten, en Zijn lichamelijke tegenwoordigheid aan hen te onttrekken, niet enkel hen vertroostte. Hij vertroostte ze niet slechts, maar Hij voegde er een ernstige onderwijzing en een diepe waarschuwing bij. Welnu, hieruit zien wij dat, met wat voor Goddelijke vertroosting, uit de mond van de driemaal Heilige, een kind van God ook begunstigd mag worden, de Heere toch zorg draagt, onderwijzing, berisping en waarschuwing daarbij te voegen. De bediening van het evangelie is dus niet alleen een onvermengde toediening van vertroosting, maar komt volkomen overeen met het karakter, dat de Heilige Geest van de Schrift opgegeven heeft, - dat zij "nuttig is tot lering" (dat is, onderrichting), "tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is, opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust," 2 Tim. 3:16. En dit stemt overeen met de beschrijving die de apostel Paulus van zijn eigen prediking geeft, wanneer hij zegt: "onszelf aangenaam makende bij alle gewetens van de mensen, in de tegenwoordigheid Gods," 2 Kor. 4:2. Het is dan een volkomen misverstand aangaande de bediening van het evangelie, wanneer men denkt dat het hoofdonderwerp ervan slechts is om de kinderen van God te vertroosten. Dat is een kortzichtige, verkeerde beschouwing van wat de bediening van de Geest is. Wij vinden dat de Heere op hetzelfde ogenblik toen Hij troost in de harten van Zijn bedroefde volgelingen uitstortte, hun een ontzagwekkende waarschuwing toevoegde: "alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg, en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage," Joh. 15:2. En als de Heere van leven en

heerlijkheid aan Zijn volgelingen op dit plechtig tijdstip onderwijs en waarschuwing geeft, dan bewijst het duidelijk dat het een gedeelte van de bediening van de Geest is, zulke hoofdonderwerpen te gebruiken, en zo het Woord der waarheid recht te snijden," 2 Tim. 2:15, "het kostelijke van het snode uit te trekken," Jer. 15:19, "scheidende het reine en onreine," Ezech. 44:23.

"Ik ben de ware Wijnstok, en Mijn Vader is de Landman. Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg, en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage."

Zonder een eigenlijke tekstverdeling te maken, zal ik onder Gods zegen pogen de onderwerpen aan te roeren, die hier tot onderwijs van Gods volk zijn neergelegd,
voor zover de Heilige Geest mij tot enige lafenis daaraan gebracht heeft,
en voor zover Hij mij "de deur des Woords opent" (Kol. 4:5), om zijn betekenis u voor te dragen.

I.
"Ik ben de ware Wijnstok." Het blijkt uit andere gedeelten van de Schrift, dat er in het land van Juda planten waren, die op de wijnstok leken, maar van een vergiftige en dodelijke aard waren. Wij hebben een treffend voorbeeld daarvan in het tweede boek van de Koningen (hoofdstuk 4:39), toen "een van de zonen van de profeten uitging in het veld, om moeskruiden te lezen, en vond een wilde wijnstok en las daarvan en sneed ze in de moespot." Hij deed dit, daar hij niet scheen te weten, dat zij vergiftig en schadelijk was. Maar zij die beter met deze plant bekend waren, riepen uit: "de dood is in de pot." Hier was dus een plant, die een grote gelijkheid had met de echte wijnstok. Zo'n grote gelijkheid, dat deze zonen van de profeten er door bedrogen werden.
Er is daarom veel verborgen in de woorden: "Ik ben de ware Wijnstok," als tegenovergesteld aan de valse wijnstokken, de schadelijke en vergiftige wijnstokken. Wij hebben een zinspeling hierop in het boek Deuteronomium, waar wij lezen: "hun wijnstok is uit de wijnstok van Sodom, en uit de velden van Gomorra; hun wijndruiven zijn vergiftige wijndruiven, zij hebben bittere beziën," (Deut. 32:32); zonder twijfel zinspelend op deze vergiftige wijnstokken, welke in het land van Judea groeiden. Zo vinden wij ook bij Jesaja, dat de Heere een krachtige voorstelling aan Zijn volk doet, dat "Hij een wijngaard had beplant met edele wijnstokken, maar daar Hij verwachte, dat Hij goede druiven zou voortbrengen, had hij stinkende druiven voortgebracht.; (hoofdstuk 5:2.) Dat wil zeggen, in plaats van trossen van ware vrucht voort te brengen, bracht hij trossen voort van zo'n vrucht, als ik beschreef van "de wijnstok van Sodom, en "vergiftige wijndruiven." Hij is gelijk Jesaja zegt (hoofdstuk 2:21): "veranderd in verbasterde ranken van een vreemde wijnstok." Er is dan meer betekenis in die woorden: "Ik ben de ware Wijnstok." Zij willen te kennen geven dat, hoe ook de valse christussen in uiterlijk voorkomen op de ware Christus van God mogen lijken, Hij echter -en Hij alleen- "de ware Wijnstok is," uit Welke al de levende takken groeiden, en dat Hij alleen de Wijnstok is, Welke de rechterhand van God Zelf heeft geplant.

Van deze "ware Wijnstok" nu wordt gezegd, dat Hij "ranken" heeft. En er wordt van tweeërlei soort van ranken gewag gemaakt, waarvan gezegd wordt dat ze in Hem zijn.

Het ene soort is in Hem door belijdenis; een ander gedeelte van ranken is in wezenlijkheid in Hem. Wij moeten geen ogenblik denken dat deze ranken, die de Landman "wegneemt", levende ranken van de ware wijnstok waren, dat zij een eeuwige vereniging met Christus hadden, dat zij ooit door het bloed van Christus verlost, of uit Christus voortgekomen waren, als in Hem zijnde voordat de wereld was. Maar zij waren in naam en door belijdenis in Hem. En de Heere schijnt deze brede grondslag van hun belijdenis te gebruiken, hun eigen taal aan te nemen, en van hen te spreken, niet zoals zij in Zijn hart doorzoekende tegenwoordigheid wezenlijk waren, maar zoals zij beleden te zijn. En daarom richt Hij Zijn taal in, niet naar de werkelijkheid, maar naar het uiterlijk voorkomen van de zaken. Er zijn dan in Christus ranken door belijdenis, die niet meer dan een vereniging in naam met Hem hebben. Zij maken er aanspraak op tot Hem te behoren, en dragen echter geen vrucht. En omdat zij geen vrucht dragen, neemt de Landman die weg, verwijdert ze van hun plaats, rukt ze uit de stand waarin zij zichzelf geplaatst hadden, en werpt ze weg, opdat ieder hun schande ziet.

Maar welke vruchten zijn het die sommige ranken dragen en andere niet dragen? Voordat wij de toestand van de ranken, die geen vrucht dragen, kunnen beschrijven, moeten we eerst een weinig van de vruchten weten; om het gemis waarvan de Landman Zijn hand uitstrekt en die ranken wegneemt.

Deze "vruchten" dan zijn voor het grootste deel inwendige vruchten; en we hebben een optelling van enige daarvan in de brief aan de Galaten (hoofdstuk 5:22). Daar lezen wij: "de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede" en zo verder. Het zijn dan in het bijzonder deze inwendige vruchten, die de Landman in deze naam dragende ranken mist. En het gemis van die vruchten noopt Hem om die ranken weg te nemen.

1. Van deze vruchten nu, is oprechtheid, eerlijkheid en onvervalstheid van hart voor God een inwendige vrucht, die de Heere zoekt in de ranken, die belijden te groeien uit deze geestelijke Wijnstok. Waar geen beginsel van geestelijke oprechtheid in de ziel geplant is, daar moeten wij zeggen, is alles verkeerd. Ik spreek hier niet van wereldse oprechtheid, natuurlijke eerlijkheid, zedelijke rechtschapenheid, of vleselijke zuiverheid. Maar ik spreek van een beginsel van geestelijke oprechtheid, waardoor het hart recht gemaakt is voor de Heere, waardoor er "iets goeds is", zoals de Schrift spreekt, 1 Kon. 14:13, "voor de Heere de God van Israël." Waar nu dit beginsel van geestelijke oprechtheid, in de ogen van de hartdoorzoekende God, ontbreekt, bewijst het dat de rank dood is Maar waaraan kan men weten of men deze "vrucht" van geestelijke oprechtheid bezit? Als men die bezit, dan zal het openbaar worden in de omgang met God, en het zal openbaar worden in de omgang met de mensen. Hij, die een beginsel van geestelijke oprechtheid en eerlijkheid van hart voor God heeft, zal voor God verschijnen als voor een God met Wie niet te spotten is, en zal zijn gehele ziel voor Hem openleggen als de Jehova, Die de nieren proeft en de harten doorzoekt, Die elke verborgen beweging en werking van zijn ziel kent, en voor het doordringend oog van Wie de schuilhoeken van zijn gemoed open liggen. Want hij die geestelijke oprechtheid heeft, zal die gevoelens hebben welke de Psalmist had in de 189^{e} psalm, wanneer hij zegt: "doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten, en zie, of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op de eeuwige weg." Deze geestelijke oprechtheid en eerlijkheid voor God is veelal verbonden met Goddelijke vrees. En

daarom geloof ik dat een beginsel van geestelijke oprechtheid, de wortel is van alle ware Godsdienst, zodat, waar dit ontbreekt, het leven ontbreekt. Wanneer de ziel hier dwaalt, is alles verkeerd. En, zoals het openbaar zal worden in onze toenadering tot God, zal het ook blijken in onze omgang met het volk van God, en in ons ongedwongen verkeer met de wereld. Wij zullen niet proberen een hoge plaats in te nemen, als wij gevoelen dat de laagste plaats voor ons te goed is. Wij zullen niet beproeven onszelf in de ogen van Gods volk op te heffen, wanneer wij gevoelen dat ons hart een broeinest is van onreinheid. Er zal geen wandelen zijn op de stelten van de ondervinding van een ander, en ook niet een staan op een hoge leerstellige toren, bij hem van wie het hart oprecht gemaakt is voor God. Hij zal zich voor de kinderen van God in zijn ware kleur vertonen, door hen eenvoudig te vertellen hoe hij voelt dat hij zelf is. En hij zal niet alleen de huichelarij haten, meer ook de schijn van huichelarij. De werkingen daarvan vindt hij ongetwijfeld in zijn vleselijk gemoed. Maar hij wordt steeds tot de ondervinding van de apostel gebracht: "het kwaad dat ik niet wil, dat doe ik."

2. Daarenboven is ootmoed, geestelijke ootmoedigheid, een vrucht die slechts groeit in de hof van de hemel B de hof van de Heere - de planting van Zijn rechterhand. En waar toch geestelijke ootmoed in de mensen ontbreekt, het gemis van die vrucht kenmerkt hem als een rank in naam. Hoogmoed was de ondergang van de mens. En hoogmoed, vervloekte hoogmoed, heeft zijn wortels zo dooreen geweven met de vezels van het menselijke hart, dat niets ze kan uitrukken, of de hoorn geheel en al uitroeien, en ook nooit dat vervloekt beginsel geheel ontwortelen. Maar er is een groot onderscheid tussen het aanwezig zijn van de hoogmoed en het heersen van de hoogmoed. De zonde zal altijd in ons wonen; maar de zonde zal niet regeren in een kind van God. "De zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade." Rom. 6:14. Waar nu de geestelijke ootmoed ontbreekt, daar ontbreekt het geestelijke leven. Want wat maakt de mens ootmoedig? Het bestaat niet in het bijeenbrengen van de ootmoedige taal uit het Woord van God, of uit de mond van de heiligen. Maar het komt voort uit een vernederend gezicht van zichzelf, door in "Gods licht het licht te zien," door de reinheid en volmaaktheid te aanschouwen "van Hem, met Wie we te doen hebben;" door een geestelijke ontdekking te hebben van wat de zonde is, en de last en het gewicht van schuld op ons geweten te gevoelen, door geleid te worden door de Heilige Geest, in de gebeelde binnenkamers, om de aftekening daarvan op de wand te zien, Ezech. 8; en zo "zichzelf te verfoeien in stof en as voor God."

3. Het beginsel van levend geloof is een andere "vrucht," een inwendige vrucht. Het gemis daarvan kenmerkt de mensen als een rank in naam. Hij, die geen geloof heeft, is klaarblijkelijk dood in de zonde. Want de mededeling van leven aan zijn ziel, is gelijktijdig, is op hetzelfde ogenblik met de inplanting van het geloof, en het geloof wordt verwekt in de ziel door de openbaring van God. Want het geloof is het oog van de ziel, dat God ziet, het oor van de ziel, dat de stem van God hoort, en de hand van de ziel, die de openbaring aanneemt, die God van Zichzelf geeft. Daarom, als het geloof, Goddelijk geloof, levend geloof, geestelijk en bovennatuurlijk geloof in de mens ontbreekt, dan ontbreekt de Goddelijke vrucht. En bij gebrek van deze vrucht is hij gekenmerkt als niet meer dan een dode rank, een die slechts in naam aan de levende Wijnstok verbonden is. "Maar," zal men zeggen, "zijn er geen kinderen van God, die

vol zijn van ongeloof, die geoefend worden door vele twijfelingen en vrezen, die hun aandeel niet duidelijk kunnen lezen, en die niet kunnen zeggen: "mijn Heere en mijn God?" Er zijn ongetwijfeld vele levende zielen die geen aangenaam getuigenis van hun aandeel in de Geliefde hebben; maar echter hebben zij geloof. Geen geloof in Jezus om hun aandeel in Hem voor zeker te houden; maar zij hebben geloof in de volmaaktheden van God; zij geloven de geestelijkheid van Gods wet; zij geloven de bedreigingen die God tegen de goddelozen heeft uitgesproken; zij geloven het gezag en de zekerheid van Gods Woord; en zij geloven dat er geen Zaligmaker buiten de Heere Jezus is, en dat die Zaligmaker met kracht aan hun ziel moet ontdekt worden. En hoewel zij niet de blijdschap van het geloof, en niet de verzekering van het geloof, en ook niet de overwinning van het geloof hebben, echter hebben zij de aanwezigheid en de wezenlijkheid van het geloof, dat werkt op eeuwige wezenlijkheden. Maar niet van zo'n natuur om in hun harten vrede en troost voort te brengen. Het geloof houdt zich bezig met wezenlijkheden, "het is een bewijs der zaken die men niet ziet." En daarom, omdat het met wezenlijkheden omgaat, zal het in overeenstemming zijn met de wezenlijkheden waar het mee omgaat. Het is hetzelfde als wanneer iemand door een glas ziet. De dingen die hij ziet, zullen gekleurd zijn met de kleur van het glas. Elke zaak zal zich zo aan het oog vertonen, zoals hij ze door een tussenkomende zaak waarneemt. En daarom, het geloof geoefend in de volmaaktheden, de verschrikkelijke eigenschappen, de heiligheid, de rechtvaardigheid, de majesteit, de heerlijkheid, de hartdoorzoekende tegen-woordigheid van Jehovah, het geloof dat God beschouwt door die tussenkomende dingen, ontvangt geen troost, en niet enig aangenaam getuigenis, en geen bevrijding van de ziel uit de gevangenschap. Nog eens, het ziet eeuwige wezenlijkheden, bevat eeuwige wezenlijkheden en is geestelijk aangedaan door deze wezenlijkheden, die door de Heilige Geest toegepast worden op zijn eigen geweten.

4. Ook is de hoop een vrucht van de Geest. En het gemis van hoop, het doorgaande, gehele gemis van hoop, drukt de dood op die zogenaamde rank, waarin het gemis van alle hoop gevonden wordt. "Maar," zal misschien iemand zeggen, "zijn niet Gods kinderen dikwijls in wanhoop gedompeld?" Nee, niet in wanhoop. Zij zijn dikwijls er zeer nabij; zij zijn aan de grenzen; zij gaan op van de rand daarvan; de lucht van dat verpeste land mag zo op hen aanwaaien, dat zij in hun gevoel in warhoop geraken; echter zette nooit geen levende ziel haar voet buiten de rand; en geen kind van God stapte ooit buiten de grens, zodat hij in het gebied van de wanhoop kwam. Als hij daar ging, hij zou dan niet langer in het land van de levenden zijn; of als hij ooit zijn voet over de grenzen zette, die het land van de hoop van het gebied van de wanhoop scheidt, hij zou dan niet langer tot de Heere roepen om zijn ziel uit de onderste hel te redden, maar hij zou door deze stromen, die hem met zich voeren, in een eindeloos verderf opeens neergeslagen worden. De hel is de plaats van de wanhoop, en het geweten van de verdoemden, voor zij geworpen worden in die vernielende vlammen. En daarom, tenzij u weet wat de gevoelens van de verdoemden in de hel zijn, -dat u nooit zeker kunt weten, hoezeer u mag denken, dat u het wel weet,- of tenzij u gevoeld hebt de wanhoop in het geweten van de goddeloze, voor de hel haar kaken opent om hem voor altijd te ontvangen, hoe nabij ook aan de grenzen van dat vreselijk land, kunt u toch nooit zeggen dat uw voet de drempel betreden heeft. Nee, daar is een,… wie weet het? Een verborgen ondersteuning van eeuwige armen. Daar is een band rondom de ziel geslagen, door de God van alle genade. Daar is een gouden keten door God Zelf neergelaten van de

eeuwige Troon van genade en waarheid, die de ziel voor altijd bewaart om neergestoten te worden in die draaikolk, aflopend langs deze vreselijke watervallen en verzwolgen wordend in de kokende afgrond beneden. Er is een onzichtbare arm, die de ziel bewaart om weggevoerd te worden door de watervloeden. En deze verborgen hulp wordt geopenbaard door een gedurige opheffing van het hart in de gebed, en door de verlichting soms ondervonden in de uitstorting van de ziel in vurige verzuchtingen, terughoudend iedereen die het gevoelt van te worden overstelpt door de vloed van wanhoop, wanneer de sluizen van Gods wraak schijnen opgebroken, om hem in eeuwige ellende te storten. En daarom, er is geen kind van God, die door de Geest is wedergeboren, of het heeft enige hoop, dat hem bewaart om ten enenmale schipbreuk te lijden. Zodat wij niet te ver gaan, wanneer wij zeggen dat het gemis van alle hoop een dodelijk kenteken bij de mens is.

5. Geestelijkheid en hemelsgezindheid zijn vruchten, die de Heere vindt, of liever, die de Heere werkt; en in wie Hij ze gewerkt heeft, vindt, aan levende ranken. Dat is, er is soms een trekken en voortgaan van de ziel tot Hem, van Wie alle genade komt. De dingen van de tijd en van de zinnen zijn niet het rechte element van een wedergeboren mens. En hoewel hij een natuur heeft die daar wel toe gezind is, ja, een lage natuur, die, als het vergund werd, in de modder wilde wentelen, zoals het vuile zwijn doet in het slijk, echter is er een nieuwe natuur in hem medegedeeld door de Heilige Geest, die slechts thuis is in hemelse dingen, en slechts een overeenstemming vindt in geestelijke dingen, wanneer de Heere ze in beoefening brengt, en die twee samenvoegt. Dus, het gehele gemis van geestelijkheid, het volkomen ontbreken van een natuur die de dingen van God zou kunnen ontvangen, verwezenlijken, tasten, voelen en behandelen, bewijst, dat de mens "dood is in zonden en misdaden."

Ik weet, ik trek hier een zeer smalle lijn; daar u zeggen zult, en het wordt soms in me ook gezegd: "denk aan de arme kinderen van God, die in hun eerste overtuiging zijn; denk aan hen die onder de tuchtroede van Gods wet verkeren; en vergeet hen niet die geoefend worden in vrezen en beven, en van wie de zielen doorsneden worden met grote benauwdheden van schuld." O nee mijn vrienden! Ik wilde niet door de last van mijn kleine vinger hen bezwaren; nee, niet door het gewicht van een haar van mijn hoofd, maar liever, als de Heere het behaagt, wilde ik als een werktuig gebruikt worden om ze op te beuren, en hun tere gewetens niet te kwetsen of een belemmering van benauwdheid in hun bedroefde gemoederen te veroorzaken. Maar ik vraag aan u, die beroerd van gemoed bent, hebt u nooit enige vereniging en overeenstemming met geestelijke dingen gehad? Is er geen gevoel in uw ziel, geen genegenheid in uw hart, die, kon u er het genot van hebben, kon u slechts een heerlijk blijk daarvan hebben, u vrede zou aanbrengen? Als de openbaring van Gods genade vrede aan uw ziel zal geven, moet u een nieuwe natuur hebben om deze blijken te ontvangen, omdat zij geen vrede kunnen geven, dan aan hem die een natuur heeft om ze te bevatten; een natuur om ze te omhelzen; en een natuur om zich daarin te verblijden. Daarom, zeg niet, hoe leeg u ook in ellende zinkt, zeg niet er is nooit, op enige tijd, bij enige gelegenheid, op enig ogenblik, enige de minste vonk van dat verborgen leven. U moet al uw ondervindingen niet loochenen. Laat de duivel u niet blinddoeken voor alles wat er in uw hart is omgegaan. Schrijf geen bittere dingen tegen uzelf, alsof er nooit een enkel ogenblik geweest is, sinds de Heere het eerst u in het leven riep, niet één ogenblik, dat er een

uitgaan van uw ziel was tot de Heere van leven en heerlijkheid, en ook niet enig hijgen van het hart naar Zijn gezegende tegenwoordigheid, of enig hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, en ook niet enige begeerte naar de blijken van Zijn genade en heerlijkheid. Als u zegt: "nee, ik heb nooit een begeerte gehad naar de openbaring van Christus; ik heb nooit een vurig gebed uitgestort, of kermend geroepen dat Hij zich aan mij wilde ontdekken; ik heb nooit één enkele stille ontboezeming van het hart gekend, of een hijgende begeerte dat Hij dierbaar voor mijn ziel mocht zijn. Zegt u dat, dan zeg ik dat u dood bent in zonden, of geheel ingewikkeld in de grafklederen van een naamchristendom. Zegt u dat, dan zeg ik: 'uw geweten is als met een brandijzer toegeschroeid'. Nee, ik ben door zielservaring overtuigd dat, hoe diep iemand in overtuiging mag neerzinken, er nog op de bodem, oprijzend in het midden van die zee van beroering, een ademhalend, levend en onuitblusbaar beginsel is, dat niet zonder Christus voldaan kan zijn, dat voortgaat in sterk verlangende smekingen naar Christus, dat hongert naar Zijn gerechtigheid, en slechts voldaan kan zijn met Zijn genade. En het geheel gemis daarvan kenmerkt de mens als dood in de zonde.

II.
Dan hier zijn ook ranken die geen vrucht dragen. U hebt zeker wel eens een wijnstok gezien die mogelijk een grote ruimte van de muur bedekte. En hebt u nooit opgemerkt, het is een werkelijke zaak, hetzij u het gezien hebt of niet, dat, hoe meer de wijnstok zich uitspreidt, hoe minder hij draagt? De wijnstok die de meeste vruchten draagt, is die, welke het meest gesnoeid is, en die, welke de minste plaats beslaat. En daarom zullen deze dode ranken er groen uitgezien hebben, zullen een grote menigte bladeren gehad hebben, zullen veel aanzienlijker geschenen hebben dan de vruchtdragende ranken. Maar zij worden met dit teken gekenmerkt, dat zij geen vrucht dragen.

De beeldspraak kan niet geheel volgehouden worden, geen overdrachtelijke spreekwijze kan in elk deel behouden worden; het is een dwaling te denken, dat enig afbeeldsel in alle delen volmaakt is. De dorre ranken in een natuurlijke boom komen voort uit de stam, maar zo is het niet met de dorre takken in Christus' zichtbare kerk. Het beeld kan hier niet volgehouden worden. Zij zijn enkel in Hem door belijdenis aangebonden als het ware door de band, of vastgemaakt door de draad van belijdenis, zonder een inwendig aanzijn te hebben.

Nu, deze ranken die geen vrucht dragen, "neemt de Landman weg." Dat is, Hij roeit ze van hun plaats uit die zij besloegen. En hoe verwijdert Hij ze? Wel, sommigen neemt Hij eensklaps door een dodelijke slag weg. Wanneer de tijd van de wraak gekomen is, wanneer zij de maat van hun ongerechtigheden vervuld hebben, neemt de Heere ze weg, door ze met één slag neer te vellen. En dit is dikwijls het geval geweest met vervolgers en onderdrukkers van Gods waarheid. Sommigen hebben een eind aan hun leven gemaakt door de strop, het mes, of het water, anderen zijn neergeveld door hevige koortsen; anderen hebben hun dagen in een gekkenhuis geëindigd; en anderen zijn door de pijlen van God zo duidelijk aangewezen, -die hen tekende als vijanden van Zijn waarheid,- dat hun dood zelf verschrikkelijk is geweest voor hen die slechts een uitwendige godsdienst hebben en niet weten wat het doodsbed van een heilige is. Zo neemt de Heere hen weg, door Zijn wrekende hand soms tegen hen uit te strekken.

Met anderen houdt houdt de Heere een andere weg. Zoals ik onlangs zei: de Heere verdroogt de groene boom; de ranken worden verwelkt, nooit was er enig geestelijk sap in; maar zelfs de natuurlijke ijver droogde op, en alle ijver is vergaan. Zo verdort de rank en sterft, en valt af. Dat is, hij kan zijn plaats en naam in de Wijnstok niet langer behouden, het niet langer volhouden zelfs met een uitwendige belijdenis, maar hij valt af als een vermolmde tak. U, die ondervinding van de kerken hebt, hebt u dit nooit in de uwe waargenomen? Kunt u zich op dit ogenblik niet dit en dat lid herinneren, dat eenmaal in ijver bloeide, met grote gave van het gebed, en vooraan was om bij elke gelegenheid gemoedelijk te spreken; en is het niet afgevallen? Als u hem gadegeslagen hebt, hij is misschien tot het Arminianisme, tot het Socinianisme, tot ongeloof aan de geopenbaarde waarheden vervallen, of gevallen in openbare zonden, en heeft òf zichzelf aan u onttrokken, òf u bent genoodzaakt geweest hem af te scheiden op grond van zijn slecht gedrag. Ziedaar dan, de rank die weggenomen wordt. En de Landman, de Vader, neemt anderen weg, als hij ophoudt door het bestuur van Zijn voorzienigheid ze in toom te houden, en ze niet meer verhindert om aan de lusten van hun hart te voldoen, door ze over te geven aan de snode neigingen, zodat zij alle onreinheid gretig bedrijven. En dan in een vlaag van hartstochtelijk misnoegen, stoten zij alle godsdienst terzijde. Het diepe water van zonde in hun hart dringt door de sluisdeuren, die het tot hiertoe terughielden. En zij snellen overhaast in de vermaken van de wereld en de lusten van het vlees. De satan vindt de kamers van het huis met bezemen gekeerd en versierd. En hij neemt met zich zeven duivelen, en ze gaan in, en zij wonen daar, en het laatste van de mens wordt erger dan het eerste. En zo "neemt de Vader hem weg," naar Zijn rechtvaardig oordeel. Maar sommigen gaan voort zelfs tot een doodbed. En er wordt hoog van hen gedacht, en zij worden aangezien als genaderijke mannen en vrouwen, en zij vleien zichzelf dat zij kinderen van God zijn, door te bouwen op ijdele steunsels, en te rusten op nietswaardige gronden. En als zij komen te sterven neemt de Heere de sluier van hun beschaamd aangezicht en verwijst ze naar een eeuwig verderf. Of meer dan dit: de Heere neemt ze weg op hetzelfde ogenblik, dat de ziel het lichaam verlaat, dat zij in vrede schijnen te sterven En de Heere bewaart Zijn "neemt ze weg," tot op dat ogenblik, wanneer de ziel haar aardse tabernakel verlaat, en geworpen wordt in de plaats, waar de hoop nooit komt. Deze zijn dan de ranken, in naam in de Wijnstok, die de Landman wegneemt.

III.

Wij komen nu tot de ranken die de Vader "reinigt, opdat zij meer vrucht dragen." Deze levende ranken dan, die waarlijk vrucht dragen, zijn geneigd om zwak en ziekelijk te worden, en hebben dus de reinigende hand van de Landman nodig. Het woord *reinigen* betekent zuiveren. En er zijn verschillende wijzen om de wijnstok te zuiveren en te reinigen. Soms wordt de rank met mos, en met wat men draden noemt, omzet. Het loopt over met deze vreemde overlast, die de sappen in hun vrije loop schijnt te verhinderen en de invloed van de dampkring af te sluiten en te maken dat de ranken ziekelijk en ongesteld worden. Begeerlijkheid en wereldliefde en de zorgvuldigheden van het leven en bezorgdheid over de arme vergankelijke dingen van de tijd en van de zinnen B hoe kruipt dit mos rondom het hart van de mens! En terwijl het rondom zijn hart kruipt, hoe bindt het en trekt het samen! De apostel zegt terecht: "de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad, tot welke sommigen lust hebbende zijn afgedwaald van het geloof, en

hebben zichzelf met vele smarten doorstoken," 1 Tim. 6:10. Wij zouden veronderstellen, dat als de Heere de mensen met voorspoed zegent, het zijn hart zou ontsluiten. Maar is het zo? Nee, meestal sluit het zijn hart. Wanneer dit mos hem omringt, schijnt het de boomschors te verharden, en als het de boomschors nijpt en samentrekt, wordt het sap in zijn omloop gestremd, zodat het niet vloeit om hem vruchtbaar te maken tot elk goed woord en werk. Nu, de Heere ziet dat sommigen van Zijn volk met dit mos bezet zijn. Zij dragen geen vrucht, de ranken worden ziekelijk, zij schijnen verwelkt en verbleekt. De Landman draagt hiervoor zorg, want Hij wenst te zien hoe het met zijn wijnstok gaat. "De liefste komt tot Zijn hof om van Zijn edele vruchten te eten." En Hij strekt Zijn band uit en neemt het mos weg. Er is geen ander middel. Het verstijfde de boomschors, en verdroogde de levengevende sappen. Hij neemt dan die eigendom weg, verwijdert de wereldse voorspoed, bederft de vooruitzichten van de mensen in het leven en verwijdert zo wat schadelijk was.

Soms, als wij een rank beschouwen, zullen wij zien dat een gedeelte daarvan begint te zwellen. Een knoest wordt er gevormd. En als het gezwollen en de knoest gevormd is, wordt de omloop van het vocht gestremd, het maakt de rank ziekelijk en doet de vrucht verwelken. Nu, zo is de hoogmoed in het hart van de mens, dat het doet zwellen van eerzucht en verwaandheid en zelfverheffing en een begeerte om iets te zijn. En wanneer deze hoogmoed begint te rijzen en te zwellen, zwelt het niet alleen uitwendig, maar het zwelt inwendig. En als het inwendig zwelt, dan is er natuurlijk minder doortocht voor het vocht om te vloeiden. Hoogmoed is niet enkel wat gezien wordt in iemands uitwendige houding en gedrag; het is inwendig. En wanneer het in iemands hart is, trekt het tezamen en het schijnt, om zo te spreken, de omloop van het levend vocht in de ziel te stremmen. En wat is hiervoor het geneesmiddel? Wel, het mes moet komen om deze hoogte af te snijden, deze zwelling te verhinderen. Bent u begaafd in het gebed? Het mes moet komen en uw geliefde gave afsnijden. Hebt u een goed geheugen van de Schrift? U moet bevinden, dat de herinnering van teksten en aanhalingen feilen. Hebt u een goed oordeel over de leerstukken van de genade? U moet komen tot de bespotting van Efraïm en in het oordeel te licht bevonden worden. Verheft u zich op enige wijze heimelijk onder het volk van God? U hebt hevig schokkende overtuigingen, het mes nodig, zowel om deze inwendige als uitwendige hoogmoed af te keren en te fnuiken, en u te brengen tot uw behoorlijke maat. En zo is er een reiniging van de rank, "opdat zij meer vrucht drage."

Soms worden de ranken te weelderig. Al hun kracht gaat in de bladeren en uitlopers, en het sap wordt niet zo verdikt om vruchten voort te brengen. Dan moet de Landman het snoeimes uittrekken, en de ranken inkorten. O, mijn vrienden! Het zegt wat, wanneer onze godsdienst, of wat wij dachten godsdienst te zijn, afgesnoeid en tot een stomp gemaakt wordt, en alles dat wij dachten dat van God in ons was, door de hand van deze hemelse Landman zo geheel afgesneden wordt, dat zelfs het aanwezig zijn ervan schijnt vernietigd te zijn, en wat wij prezen, aan onze voet ligt, afgesneden van die rank, waarop we eens met genoegen zagen! U die geoefend bent in uw zielen, u die de band van God in en op u gevoeld hebt, is er bij u nooit afgesnoeid en afgesneden, wat u dacht dat ware godsdienst was? Hebt u nooit gerust op meningen en gedachten, en door smartelijke ondervindingen bevonden dat ze afgesnoeid worden, en u afgesneden wordt? Hebt u niet dikwijls gerust op enige vleselijke beweegreden, enige vleselijke inbeelding, enig

ijdel gezicht, enige goede mening van anderen omtrent u, en in ernstige ogenblikken bevonden, wanneer pakken van droefheid en schuld op u lagen, dat deze dingen afgesneden waren, zodat u geen troost eruit kon nemen, en u erop ziet, en ziet ze weggeblazen, weggeworpen in het stof en eindelijk verwelkt, zodat u tot uzelf zegt: "zij zijn alleen bekwaam voor de mesthoop, om met de afgesnoeide ranken van de wijnstok weggeworpen te worden." U weet er weinig van wat het zegt, een vruchtdragende rank te zijn, als u het snoeimes niet dikwijls gehad hebt om u te besnijden. Het is niet slechts één snoeitijd en dat alle besnoeiing dan voor altijd gedaan is. De wijnstok moet van alle bomen het meeste gesnoeid worden. Hij zal nooit vrucht dragen, tenzij hij goed afgesneden en doorgaand gesnoeid wordt. En zo ook, verwerpt een levende ziel gedurig deze weelderige scheuten, die nodig hebben dat zij afgesneden en weggesnoeid worden door de hand van de hemelse Landman.

Welnu, wat is Gods bedoeling in deze scherpe oefening, deze krachtige verzoekingen, deze droevige overtuigingen? Het is om de ranken meer vruchtbaar te maken. "Elke rank die vrucht draagt, die reinigt Hij," niet om hem te vernielen, maar "opdat zij meer vrucht drage." Smarten, rampspoeden, overtuigingen en diepe en ernstige zielsoefeningen voor God, en het gewicht en de last van kwellende aanvechtingen zijn dan in Gods hand oorzaken dat de rank meer vrucht draagt. In de hand van de Heilige Geest veroorzaken zij grotere ootmoed. Want als iemand een dieper gezicht en gevoel van zichzelf heeft, dan zal hij ootmoedig, verbroken en klein worden. De werking van de Geest zal in hem meer onvervalstheid en oprechtheid van hart voor God teweeg brengen. Daar hij gevoelt hoeveel van zijn godsdienst in de weegschalen gewogen en te licht bevonden is en hoeveel afgesneden is door het ogenschijnlijk meedogenloze, ongenadige mes van de Landman, wordt hij geoefend ten aanzien van het overschot. "Is kennis niets? Is het gevoelen van anderen niets? Is het lidmaatschap van de kerk niets? Is mijn zien van Christus in deze en die weg niets?" zegt hij tot zichzelf. "Wel, ik heb bevonden, het is niets om mijn ziel in uren van aanvechting op te beuren, en mij te vertroosten in bittere tijden van rampspoed. Wat, is het dan alles een hersenschim? Is het geheel van mijn godsdienst in de grond verkeerd? Is het geheel en al onvolkomen? Is het niets anders dan de blijdschap van de geveinsde, die voor een ogenblik duurt?" Deze angstige onderzoekingen brengen zuchten en kermen en klagen en vurige gebeden en worstelingen voort, dat de Heere ons niet zo laat blijven, maar ons oprecht en eerlijk maakt voor Zijn hartdoorzoekende tegenwoordigheid. Vandaar brengt het verlies van al deze vleselijke godsdienst door het snoeimes van God, vrucht voort, niet alleen voor God, maar ook voor de mens. Want het werkt op deze wijze. De mens begint meer oprecht te zijn voor de leden van de kerk, waarmee hij verbonden is, meer eerlijk voor allen met wie hij in geestelijke zaken te doen heeft. Hij zegt: "o! ik ben zo bedrogen; ik dacht, ik was zo'n Christen, ik achtte mijzelf zover gevorderd in het Goddelijke leven, maar o! hoe anders gevoel ik het nu. O! ik ondervind smarten, onder een gevoel van schuld en toorn! O! ik gevoel het hoe weinig geestelijk ik van God onderwezen ben!" En nadat hij dan in zijn eigen gewaarwordingen gewogen is, wil hij beginnen om andere lieden in dezelfde schaal te wegen. "Gevoelt u zich ook zo?" begint hij te vragen. "Bent u ooit zo beproefd? Heeft de Heere u ooit zo in de laagte gebracht?" Hij kan nu niet meer onder een mantel van vriendschap alles verbergen en de zaken voor toegestemd houden, maar begint te onderzoeken en proef te nemen, of anderen onder dezelfde

ernstige onderwijzing zijn. Deze afsnijding dan, maakt hem niet alleen oprecht voor God, maar getrouw voor zijn medezondaars en zijn medeleden.

Ook is het snoeimes in de hand van de Heere dikwijls tot het middel gemaakt, om in hem een geest van vurige ziel uitstorting voor God te ontsteken. Mijn vrienden, ik beroep mij op uw gewetens. Waar zijn uw gebeden in tijden van voorspoed? Waar zijn de zuchten en ontboezemingen van uw geest, wanneer alle dingen in het tijdelijke bloeien, en alle dingen in het geestelijke effen zijn? Laat uw geweten spreken. Zijn niet uw gebeden koud, levenloos, kort en vormelijk? Maar wanneer kermt en zucht en schreeuwt u tot de Heere? Wanneer verlangt u zalige gemeenschap met Hem, en gevoelt u dat niets dan Zijn tegenwoordigheid u kan voldoen, niets dan Zijn bloed kan betalen, en niets dan Zijn liefde tot in de dood in uw harten uitgestort, uw ziel aangenaam kan doen herleven in de vrede van God, "die alle verstand te boven gaat?" Wanneer? waar? hoe? Wel, het is, wanneer u bent onder ernstige beproevingen, diepe zielsbestrijdingen, gebukt gaande onder de roede van Gods tuchtiging, wandelende door de beroerde golven. O! het is juist niet het neervallen op uw knieën, en de Heere met enige weinige woorden te begroeten, hoe vloeiend ook uitgestort. Maar het is dat wat in de binnenkamers van het hart geschiedt, dat is de uitstorting van de oprechte ziel voor Hem. Dat is bidden, en het overige is alles misleiding. En zo zijn deze oefeningen in de hand van de Geest het middel om in ons te ontsteken een ernstige tussenkomst bij de troon der genade, om de geestelijke zegeningen, die wij wensten.

Daarbij, zij zijn zo in de hand van de Geest nuttig, om ons geestelijk en hemelsgezind te maken. Hoe bent u, laat het oprecht geweten spreken, hoe bent u, wanneer het beroep bloeit, de klanten toenemen, wanneer de wereldsere zaken u toelachen, en alle dingen een genoeglijk vooruitzicht hebben? Bent u geestelijk? Bent u hemelsgezind? Roept u tot de Heere in verborgen hoeken? Nee, u doorbladert uw boeken, om de renten van uw geld te berekenen; uw ogen gaan hier en daar, om te zien naar enig nieuw maaksel, om klanten tot uw winkel te trekken, of u bepeinst met uw verbeelding, op deze of gene wijze, wat uw vleselijke lust kan vermaken. Is het niet zo? Laat het oprecht geweten in uw boezem spreken. Nu, wanneer alle dingen tegen u zijn, wanneer de snijdende winden van tegenspoeden tegen uw hoofd waaien, wanneer alles zich tegen u fronst, en God voegt Zijn toornig gelaat daarbij, met u zuur aan te zien als het ware in de achteruitgang van tijdelijke dingen, en met Zijn straffend aangezicht te vertonen achter het verwijtend voorkomen van tijdelijk gebeurtenissen, is er dan niet een gaan naar boven van het hart om iets, dat niet doorgebracht wordt? Is er niet een uitstrekken van uw hand, om het wezen vast te houden, wanneer de schaduwen snel verdwenen zijn? Is er niet een verzuchting van uw ziel naar geestelijke dingen, wanneer de tijdelijke dingen alle onder uw voet geworpen zijn, en het gezicht van vrede en geluk, dat u voor u maakte in uw vleselijk gemoed, weggevaagd is, zoals de bedrieglijke verbeelding van water in de woestijn, en niet één voetstap nalaat? Maar u wordt geestelijk en hemelsgezind!

Ook werkt de Heere door deze oefeningen, want zijzelf kunnen het niet, dikwijls versterkend, en mengt geloof in de oefening. Wij lezen: "de beproeving van ons geloof die veel kostelijker is dan des gouds, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt," 1 Petr. 1:7. Want het geloof moet beproefd worden. Als het goud door de Heere gekocht

is, moet het in het vuur beproefd zijn. Nu, deze oefeningen, verzoekingen, benauwdheden, het krachtig afsnijden door de hand van de hemelse Landman, beproeven het geloof, dat de Heere geeft. En als het geloof beproefd en tot zijn uiterste kracht gebracht is, begint de mens eerst te ontdekken, wat het geloof inderdaad is. Wat een wondervolle genade is het geloof! Hoe zwaarder de opgelegde last is, hoe sterker de rug van het geloof is om het te dragen. Niemand weet de kracht van het geloof, totdat hij in moeilijke omstandigheden en beproevingen gebracht is, die dit levend beginsel neerdrukken en dringen. Maar dit levend beginsel verheft zich omhoog, zoals het zuurdesem in drie maten meelbloem verborgen. "Het leeft", zoals iemand zegt, "onder belemmering, ofschoon terneergeslagen, het sterft nooit. En zo wordt het door slagen uitgerekt en roept steeds onder krachtige verzoekingen, en wordt daardoor sterker, brengt in alles werkzaamheid en levende kracht, en draagt zo het merkteken als zijnde het bovennatuurlijke, levende geloof van de uitverkorenen van God."

De "reiniging" dan, van deze vruchtdragende ranken, maakt dat zij meer vrucht dragen. Evenwel dikwijls niet in onze bevinding. Maar wij zijn op dit punt zeer ellendige beoordelaars. Hoe meer de rank met vrucht beladen is, hoe meer hij ter aarde neerhangt. Het is de boom die geen vrucht draagt - de onvruchtbare populier - die zich hoog in de lucht verheft. De wijnstok met vruchten beladen, kan zich niet in de wolken opheffen. Hij heeft ondersteuning nodig. Wij zijn inderdaad slechte beoordelaars, wat vrucht is. Die het meeste draagt, denkt u dat het minste heeft. Die, welke het minste draagt, denkt u, draagt het meest. Waar zullen wij iemand vinden die zoveel snoeft van vrucht als een eigengerechtigde Farizeeër -een Arminiaan- gewikkeld in de lompen van zijn eigen gerechtigheid? Maar hoe, hij spreekt altijd van vrucht en nooit draagt hij een enkel deel ervan tot eer van God. Maar de arme, belaste, beproefde, geplaagde ziel, die gebukt is, als het ware, onder het gewicht van de verzoekingen, hij is er door geoefend. Deze kwijnende rank is geladen met vrucht, en hoe meer hij geladen is, hoe meer hij ter aarde buigt. Maar het zijn de ogen van anderen, en niet die van hemzelf - en u moet er ogen van onderscheid voor hebben - die kunnen onderscheiden dat deze de vruchten van de Geest zijn, tot eer van God, Welke in hem werkt "het willen en volbrengen, naar Zijn welbehagen."

Welnu, wie bent u? U, die de leer van de genade belijdt, wie bent u? Hier is uw vonnis, niet van mijn arme, zwakke lippen, die vergaan zullen, maar van het Woord van de levende God. Lees uw vonnis, hoor uw beschoren lot. Indien u een rank bent, bij naam slechts in de levende Wijnstok, welke niet inwendig, en ook niet uitwendig vrucht draagt - hier is uw vonnis opgetekend. De Landman "zal u wegnemen," zal u op de mesthoop werpen, en van de mesthoop in de vlammen van een eeuwig verderf. Maar als u een rank bent, die vrucht draagt tot Zijn eer en verheerlijking, Hij zal u reinigen, opdat u meer vrucht draagt. En u zult blinken in het koninkrijk, dat nooit eindigt! Amen.

7. EEN GEBED VAN PAULUS

Fillipenzen 1:9-11

" En dit bid ik God, dat uw liefde nog meer en meer overvloedig worde in erkentenis en alle gevoelen;
Opdat gij beproeft de dingen, die daarvan verschillen, opdat gij oprecht zijt, en zonder aanstoot te geven, tot de dag van Christus;
Vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs van God*." Filippenzen 1 vers 9-11*

Wanneer wij de zendbrieven van Paulus lezen dan is het opvallend, wat een Geest van gebed hem bezielde voor de gemeenten en de bijzondere personen, aan wie hij schreef. In het bijzonder denkt hij aan die gemeenten, die door hem zelf gesticht zijn, zoals die van Korinthe, Eféze, Filippenzen en Thessalonicenzen en aan die personen, die hij zijn zonen in het geloof noemde, als Timotheüs en Filemon. Maar ook de gemeenten, die hem persoonlijk nooit ontmoet hadden, deelden in zijn voorbede, tot hun geestelijk welvaren. Wat een beschamend voorbeeld voor ons, die vaak zo bekrompen zijn in vergelijking met zijn ruim hart, en onze flauwe en vormelijke gebeden voor de heiligen van de Allerhoogste, tegenover de gebeden en smekingen, die als vloeiden uit zijn boezem.

Doch niet alleen is Paulus' biddende gestalte ten behoeve van de geestelijke stichting en vruchtbaarheid van Christus' gemeenten, maar ook zijn gebeden zijn hoogst merkwaardig. Dat wordt spoedig ontdekt, wanneer wij de gebeden van de apostel goed overwegen, vooral zoals ze daar staan opgetekend, tot een blijvende herinnering, zegen en onderricht voor ons. Hebt u wel een vergelijking gemaakt van uw zielszuchten en gebeden, om op te wassen in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus, met de gebeden van deze Godsman, die onder de leiding van de Heilige Geest steeds biddend was voor de gelovigen aan wie hij schreef?
Maar om dit punt nader op te helderen wijs ik u op drie gebeden van de apostel, die ik u aanbeveel in uw eenzaamheid te bepeinzen en uw eigen gebeden daarmee te vergelijken. Het eerste vindt u bij Efeze 1 vers 15-23; het tweede leest u in Efeze 3 vers 14-19; en het derde gebed staat ongetekend in Col. 1 vers 9-12. Hoe graag ik ook met u de rijke inhoud, vol van geestelijke en uitnemende zaken, zou wensen te beschouwen, de tijd laat het ons heden niet toe, en laten we hun beschouwingen aan uw biddende overdenking thuis over, opdat u bij goddelijk licht de zin en mening van de Geest mag gevoelen, verstaan en voor uzelf te beleven.

In onze tekst hebben we een ander gebed van de man Gods, en ik heb mij voorgenomen, onder de bekwaam makende genade van de Heere, zijn rijke inhoud met u te beschouwen.

De apostel schreef deze brief aan de gemeente te Filippi, een grote en belangrijke stad in het noorden van Griekenland gelegen, waar Paulus en Silas eens in de gevangenis geworpen werden en waar de stok- of gevangenbewaarder tot bekering kwam. (Hand. 16).
Als wij het goed hebben, dan vinden wij in onze tekst, het gebed van Paulus, vier onderscheidene beden, die evenwel een geheel uitmaken als onder en met elkaar samen verbonden, de genade en heerlijkheid van God als einddoel beogend. Die vier beden zijn:

I. Dat hun liefde meer en meer overvloedig mocht worden;
II. Dat zij mochten beproeven de dingen die verschillen;
III. Dat ze oprecht mochten zijn en geen aanstoot zouden geven tot de dag van Christus;
IV. Dat zij vervuld mochten zijn met vruchten van gerechtigheid, tot de verheerlijking van God.

I.

Het is van groot belang, dat wij allereerst weten, aan wie de apostel deze brief geschreven heeft. Wij lezen in het eerste vers: "Al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, met de opzieners en diakenen." U ziet dus, dat deze brief, zoals alle andere brieven in het Nieuwe Testament, gericht is tot de gelovigen in Christus Jezus; niet tot de wereld in het algemeen, en ook niet tot de ongelovige Joden en heidenen, maar de heiligen en dienstknechten van de levende God.
En hoewel nu ook deze gemeente te Filippi verdwenen mag zijn, de kerk van Christus is blijven bestaan. En er zijn nog gemeenten met hun gelovige herders en leraars en armenverzorgers; en zo blijft ook deze ingegeven Schrift tot de huidige dag van kracht aangaande het volk van de Heere. Hoewel deze waarheid zo duidelijk als eenvoudig is, toch wordt ze zo vaak voorbijgezien en verloochend, door de beloften en waarheden in het algemeen aan allen toe te passen, welke toch alleen aan de gemeente van de levende God toebehoren.

Uit dit oogpunt beschouwd is het onweersprekelijk, dat al de beloften, vermaningen, leringen en bestraffingen uitsluitend alleen Christus' gemeente toekomen en krijgt ieder woord en uitdrukking zijne eigen betekenis. Indien wij de zendbrief beschouwen als geschreven aan alle mensen in het algemeen, dan beschouwen we de dingen als in een verkleinglas of in een gebroken of misvormende spiegel; wij vervallen tot de grootste dwalingen en de zin en mening van de Geest wordt onverstaanbaar.

Uit deze onloochenbare waarheid volgt als vanzelf, dat Paulus in zijn schrijven het oog heeft op degenen, die deelgenoten van de genade van God waren, met name de liefde. Hij bidt niet, dat zij die hemelse gave en genade mochten deelachtig worden, alsof zij daarvan nog verstoken waren. Integendeel; want wat een wangestalte zou ook een kind van God zonder liefde zijn. Waarlijk een monster, een misvormde, gelijk men soms waarneemt op natuurlijk gebied. Een waar Christen zonder liefde tot Jezus Christus of tot het volk van God, is een onding in de gemeente van God. In de genade heeft men menige smartelijke geboorte, maar in het hemelse Jeruzalem dat ons aller moeder is, worden geen misvormde leden geboren. Daarom zegt ook de apostel: "dat het spreken

van alle talen der engelen en mensen, de gave der profetie en het weten van alle verborgenheden, alle kennis en geloof, dat bergen verzet, dat wonderen verricht, zonder de liefde niets waard is; het is een ijdel ding, een klinkend metaal zonder leven, (1 Kor. 13:1,2). Dus dat is geen Christen, het is een >niet' in het Koninkrijk van God. Waar geen liefde is daar is ook geen wedergeboorte en wordt het bewijs daarvan gemist, naar het getuigenis van Johannes: "Wij weten dat wij uit de dood overgegaan zijn in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben." (1 Joh. 3:14).

Daarenboven was de apostel verzekerd, dat de Filippenzen gemeenschap met hem hadden in het Evangelie; dat zij dus deelgenoten waren van het leven en de kracht, de zegen en de weldaad van het Evangelie van Jezus Christus en van de liefde die zij jegens Hem betoonden. Hiervan overtuigd, bidt de apostel, dat hun liefde meer en meer overvloedig mocht worden. Het zou voor hem een smartelijke ervaring zijn te horen, dat hun liefde tot de Heere en Zijn volk verminderde en haar kracht en geur zo taande, dat zij in plaats van een volle beek een nietige plas zou worden, waaraan alle schoonheid en frisheid ontbrak, ja, dat zij van haar plaats zou verwijderd en haar liefhebbers tevergeefs naar haar vragen en zoeken zouden. (Job 6:15-20). Nee, zelfs niet tevreden met dat hun liefde bleef zoals zij was, bidt hij, dat zij mag aangroeien en gedurig meer overvloedig worden.

Doch waarbij ik in het bijzonder wilde stilstaan is zijn bede, dat "hunne liefde meer en meer overvloedig mocht worden in erkentenis en alle gevoelen." Alsof deze liefde een rivier was die voortdurend toevoer van fris, rein water behoeft, om steeds vloeiend te blijven. U weet, dat een rivier weldra zou leegstromen, wanneer er niet een gedurige toevoer van water zou wezen. Zo zou het met de liefde van een Christen gaan, wanneer er niet steeds een nieuwe instorting en verlevendiging van die genade plaats had. De Apostel maakt gewag van twee voorname voeders van die Christelijke liefde.

Het eerste dat hij noemt is het overvloedige van die liefde in *erkentenis* of kennis. Laat mij met Gods hulp trachten aan te wijzen, hoe kennis de liefde voedt. Doch om alle mogelijke misvatting te voorkomen moet vooral opgemerkt worden, dat er een belangrijk onderscheid is tussen natuurlijke en geestelijke kennis, welke laatste in onze tekst bedoeld wordt. Er is een kennis van de dingen van God, die afgescheiden is van de wedergeboorte door de Geest of deelgenootschap aan de genade van God. Een verstandige kennis van de waarheid kan verkregen worden door het lezen van de Schrift en de prediking van het Evangelie, maar deze is op zichzelf geheel wat anders en in de grond tegenover staand met een bevindelijke, levende, geestelijke kennis. Men kan de kennis hebben van een apostel en wereldsgezind zijn als een Demas; een helder hoofd bij een verdorven hart bezitten; spreken als een engel en leven als een duivel; alle verborgenheden weten en toch een luidende schel en huichelaar zijn, zoals wij er heden ten dage velen vinden.
Geheel iets anders is een geestelijke kennis van de dingen van God waarmee Gods volk gezegend is. En hiervan spreekt de apostel in de tekst. Immers de liefde van een Christen vermeerdert naarmate zijn bevindelijke en geestelijke kennis van de dierbare dingen die met de zaligheid gevoegd zijn, toeneemt.

Laat ons hierbij opmerken, dat het eeuwige leven met die kennis verbonden is, waarvan wij spreken, volgens de verklaring van de Heere, Joh. 17:3, waaruit blijkt, dat een geestelijke kennis van God en Zijn geliefde Zoon het eeuwige leven is. En een van de voornaamste beloften van het nieuwe verbond luidt: "Zij zullen Mij allen kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen" (Jer. 31:34, Hebr. 8:11). Gezegende Heere! mocht het steeds onze begeerte zijn om U meer en meer te kennen door Uw Eigen genadige openbaringen aan onze ziel. Zo was ook Paulus' begeerte: "Dat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende." (Filemon 3: 10).

Wanneer wij dit onderwerp nader beschouwen, dan bemerken wij hoe *elke genade van de Geest* door kennis gevoed en met gehoorzaamheid gemengd is. Wanneer wij de Heere niet kennen, hoe zullen wij dan in Hem *geloven* tot het eeuwige leven? "Het geloof is een vaste grond der dingen, die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet." (Hebr. 11:1). Maar hoe kan ik *hopen* op dingen, waarvan ik niets weet, en een bewijs hebben van ongeziene dingen, als ik er geheel onkundig van ben? Zo was het geloof van Abel niet, die een meer Gode welbehaaglijke offerande bracht dan Kaïn, en ook niet van Henoch, die met God wandelde, en ook niet van de ouden die de "beloften van verre zagen en overtuigd waren en omhelsd hebben." En Paulus zegt: "Ik weet Wien ik geloofd heb." (2 Tim. l:12).

Zo is het met de *hoop.* Ook deze wordt gevoed door kennis in betrekking tot de toekomst, zoals het geloof ten aanzien van het tegenwoordige. Abraham geloofde Gods belofte op hoop tegen hoop, omdat hij God kende in Zijn getrouwheid. Hoe zal ik hopen op hetgeen ik niet ken? Indien ik Christus en Zijn genade niet ken, hoe zal ik op Hem en Zijn genade hopen? Zo is het ten aanzien van Zijn liefde en barmhartigheid, als Die aan de rechterhand des Vaders zit.

Maar in het bijzonder is de *1iefde* het gevolg van de kennis, volgens onze tekst, zoals zij vrucht en voortbrengsel van de Geest is. Als de Heilige Geest Gods dierbare waarheid aan de ziel ontdekt, dan wordt zij met liefde omhelsd, waardoor de enige waarachtige God gekend wordt. In die onderwijzing van de Geest wordt Gods liefde in het hart uitgestort en de Heere Jezus in Zijn heerlijke Persoon, werk en genade bevindelijk gekend, van de kleinste tot de grootste onder hen. (Jer. 31:34). En hoe meer wij Hem kennen, des te meer zullen we Hem liefhebben, want Hij is de liefde zelf en onze liefde tot Hem is slechts de terugkaatsing van Zijn Eigen beeld.

Zo is het met betrekking tot *onze gezegende Heere*. Naarmate wij Hem kennen, zullen wij Hem liefhebben als een gepaste en medelijdende Middelaar, Die door Zijn verzoenend bloed, aan onze schuldig geweten gesprengd, onze liefde jegens Hem uithaalt, omdat Hij ons verlost heeft van Het verderf en als opvoerde uit de benedenste hel.
Hoe meer wij Zijn gerechtigheid leren kennen als gepast en onmisbaar voor onze nooddruftige en ontblote staat en toestand, des te meer zullen wij Hem liefhebben, omdat Hij in onze plaats heeft willen lijden en sterven, opdat Hij ons zou behouden van het verderf. Daarom bidt ook de apostel om met "alle heiligen ten volle te begrijpen,

welke de breedte en lengte en diepte en hoogte is der kennis van de liefde van Christus, welke de kennis te boven gaat."
Laat ik hierbij voegen, dat naarmate wij *onszelf leren kennen* en onze diep bedorven en wanhopige staat en toestand als verloren zondaars, van de boosheden van ons harten en wat wij verdiend hebben als overtreders van Gods heilige wet en onze gedurige afwijkingen en hoe meer wij Zijn lankmoedigheid, goedertierenheid en tedere ontferming over ons, tegenover al onze schandelijke snoodheden, des te meer zullen wij zeker Zijn liefde bewonderen en prijzen.

En hoe meer wij Zijn *genade* en heerlijkheid kennen, des te meer zullen wij ze waarderen en liefhebben. Wanneer deze dierbare dingen meer en meer duidelijk worden voor ons geestelijk verstand en krachtig aan ons hart toegepast en aan ons geweten verzegeld zijn, des te meer zullen zij met warme liefde omhelsd en de ziel aan het beeld van God gelijkvormig gemaakt worden en "de nieuwe mens vernieuwd worden tot kennis naar het evenbeeld Desgenen Die hem geschapen heeft." (Col. 3:10). "En wij allen met ongedektaangezicht de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest." (2 Cor 3:18). "En God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zal schijnen, heeft in onze harten geschenen, om te geven verlichting der kennis, in het aangezicht van Jezus Christus. (2 Cor. 4:16).

En als wij de Heere liefhebben, dan zullen wij ook *Zijn volk 1iefhebben*. "Een iegelijk, die liefheeft Dengene, die geboren heeft, die heeft ook lief, dengene die uit Hem geboren is." (1 Joh. 5:l) Dat wij onszelf niet misleiden. Als wij Jezus liefhebben, dan beminnen wij ook Zijn verlosten, Zijn wedergeborenen, Zijn eigendom. Hoe meer wij zien en kennen de schoonheid en heerlijkheid van de Heere van leven en heerlijkheid, des te meer zullen wij Zijn beeld liefhebben, gelijk wij dat aanschouwen in Zijn dierbaar volk en hen aankleven als Christus' eigendom. Het is onze donkere, gebrekkige kennis van God de Vader in Zijn eeuwige liefde en van de Heere Jezus Christus in Zijn genade en heerlijkheid die ons zo vaak koud en dodig doet zijn in onze genegenheden jegens Hem. En met de onvolkomen liefde tot het Hoofd is ook de liefde jegens Zijn leden gebrekkig. Wanneer onze ziel een betere beschouwing had van de Persoon en het werk, de genade en heerlijkheid, schoonheid en dierbaarheid van de Heere Jezus Christus, dan zouden wij Hem meer hartelijk liefhebben. Want er is geen beminnelijker Voorwerp dat het oog van het geloof kan aanschouwen. Hij vervult de hemel met de luisterrijke stralen van Zijn heerlijke majesteit en verrukt de harten van duizenden van Zijn volk, met de openbaring van Zijn stervende liefde, zodat als wij Hem niet liefhebben, dan komt dat omdat wij Hem niet kennen. Indien Hij Zich dierbaar maakt aan een ieder, die Hem kent, dan is het duidelijk, dat naarmate onze persoonlijke, geestelijke, bevindelijke kennis van Hem, ook onze liefde tot Hem zal wezen.

Maar de apostel spreekt niet alleen van erkentenis, maar ook van *alle gevoelen*, waarvan de oorspronkelijke betekenis ook *proefneming* kan zijn. Geestelijke kennis en gevoelen zijn de beide aanvoerders van de Christelijke liefde, de twee stromen, die naast elkaar als uit de troon van de Allerhoogste vloeien en samensmelten in de grenzeloze rivier van liefde. Door de vereniging van die beide dingen: erkentenis en gevoelen, Goddelijk licht en hemels leven, de onderwijzing van de Geest en Zijn getuigenis van waarheid in

het verstand en het gevoelen in de genegenheden, daar door wordt de liefde in de ziel tot de Heere en Zijn volk gevoed en onderhouden. Zo wordt ons te duidelijker het grote onderscheid tussen vleselijke verstandskennis en geestelijke kennis. De eerstgenoemde is een frisse rivier, de tweede als een stilstaande poel. De ene maakt het hart vruchtbaar tot alle goed woord en werk, de andere laat het dor, onvruchtbaar, onrein en dood. Waar een waarachtig werk van de Geest is, daar zal een genadige kennis en bevindelijk gevoelen zijn tot ondersteuning en aankweking van de liefde. Er kan kennis zijn zonder gevoel en ook omgekeerd, maar dat is beide verkeerd. Gevoeligheid is op zichzelf nog geen kenmerk van ware godsdienst Immers ook de roomse kan wenend zijn crucifix kussen. En hoe gevoelig waren de joodse vrouwen ten aanzien van de Thammuz, de afgod Adonis. (Ezech. 8:14). Ook bij de loochenaars van de waarheid vindt u een gevoeligheid, die soms verbaast. Gewis ook de natuurlijke godsdienst heeft haar gevoel, waarin haar voornaamste levensbloed bestaat en in beweging geraken kan bij een ernstige leerrede of andere gelegenheden, die op de hartstochten invloed hebben. Nee, gevoeligheid op zichzelf is geen zeker bewijs van genade, gelijk te zien is aan het berouw van Achab, vergeleken bij het wenen van Petrus. Duidelijk uit het verschil van vreugde van degenen, bij wie het zaad op steenachtige plaatsen viel en de blijdschap in de Heilige Geest. Gevoeligheid is op zichzelf waardeloos, zo niet erger, wanneer zij niet gegrond is in de genade of de ware kennis van God.

Laat ik de overeenkomst en het verschil van beide trachten aan te wijzen.
Vooreerst noemen wij een geestelijk gezicht in de wedergeboorte meegedeeld, dat overeenkomst heeft met ons *natuurlijk gezicht*. Van die geloofsogen leest men vaak en onderscheiden in de Schrift. Onze Heere zegt: "Ik ben tot een oordeel in de wereld gekomen, opdat diegenen, die niet zien, zien mogen, en die zien blind worden." Paulus was gezonden tot de heidenen om hun ogen te openen, naar luid van de profetie, dat der blinden ogen zullen geopend worden. Ook spreekt Paulus van "verlichte ogen des verstands." Maar waartoe meer op te noemen. Merken wij op, wat een invloed ons oog heeft op onze kennis en gevoel. Wanneer wij enig voorwerp zien, dat ons aantrekt, hoe wordt ons hart dan onmiddellijk aangedaan. Wij weten, dat de liefde ontstoken wordt door het oog en gevoed wordt door een gedurig en herhaald aanschouwen van het geliefde voorwerp. Zo leren wij eerst onze gezegende Heere liefhebben. Johannes zegt: "Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft hetzelve niet begrepen", omdat de zinnen van de natuurlijke mens verblind zijn. (2 Cor. 3:14). Merkt hierbij het grote verschil met degenen die uit God geboren zijn: "En het Woord is vlees geworden en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des eniggeborenen van de Vader, vol van genade en waarheid." (Joh 1:14). Zij aanschouwden Zijn heerlijkheid, omdat de Heere hun het gezicht gaf en Zichzelf aan hen openbaarde, overeenkomstig Zijn troostwoord aan Zijn bedroefde jongeren: "Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u. Nog een kleine tijd en de wereld zal Mij niet meer zien, maar gij zult Mij zien, want Ik leef en gij zult leven." (Joh. 14:18,19). "Die Mijn geboden bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft zal van Mijn Vader geliefd worden, en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren" (vers 21). Zo blijkt, dat de Heere gezien en geliefd wordt door Zijn openbaring aan de ziel en de liefde wordt overvloediger, naarmate het oog aanschouwt en de genegenheden tot Hem getrokken worden.

Daarbij is er in de genade, zowel als in de natuur, een *oor* dat hoort en dat een grote invloed heeft op de kennis en het gevoel, wat op natuurlijk gebied duidelijk blijkt bij degenen die doofstom geboren zijn. Dat gebrek is niet aangeboren, maar is het gevolg van doofheid, omdat nooit enig geluid hun gemoed bereikte. En wat zij niet horen, kunnen zij niet nabootsen. Zo zijn er ook in de godsdienstige wereld, die de taal van Kanaän niet kunnen spreken, omdat zij ze nooit met het hart hebben gehoord. Maar ook zijn er, die door een almachtig >Effatha' van hun doofheid genezen zijn en nu horen. (Markus 7:34). Telkens komt dat in de Schrift voor, (Ps. 18:43, Jes. 55:3, Rom.10:17). Gelijk het oor invloed heeft op de kennis, zo ook op het gevoel. Naarmate wij een blijde of droeve tijding horen, stemt het ons tot blijde of droevige aandoeningen. En naar het Woord des Heeren ons treft, gevoelen wij ons bemoedigd of terneer geslagen. "Mijn schapen horen Mijn stem", zegt de Heere Jezus. En Zijn stem wekt en voedt liefde, hetzij die in beloften, vermaningen, nodigingen of bevelen van het Evangelie gehoord worden. Het is alles zoals de bruid zegt: "Zijn mond is enkel zoetigheid, dat is de stem van mijn Geliefde." (Hooglied 5:2-10). Maar ach, wat is die stem van liefde, als er geen oor is om te horen?

Op gelijke wijze is het met een geestelijk *proeven en smaken*. "Indien gij gesmaakt hebt dat de Heere goedertieren is", (1 Petr. 2:3, Ps. 34:7). Er is een proeven en smaken van de melk en honig van het Evangelie, waardoor wij haar dierbaarheid kennen. Zonder smaak zou het natuurlijk voedsel ook weinig aantrekkelijks voor ons lichaam hebben. Maar hoe geurig wordt het als de spijs en honger beide aantrekken. Wees hongerig naar het brood des levens. "Zalig zijn zij die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid." En hoe zoet smaakt dan het brood en de melk, waarmee de Evangeliedis voorzien is. Dan waarderen wij recht de genadige uitnodiging van de Heere: "Eet, Mijn vrienden! drinkt, ja drinkt overvloediglijk." Zo wordt door een geestelijke smaak de liefde gevoed tot het gastmaal en jegens de Heere Zelf. Het Woord van God is voor ons helaas vaak zo smakeloos uit gebrek aan goede smaak en honger.

Maar er is ook een geestelijk *handelen*, overeenkomend met het natuurlijk gevoel door aanraking, dat geheel iets anders is dan de gevoeligheid waarvan wij zojuist spraken. Gelijk wij door aanraking weten of de voorwerpen warm of koud zijn, zo is het ook in de genade. Johannes spreekt van een handelen van het Woord des levens (1 Joh. 1:1), waar hij van drie zintuigen spreekt: met de oren gehoord, met de ogen gezien, met de handen getast. Zo gebeurde het met de Heere na Zijn opstanding en nodigt Hij ons door de profeet (Jes. 27:5) om Zijn sterkte aan te grijpen en vrede met Hem te maken. Zo deed ook de vrouw, die de vloed van bloed had, op natuurlijk gebied, (Luk. 8:47); en ook wordt de liefde verwakkerd en versterkt door aanraken en omhelzen. Zo greep Maria Jezus' voeten aan, alsof zij Hem niet kon, noch wilde laten gaan, gelijk er van de bruid staat. (Hooglied 3:4).

Omdat al de natuurlijke zintuigen ook in de genade gevonden worden, daarom is er ook een geestelijk *ruiken*. "Uw Naam is een uitgestorte olie, daarom hebben U de maagden lief." (Hooglied 1:3). Izak had ook kennis aan dat zintuig, (Gen. 27:27), en van de Heere heet het: "Al Uw klederen zijn mirre en aloë en kassie" (Ps. 45:9). En in Zijn Zelfovergave voor ons was Hij voor God een welriekende reuk, namelijk als wij een geestelijke reuk hebben.

Zo bemerken wij, dat alle geestelijke zintuigen invloed hebben op de liefde en daarom bidt de apostel dat zij meer en meer overvloedig worden in alle erkentenis en gevoelen, om geoefend te worden tot onderscheiding van goed en kwaad. En naarmate ik de Heere recht waarneem, naar die mate zal ik Hem te vuriger liefhebben. Zodanig is de bijzondere zegen van een levende bevinding, dat zij vergezeld gaat met genadige kennis tot ondersteuning en versterking van de hemelse liefde, waarvan geluk van alle andere dingen Christus het einde, zowel als het voorwerp is, zoals Hij Alfa en Omega, Begin en Einde, de Eerste en de Laatste is.

II.

Laat ons nu de volgende bede van de apostel voor de Filippische broeders beschouwen, welke luidt: "Opdat gij beproeft de dingen die daarvan verschillen."

Een Christen ontmoet in deze wereld veel en velerlei waardoor zijn geestelijk oordeel geoefend moet worden. Hij mag zelfs zijn meest vertrouwden niet blindelings volgen, en ook niet op eigen wijsheid en inzicht vertrouwen of zorgeloos zijn weg gaan. Zonde en satan spreiden steeds vele strikken voor zijn voet. En naarmate hij wenst te wandelen in de vrees van de Heere, wordt zijn gemoed met veel en velerlei bezwaard, waarvan hij de wezenlijke waarde niet weet, tenzij hij ze beproeft. En daartoe is hij geroepen om het verschil te kennen.

Soms hebben wij onze eigen bevinding te beproeven. Wij weten, dat er valse bevinding, een natuurlijk geloof, een bedrieglijke hoop, een voorgewende liefde is, wat wij dagelijks rondom ons waarnemen. Daarom is zo hoogst noodzakelijk voor ons, om al die dingen die onszelf aangaan, nauwkeurig en ernstig te onderzoeken en te vragen wat de Heere Zelf ons meedeelde. Of onze godsdienst het kenmerk draagt vrucht van genade te zijn.
De beweegreden van mijn handelingen zijn vaak zo verschillend: nu eens goed, dan slecht; nu natuurlijk, straks geestelijk; soms voorbeeldig, terwijl ze straks het licht niet kunnen verdragen. Daarom moeten zij beproefd worden. Want de waarde van onze daden hangt af van het beginsel waaruit zij voortvloeien.

Ook mijn *woorden* moeten beproefd worden, ook als prediker, of het goede woorden zijn, in overeenstemming met de ervaring van Gods volk, overeenkomstig Gods Woord. Maar ook onze woorden in het algemeen, bij wie of waar ook gesproken, hebben wij te beproeven, van welk gehalte en met welke bedoeling zij gesproken zijn.
Onze *gedachten* en overleggingen moeten wij beproeven of zij goed of kwaad, vleselijk of geestelijk, genadig of goddeloos zijn.
Evenzo moeten wij onze *eigen geest,* zowel als de geesten van anderen beproeven, of het de geest van Christus of die van de wereld, een zachtmoedige of een hoogmoedige, een goddelijke of ongodsdienstige geest is, die vergevingsgezind of wraakgierig is, die waardig of onwaardig moet genoemd worden. Indien wij onze geest niet beproeven, dan zullen we allicht onze christelijke belijdenis onteren, ons eigen geweten en die van anderen kwetsen of wonden. De goddeloze, waarheid loochenende, zorgeloze en beuzelende geest van onze dagen hebben wij zorgvuldig te vermijden en te bestrijden; en zowel in de prediking van het Woord, als in het dagelijks leven een geest van

vermetel vertrouwen, als lichtvaardige verzekering, voor een vreselijk bedrog te houden.
Meer bijzonder hebben wij onze *wegen* te beproeven of ons *leven*, gedrag en omgang met anderen overeenkomstig het Evangelie en onze belijdenis, en tot de verheerlijking van God is. Het is vreselijk zo verblind en verhard te zijn, dat men nooit eens in overweging neemt hoe de zaken staan voor het aangezicht van de grote Onderzoeker van het hart. Er zijn twee standaards naar de maat waarvan wij een rechtvaardig oordeel kunnen richten. Als daar zijn het onfeilbaar Woord van God en onze eigen bevinding, de bedoelingen en onderwijzingen van God aan onze ziel. Het ene uitwendig en het andere inwendig. En wanneer onze woorden en werken, onze geest en gedrag deze beide toetsen niet kunnen doorstaan, hoe zullen wij dan kunnen bestaan voor het hart doorzoekend oog van Hem, met Welke wij te doen hebben?

En wat een mooi verband bestaat er tussen deze tweede en de eerste bede van Paulus. Wanneer onze liefde overvloedig wordt in erkentenis en alle gevoelen, dan zijn wij recht in staat om te beproeven de dingen, die verschillen, want de liefde ziet zeer scherp. Ze leest en bemerkt de uitdrukking van het gelaat, de blik van de ogen en de beweging van de lippen. De liefde is teer en zeer gevoelig in wat voor of tegen is. Waar liefde is daar moet gevoel zijn, omdat zij een aandoening is die het gehele gemoed inneemt en beheerst en alles dat haar aangaat beproeft. Zo ook zal zij de zaken opnemen en wegen zoals God de dingen die verschillen wil beproefd hebben, en afkeuren of goedkeuren naar Zijn geestelijk oordeel.

Een en ander moet noodzakelijk volgen, omdat de beslissing in de dingen die verschillen, genomen wordt door een verlicht oordeel of verstand en een liefhebbend hart. En wat goed is wordt als zodanig aangewezen en met het hart omhelsd. Er is een zien, maar ook een haten van het licht. Zoals Milton de satan voorstelt, dat hij tot de zon sprak, hoezeer hij haar lichtstralen haatte. En Job spreekt van degenen, die "het licht weerstreven" (24: 13). Maar liefde omhelst alles wat het licht van Gods getuigenis draagt. Wat God openbaarde in Zijn Woord en inplantte in de ziel, draagt het stempel van Zijn grote Werkmeester, ook in het beproeven van de dingen die verschillen. Het is voorzeker een blijk van diepe bedorvenheid het goede kwaad, en het kwade goed te noemen, en zo voor te stellen en vrijwillig te kiezen. Het was de hoofdzonde van de heidenwereld, dat zij "het recht Gods kennende, dat die zulke dingen doen des doods waardig zijn, niet alleen doen, maar ook een welbehagen hebben in degenen, die ze doen." Daarentegen geldt het van Gods volk, dat zij al wat uitnemend is, ook goedkeuren, (volgens de Engelse vertaling: opdat gij de uitnemende dingen beproeft.) Wij willen iets noemen.

De *liefde van God* in de gave van Zijn geliefde Zoon is zeker de meest onuitsprekelijke van al Zijn aanbiddelijke deugden in de schatting van de liefde. "Hoe dierbaar is Uw goedertierenheid, o God!" zei David (Ps. 36:8).

Niet minder uitnemend is de genade van *de liefde in het hart*, die vloeit uit de openbaring van de goedertierenheid van God. De Apostel zegt tot de Corinthiërs: "Ik wijs u een weg, die nog uitnemender is, namelijk de weg der liefde."

Genade in haar soevereiniteit, volheid, zaligheid en meerderheid boven het meer worden van de zonde, is in zichzelf God verheerlijkend en voor ons uitnemend, als gepast voor mensen. En dat wat voorziet in al de ellende van de zondaars, is zeker onze warmste goedkeuring waard. En daartoe is nodig haar te kennen en te gevoelen. Want daardoor zal mijn liefde meer en meer overvloedig worden en beproeven wat daarmee verschilt. Zoals er tegenover zaligheid door genade, ook geleerd wordt zaligheid uit de werken, welke eerstgenoemde als uitnemend goedgekeurd, en de laatste als bedrog en dwaasheid verworpen wordt.

Door dezelfde kennis en gevoelen bevind ik dat *Gods heiligen* uitnemend zijn, wat de Heere Zelf van hen zegt "de heiligen die op aarde zijn, in welken al Mijn lust is", (Ps. 16:3); die door de Heere elders genoemd worden "het zout der aarde", (Matth. 5:13) om haar te bewaren; de grondvesten waarop de aarde rust en steunt, (1 Sam. 2:8); in dewelke al Gods lust en welbehagen is.
Maar helaas door hoeveel mensen wordt Gods volk gehaat, veracht, zo niet vervolgd? Waarom? Omdat er geen oog is voor hun uitnemendheid, die waarlijk ook niet bestaat in en naar het vlees , maar dat zij de zin en het beeld van Christus hebben, en dat in hen de Heere Jezus Zelf gezien en herkend wordt. Voor zover wij Jezus gezien, aangebeden en Zijn schoonheid en genade bewonderd en Hem lief gekregen hebben, zullen wij Zijn volk hoogachten en beminnen, in wie wij Zijn beeld zien terugkaatsen. Immers, wanneer wij een waar Christen zien, die zachtmoedig is en nederig van hart, met een verbroken en verslagen geest, teer en met een hart vol geloof en liefde, wandelende in de vrees van de Heere, begerig om Zijn wil te kennen en te doen, onderworpen in lijden, geestelijk gezind, de leer versierend met een godzalig leven, dan hebben wij achting voor zo iemand, als een van de uitnemenden op aarde. En wanneer u een belijder van de godsdienst ziet, trots en weerspannig, wereldsgezind en hebzuchtig, opgeblazen en vermetel, vol verwaandheid en zelfbedrog, lichtvaardig en beuzelachtig, vleselijk en eigenzinnig Gods wil en weg tegenstrevend, dan ziet u in hem het tegenbeeld van Christus en hebt een afkeer van die mens en zijn werken. Zo moet het zijn, wanneer u de dingen van God recht verstaat en God en Zijn volk liefhebt. U kunt niet anders of u moet wit zwart en zwart wit noemen. Hierin is Gods volk onderscheiden van de wereld en van haar geest en van allen van wie de ogen verblind zijn door de god van deze eeuw, dat terwijl zij goedkeuren wat door God verfoeid wordt, wij goedkeuren de dingen die God liefheeft. Hier is de zin van Christus door de onderwijzing van de Geest, waardoor wij enigermate zien en gevoelen, liefhebben en goedkeuren zoals Christus doet. Zolang we het goede hoogachten en door Gods genade Zijn wil proberen te volbrengen, zullen wij niet ver afdwalen. Maar zodra wij deze geestelijke standaard uit het oog verliezen en luisteren naar de meningen van mensen, zal ons geweten indommelen. En gaandeweg en ongemerkt zullen wij met de geest van de wereld verder afdrijven.

III.

De derde bede van Paulus luidt: "Opdat gij oprecht zijt en zonder aanstoot te geven tot de dag van Christus." Oprechtheid is de levensadem van een Christen; zonder die is hij niets. Er is opgemerkt, dat een Christen zonder liefde een wangedrocht is, maar een Christen zonder oprechtheid is onuitstaanbaar.

Maar welk soort van oprechtheid? Iemand kan natuurlijk oprecht zijn en toch geheel verstoken van goddelijk onderwijs. Paulus was ook oprecht toen hij naar Damaskus ging, blazend dreiging en moord tegen Gods volk; maar toch was hij geheel verkeerd. Paulus spreekt (2 Cor. 1:12) van goddelijke oprechtheid, een oprechtheid door Gods kracht in het hart gewrocht, welke die naam alleen waardig is. Het oorspronkelijke woord duidt een oprechtheid aan, die onderzocht en geoordeeld mag worden in het volle licht van de zon, zeer onderscheiden van die onoprechtheid en huichelarij, die zoals sommige roofdieren het zonlicht schuwen. En waarlijk, de ware Christelijke oprechtheid kan het licht verdragen als zijnde een uitstraling van de Zon der gerechtigheid zelf. Niemand kan wezenlijk in Gods oog oprecht zijn, als er geen goddelijk leven in zijn binnenste is. Dat maakt een mens oprecht.

En nu het verband tussen deze en de vorige bede. Voor zover wij oprecht zijn, zullen wij beproeven de dingen die verschillen, en wat goed is, weten te behouden en goed te keuren. Wij zullen met het gehele hart onze godsdienst aan de toets onderwerpen in al zijn lengte en breedte, opdat wij voor onszelf zowel als anderen zouden weten of beginsel en voortbrengsel, oorzaak en uitwerking overeenkomstig de eis en beschrijving van Gods Woord is. Zalig als wij waarlijk oprecht en eerlijk van hart geworden zijn in de vrees van God, en wij de God des aanziens durven aan te roepen, Die ons doorzoekt en kent. (Jer. 16:13, Ps. 139:1). Zo'n godsdienst kan het licht verdragen, gelijk de Heere zegt: "Een iegelijk die het kwaad doet, haat het licht en komt tot het licht niet, opdat zijn werken openbaar zouden worden. Maar die de waarheid doet komt tot het licht opdat zijn werken openbaar mogen worden, dat zij in God gedaan zijn."

De apostel voegt er nog bij: "zonder aanstoot te geven tot de dag van Christus." Het woord hier gebezigd betekent een struikelblok op te werpen en zo ergernis te geven door onze kromme wegen, woorden of werken en zo een smaadheid en ergernis over onze belijdenis te brengen. Het is een schandelijke zaak aan personen, in het bijzonder aan degenen die naar de waarheid vragen, aanstoten in de weg te leggen en zo de vijand gelegenheid tot lasteren te geven, zoals in letterlijke zin aan Israël verboden werd. (Lev. 19:14) Hoe droevig is het wanneer Christenen aan onbekenden ergernis tegen de leer van de genade aanrichten. Daarom zei de Heere: "Wee der wereld van de ergernissen. Want er moeten ergernissen komen, maar wee de mens door welke de ergernis komt" (Matth. 18:7). De begeerte van de oprechte Christen is om geen aanstoot te geven, maar zo te leven als aan God en de mensen welbehaaglijk is. Het is een eerste behoefte de aanstoot te vermijden, omdat de wereld een besliste afkeer heeft van de levende godzaligheid. Niet tevergeefs luidt de aankondiging van de Heere: dat de gelovigen zouden gehaat worden door alle mensen, omwille van Zijn Naam. Maar daartoe mag dan ook geen wettige aanleiding gegeven worden door woorden of daden, die een Christen niet betamen, tot de dag van Christus, wanneer al de gedachten van het hart van de mens zullen openbaar worden. Ik hoop dat eens mijn graf geen ergernis zal wekken en men niet zal kunnen zeggen: hier ligt een wetbestrijder, een gierigaard, een dronkaard, een slechte man en vader, een prediker van de rechtzinnige leer, maar van wie het leven en de wandel daarmee in strijd was.

IV.

De laatste bede van de apostel, die met de beide vorige goed overeenkomt, willen wij nog kort overwegen. Zij luidt: "Vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs van God."
De apostel begeert voor hen, dat ze als vruchtbare bomen met evangelische vruchten mochten beladen zijn. Als een goed hovenier stelt hij zich voor zijn hof te doorzoeken, zoals de gemeente te Filippi door hem, als middel in Gods hand, gesticht was. En dan zou hij zo graag de bewijzen aanschouwen, dat zij een planting van de Heere bleek te zijn, vervuld met de vruchten van gerechtigheid en allerlei genaden en vruchten van de Geest, die in levende beoefening het beeld van haar Werkmeester vertonen. Waarlijk het zou een verkwikkend gezicht voor hem zijn, ouderlingen en diakenen, en daarbij de leden van de gemeente, vruchtbaar te zien in liefde, vrede, lankmoedigheid, zachtmoedigheid en alles wat liefelijk is en wel luidt, wetend dat dit alles zou zijn door Jezus Christus, -door Zijn tegenwoordigheid en kracht, Zijn Geest en genade-, tot lof en prijs van God, gelijk de Heere Zelf zegt: "Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult Mijn discipelen zijn."

Het is de grote vraag voor U en mij, of wij in onze ziel enige overeenstemming vinden met deze begeerte voor de Filippenzen, die zij zelf ook zullen gebeden hebben van God voor zover zij onder dezelfde kracht en invloed van de genade verkeerden. Kunt u hart en hand geven aan deze begeerten, dat uw liefde overvloedig zij in alle erkentenis en gevoelen? Dat zal voor alles wat volgt, ook voor ons een vaste grondslag vormen om in alle oprechtheid vele vruchten van gerechtigheid te dragen tot de verheerlijking van God. Laat ons steeds bedenken, dat de Heere meer dan overvloedig kan doen boven al wat wij bidden en denken en begeren, tot Zijn eer en heerlijkheid, nu en tot in eeuwigheid. Amen.

Einde

Geestelijke scheikunde in het bevindelijk leven

4 preken

door

J. C. Philpot

STICHTING DE GIHONBRON
Voltaweg 18
4338 PS MIDDELBURG
2002

INHOUD

8. Gods liefde sterker dan het ijzer van verdrukking

"Zal ook enig ijzer het ijzer van het noorden of koper verbreken? Jeremia 15:12.

9. De wettige strijd

En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden. 2 Timothéüs 2:5

10. Het zwaard des Geestes

Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten. Hebreeën 4:12

11. De strijd voor het levend geloof

Dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is. Judas vers 3

8. Gods liefde sterker dan het ijzer van verdrukking

"Zal ook enig ijzer het ijzer van het noorden of koper verbreken? Jeremia 15:12.

Volgens de Engelse Bijbelvertaling: *"Zal ijzer het ijzer en het staal van het noorden verbreken?"*

Er zijn mensen die veel bezwaar hebben tegen het gebruik van beeldspraak in de prediking van het Evangelie van Jezus Christus. Zij zeggen dat de waarheden van het evangelie zulke afbeeldingen niet nodig hebben; dat het gebruiken van natuurlijke beelden eerder die heerlijke onderwerpen te zinnelijk maakt en verlaagt, dan dat het er enig licht op werpt; en dat de waarheid helder genoeg in zichzelf is; en zo'n geleende toelichting niet nodig heeft.
Ik erken dat, als natuurlijke beelden gewrongen zijn, of niet van toepassing zijn, of te veel gebruikt worden, zij daar aanleiding toe kunnen geven.
Maar dat is het misbruik er van, niet het goede gebruik. Wij mogen niet ergens tegen zijn omdat het verkeerd gebruikt wordt. Ik ben dan ook van mening dat het gematigd gebruik van gepaste beelden een belangrijke bijdrage levert aan de uitleg en opening van het Woord van God en de bevinding van de heiligen.

Twee zaken zijn, naar mijn mening, in elk geval duidelijk.

- Ten eerste werpen natuurlijke beelden een groot licht op de waarheden die anders niet zo helder voor de dag zouden komen; ze maken een indruk op onze geest en ze worden voor het grootste deel goed in ons geheugen bewaard.
- Ten tweede is het, naar mijn mening, volkomen duidelijk dat de gezegende Geest heel dikwijls gebruik heeft gemaakt van beelden in het Woord der Waarheid.

De taal van de profeten is in hoge mate zinnebeeldig. En is het nodig dat ik het voorbeeld van onze gezegende Heere Zelf noem, Die veel sprak in beelden, ja zonder een gelijkenis (die toch ook een beeld is) nauwelijks Zijn lippen opende?
We hebben een beeld voor ons uit de mond van Jehovah Zelf, gericht aan Zijn dienaar Jeremia, onder bijzondere omstandigheden.
De woorden van de tekst overwegende, zal ik met de zegen Gods trachten:

- Ten eerste de letterlijke mening aan te tonen en haar gepastheid in de toestand van hem aan wie zij waren gericht en
- Ten tweede haar geestelijke en bevindelijke betekenis aan te tonen in een breder verband, in betrekking tot al Gods kinderen.

De Heere schenke Zijn zegen!

I.
Ten eerste. We moeten in gedachten houden dat Jeremia in die tijd in een toestand van bijzondere moedeloosheid verkeerde. De Heere had hem geroepen tot het profetisch ambt, had de woorden in zijn mond gelegd en had hem begiftigd met grote getrouwheid

om de boodschap te brengen die Hijzelf hem had gegeven. De uitoefening, de *getrouwe* uitoefening, van zijn profetisch ambt bracht hem in grote vervolgingen. Hij roept uit in grote bitterheid en zielssmart: "Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaard hebt: een man van twist en een man van krakeel den ganse lande! Ik heb hun niet op woeker gegeven; ook hebben zij mij niet op woeker gegeven; nog vloekt mij een ieder van hen". Zijn tere gevoelens zonken weg onder het gewicht van de algemene vijandschap.

Maar er was meer dan dit. De Heere stelde Zijn openbaringen uit en verborg Zijn vriendelijk aangezicht van hem en omdat de verdorvenheid van zijn hart daardoor opwelde, brak de toorn en opstand van zijn vleselijk gemoed uit in deze ongepaste taal: "Waarom is mijn pijn steeds durende en mijn plaag smartelijk? Zij weigert geheeld te worden; Zoudt Gij mij ganselijk zijn als een leugenachtige, als wateren die niet bestendig zijn?"
Zijn hele boezem was een kolkende zee van droefheid en hier zien we het bruisen en kolken van haar rusteloze golven. Maar hoe handelt de Heere in deze toestand? Wat zijn de woorden die Hij gebruikt om olie op de golven te gieten? De Heere zegt: "Zal ook enig ijzer het ijzer van het noorden of het koper kunnen verbreken?" Het is alsof de Heere aldus tot hem sprak: "Ofschoon uw vervolgingen, moeilijkheden, verdrukkingen en al de het opbruisen van uw geslingerd ziel zo sterk, zo hard en zo onoverwinnelijk als ijzer zijn, zullen zij ooit kunnen breken hetgeen nog sterker is"? Is niet Mijn almachtige kracht, Mijn eeuwige liefde en Mijn verlossende hand veel sterker dan de ijzeren hand van de verdrukking die u overkomt, en de ijzeren smart die u moet dragen; evenals het ijzer en koper (staal) uit het noorden veel sterker is dan het gewone metaal?" En dat dit de geestelijke betekenis is van deze woorden, is duidelijk uit hetgeen wij lezen in het 20e vers: "Want Ik heb u tegen dit volk gesteld tot een koperen, vasten muur: zij zullen wel tegen u strijden, maar u niet over mogen, want Ik ben met u om u te behouden en om u uit te rukken, spreekt de Heere". Het is alsof de Heere had gezegd: "Ja, u zult een ijzeren juk moeten dragen, u moet ijzeren verdrukkingen lijden, zij zullen tegen u strijden als ijzer tegen ijzer, maar zij zullen u niet overwinnen. Ik zal u maken als een koperen, vasten muur. Ik ben met u om u te behouden en u te verlossen, zegt de Heere". En kon er een zoeter en gepaster belofte gevonden worden? De Heere verkleinde de werkelijkheid niet van Jeremia's benauwdheid. De Heere zei hem eenvoudig dat de verzoekingen en beproevingen die hij moest ondergaan, voor hem zo hard en onoverwinnelijk en sterk als ijzer zouden zijn. Maar tegelijkertijd verzekerde Hij hem dat er een sterkere macht was, die in levendige kracht zal worden geopenbaard om hem van deze dingen te verlossen, om die dingen *in* hem te overwinnen en *voor* hem te overwinnen.

II.
En dit leidt mij tot het tweede deel van mijn onderwerp, waarbij ik met de zegen des Heeren meer bijzonder zal stilstaan. Ik zal daarom de woorden uitbreiden en pogen om u aan te tonen, zover als de Heere mij bekwaam maakt, hoe gepast zij zijn, niet alleen voor Jeremia's toestand, maar voor het volk des Heeren in het algemeen, en voor al die gevallen en toestanden waarin Gods kinderen zich gedurig bevinden.

Indien God ons er toe in staat stelt zal het meest kenmerkende van onze verhandeling zijn te tonen:

- *Ten eerste* , hoe de verzoekingen en beproevingen van Gods kinderen voor hen als *ijzer* zijn.
- *Ten tweede,* hoe de Almachtige kracht des Heeren en Zijn sterkte en hulp zijn als het ijzer en koper (staal) van het noorden, die met kracht al de verzoekingen en beproevingen overwinnen.

1.
Het volk des Heeren is een beproefd volk. Dit is Gods eigen getuigenis omtrent hen: "Ik heb u gekeurd", zegt Hij, " in de smeltkroes der ellende", Jes. 48:10. "Een derde deel zal Ik in het vuur brengen", Zach. 13:9. Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk", Zef. 3:12. Het zijn zij en zij alleen, die op de naam des Heeren zullen betrouwen". De beproevingen waaronder het volk des Heeren doorgaat, moeten niet licht geacht worden. De Heere legt geen lichte last op de schouders van Zijn volk. Zijn voornemen is om hen te brengen tot een zeker punt, om een zeker werk in hun ziel te werken, om hen te vernederen tot die hulpeloosheid, zwakheid en machteloosheid, waarin Zijn kracht wordt volbracht.
Dus, wanneer de Heere een beeld kiest om op een duidelijke manier de verdrukkingen van Zijn volk te beschrijven, gebruikt Hij een metaal, het ijzer. En zo vergelijkt Hij die verdrukkingen met het hardste, het sterkste, het onverzettelijkst en het taaist van al de metalen.

1. Sommige van des Heeren volk moeten in de voorzienigheid, door diepe en ernstige beproevingen gaan; en deze zijn voor hen menigmaal van een ijzeren natuur. Die beproevingen in de voorzienigheid, die niet zwaar wegen, die niet zwaar terneder drukken en die niet van zodanige aard zijn dat we voelen dat we ze niet kunnen overwinnen, zijn een *ijzeren* beproevingen. Maar die verdrukkingen die de Heere over Zijn volk brengt waarop, zoals zij zullen ondervinden, hun eigen inspanningen de overhand niet kunnen hebben, die alle menselijke wijsheid te boven gaan, die aller schepselen sterkte belachen en iedere poging van de mens om de verdrukkingen weg te nemen of deze te boven te komen verijdelen, mogen -wel vergeleken worden kat met het harde, onbuigzame, onverzettelijke en taaie ijzer.

2. Anderen van des Heeren volk hebben diepe en ernstige beproevingen in de genade. Niet al Gods kinderen gaan door dezelfde mate van afsnijdende verdrukkingen in de voorzienigheid, maar in de genade is niemand van hen van beproevingen uitgesloten. Moeten wij niet met Christus lijden, opdat wij met Hem regeren mogen? Moeten wij niet eerst met Hem sterven opdat wij met Hem leven mogen? Zijn wij niet voorgekend om Zijn beeld gelijkvormig te worden? En is het lijden niet een kenmerk van deze gelijkvormigheid? Moeten wij hier niet met Christus gekruist worden, opdat wij Hem hiernamaals mogen zien gelijk Hij is? Wie kan dan aan dit kruis ontkomen? Wie kan door dit leven gaan zonder zware geestelijke beproevingen? Bastaarden; zonen niet.

"Een bastaard mag ontkomen aan de roede,
Verzinken in een aards en tijdelijk genot;
Maar een waar-geboren kind van God
Kan noch wil ontkomen aan zijn lot."

Des Heeren volk moet (hoewel er ongetwijfeld trappen zijn in geestelijk lijden, zoals er graden zijn in het lijden van de wereld) door een vastgestelde mate van geestelijke smarten, beproevingen en verdriet gaan. En die moeten voor hen als *ijzer* zijn. Indien zij slechts van *hout* waren (dat ik met mijn handen kan verbreken) dan zijn het niet zulke beproevingen als de Heere toezendt. Indien ik lasten heb die ik zelf kan wegnemen, indien ik beproevingen heb waarvan ik mezelf kan verlossen, indien ik verzoekingen heb waaruit ik mijn eigen ziel kan bevrijden, dan heb ik een duidelijk bewijs dat ik niet wandel in het pad der beproevingen waarin des Heeren volk wandelt. Indien ik geloof kan oefenen op Christus, indien ik God kan aannemen op Zijn Woord, indien ik iedere belofte kan geloven en dus iedere last kan wegnemen op mijn eigen tijd en mijn eigen wijze, kan ik hiervan zeker zijn, dat God nimmer die last op mijn schouders gebonden heeft, dat Hij nooit die verdrukkingen op mijn hart gelegd heeft en dat Zijn Hand niet in die beroering is. Maar wanneer onze beproevingen van zodanige aard voor ons zijn dat zij als ijzer zijn; even onmogelijk voor ons te buigen of te breken als we die ijzeren pilaar die de galerij ondersteunt, breken kunnen, dán hebben we enig bewijs dat deze beproevingen door de Heere beschikt zijn en dat de gezegende Geest hier in de tekst onze toestand heeft afgetekend, als Hij onze beproevingen die wij moeten doormaken, vergelijkt met dit stevige, onverzettelijke en onbuigzame metaal.

Kind van God, is dit niet het bitterste deel van uw beproeving, datgene dat de verdrukking zo onnoemelijk zwaar doet zijn, dat u ze niet door welke inspanningen van het schepsel dan ook kan wegnemen, maar juist dit, wat zo menigmaal uw gemoed bezwaart, is het bewijs dat het van God komt. Want wanneer de Heere bindt, kan niemand ontbinden, wanneer de Heere sluit, kan niemand openen. Wanneer de Heere een mens beproeft , kan niets den de hand des Heeren hem verlossen.
Dus de scherpte van de beproeving die zo menigmaal uw hart doorboord heeft; de zware last die uw schouders zo dikwijls neergebogen heeft, - waarvan gij u niet kan verlossen - juist deze omstandigheid die zoveel zuchten en uitroepen veroorzaakt heeft, opstijgend uit uw hart en bij tijden u met smart vervullend, is een bewijs dat de verdrukking van God komt.

3. Sommigen van des Heeren volk gaan gebukt onder zware lasten van schuld. De wet is toegepast aan hun consciëntie in haar geestelijkheid, uitgestrektheid, veroordeling en 'vloek, en dit is hen inderdaad een ijzeren juk, dat zij niet kunnen buigen of breken. Overtuigingen die wij weg kunnen nemen en lasten van schuld die wij terzijde kunnen werpen (evenals een kruier zijn vracht op een hoop uitstort) zijn geen toepassing van de wet des Heeren op de consciëntie en zijn niet de opening van de geestelijkheid van het gebod in de ziel. Het is niet van God als wij de schuld kunnen wegnemen of als een ander deze voor ons wegneemt. Doch is dit niet het scherpste en meest afsnijdende van de geestelijkheid der wet Gods, toegepast aan onze consciëntie dat wij de schuld niet kunnen wegnemen en onszelf niet kunnen verlossen van de last, ofschoon zij in het hart zinkt en onze ziel neerdrukt? Toch bewijst juist dit merkteken dat het van God is, omdat het van een ijzeren natuur is.

4. Sommigen van des Heeren volk moeten door verzoekingen heen die zeer ingrijpend van aard zijn. Satan wordt toegelaten om hen van tijd tot tijd te bestoken met zijn

vurige pijlen. Hem wordt toegestaan om in te werken op de verdorvenheden van. hun gevallen natuur en toe gelaten om het verderf van het diep verdorven hart dat zij in hun boezem dragen op te wekken. En zij voelen zich ten enenmale onbekwaam om deze verzoekingen weg te nemen. Wanneer de vurige pijlen in uw ziel afgeschoten worden, kunt u ze wegnemen? Wanneer godslasterlijke inbeeldingen opwellen in uw vleselijk hart, kunt u zich er van ontdoen? Wanneer de Satan in uw ziel alles wat hatelijk en vreselijk is vertoont en voorhoudt, kunt u hem dan vragen om te wijken of deze gedachten uit te drijven? Hoe gelukkig zouden we zijn indien wij het konden. Maar wij kunnen deze verzoekingen niet buigen of breken omdat zij als ijzer zijn.

5. Wederom; hoe velen van des Heeren kinderen zijn verward in verborgen strikken die alleen aan henzelf bekend zijn. En hoe schreeuwen, zuchten en kreunen zij onder deze valstrikken die Satan herhaaldelijk voor hun voeten spant. Hoe vaak worden zij verstrikt door hun lusten die hen lichtelijk omringen! Hoe dikwijls neergeworpen door de hoogmoed huns harten! Hoe dikwijls overwonnen door de hebzucht van hun diep verdorven natuur! Hoe gedurig verward in de één of andere strik die ze op hun pad tegenkomen! Maar kunnen zij zichzelf er van verlossen? Het zou geen ijzeren strik zijn indien zij hem konden verbreken. Het zouden zulke vezelen zijn waarvan Simson sprak tot Delila om hem vast te binden, "ze zouden verteren als dun vlas 't welk het vuur riekt". Indien u en ik verward geraken in één of andere strik en wij kunnen die breken er eruit ontkomen, zou. dat een strik voor ons zijn? Nee; de aard van een strik is juist dat hij de nek van het ongelukkige dier, dat er in gevangen zit, krachtig vasthoudt. Het is het ijzer van de strik, het ijzerdraad, dat het ongelukkige beest dat er in rent verderft. En vonden u en ik onze strikken niet onontwarbaar door de macht van het schepsel, evenals voor de arme kans die gevangen zit in het staaldraad van de stroper, de strik onontwarbaar is? Ja, even onmogelijk is het om onszelf te verlossen en het vereist te minste de hand van een ander om die strik van onze nek te verwijderen.

6. Anderen van des Heeren volk worden in dienstbaarheid gehouden omdat zij geen duidelijk openbaring van des Heeren liefde tot hen hebben. Zij kunnen niet roepen: "Abba, Vader" ; zij kunnen hun namen in het boek des Levens niet zien; zij hebben het getuigenis van de Geest Gods niet gevoeld; zij hebben de zoete uitgietingen van stervende liefde niet ontvangen; zij hebben de vergeving van hun zonden niet gekregen, helder geopenbaard. in hun consciëntie. En zij hebben een gevoelige indruk in hun consciëntie dat deze dingen onmisbaar zijn tot zaligheid; dat deze dingen in hun hart gebracht moeten worden door de macht van God, óf zij moeten in de zonden sterven. Zijn dit geen ijzeren beproevingen voor sommigen van des Heeren levendgemaakt volk? Buigen deze dingen niet menigmaal hun zielen terneder, bezwaren hun harten, en bedreven hun consciëntie omdat zij niet uit kunnen komen in de vrijheid van het evangelie, omdat zij zich niet kunnen verheugen in de Heere als hun Zaligheid en omdat zij God niet kunnen aanroepen met een onbeweeglijk vertrouwen als Vader? Maar als zij geen beproevingen hadden met betrekking tot deze zaak; indien er niet zulke scherpe en indringende oefeningen waren ten opzichte van deze gevoelens in hun hart; indien deze geen lasten veroorzaakten; geen droefheid brachten en soms niet rond hun nek lagen als een juk, het zou in het geheel geen beproeving voor hen zijn. Maar het is wèl een beproeving

omdat deze overtuigingen van hun tekortkomingen, van hun ongeloof en hulpeloosheid zo diep-indringend zijn en zó zwaar zodat zij de natuur hebben van stijf, onverzettelijk en onbuigzaam metaal: ijzer.

7. Anderen van des Heeren kinderen hebben scherpe verdrukkingen te verduren; de vijandschap van familie, de verachting van de belijders; de haat der wereld liggende in het boze. Was dit niet het deel van Jeremia? Moest hij niet zeggen dat "een iegelijk van hen hem haatte?" En een ieder zal u en mij haten indien wij zo getrouw zijn als Jeremia. Een dienaar die ontkomt aan vijandschap, verachting en lastering! Toon mij de man die dat doet ... en ik zal u een ontrouw man tonen, een lafaard in het kamp van Christus en iemand die zijn mond niet vrijmoedig durft openen in de naam van de Verlosser. Maar toon mij een getrouw man, één die het Evangelie predikt door de Heilige Geest, gezonden van de hemel, één die de afkeurende blikken der mensen niet vreest en die niet jaagt naar de toelaching van mensen, die alleen zoekt naar de goedkeuring van de gezegende Geest in zijn eigen consciëntie en ik zal u een man tonen: gehaat, veracht, verdrukt, tegengestaan en belasterd; een man die naar evenredigheid van zijn getrouwheid, iets kent van Jeremia's uitwendig pad en ook iets van zijn inwendig lijden.

Wij zijn hier op deze avond in grote getale aanwezig en er zijn vele belijders der waarheid onder dit dak. Wat is uw mening over religie? Sommigen van u belijden haar al vele jaren. Hoe is uw pad geweest? U bent hier gekomen van verschillende delen van de stad. U kunt zeggen door welke straten u gekomen bent, of zij schoon of bemodderd waren, breed of smal, gevuld met mensen of betrekkelijk stil. U kunt de weg waarover u kwam nauwkeurig beschrijven. Welnu, u hebt zovele jaren op het pad der religie gewandeld; hoe hebt u dat bevonden? Is het een zeer ruw pad geweest, een zeer hobbelachtige weg? Een op en neer gaande weg? Vele beproevingen en verdrukkingen, vele verzoekingen, vele smarten, veel lijden en veel diep-doordringende en ingrijpende overtuigingen die voor u zo onbuigzaam en onhandelbaar als ijzer waren? Indien dit zo is, hebt u enige bewijzen dat de Heere u geleid heeft, dat u tot Zijn verdrukte en arme volk behoort. Dat u in de oven verkeerd hebt waak de Heere Zijn Sion verkiest. Bijgevolg hebt gij enig getuigenis, dat de Heere u op een rechte weg leidt, ofschoon het een ruw en hobbelachtige weg is, om u tot een stad ter woning te brengen.
Verwacht nooit een andere weg dan een ijzeren pad; voorziet nooit andere beproevingen dan ijzeren beproevingen; zoek nooit naar andere verzoekingen dan ijzeren verzoekingen; geen strikken dan ijzeren strikken; geen vijanden dan ijzeren vijanden, geen smarten dan ijzeren smarten.

Welnu, hoe moeten wij ze verbreken? Als de veroordeelde misdadiger in Newgate's gevangenis door die stenen muren en ijzeren poorten zou kunnen breken, dan zou een verzocht en beproefd kind des Heeren in eigen kracht de smarten en beproevingen, die de Heere hem oplegt, in stukken kunnen breken. Maar nee, zij zouden niet door des Heeren beschikking opgelegd zijn, maar van een eigen maaksel, indien hijzelf de vrijheid kon verkrijgen, lag indien hij ze kon verbreken als een verrotte stok, indien hij ze door eigen kracht zonder enige hulp alle kon doorbreken en voor zijn eigen ziel licht, leven en vrijheid kon uitroepen.

Maar verliet de Heere Jeremia hier? Wat zijn de woorden van de tekst. Och, hoe gepast en veelzeggend voor zijn bezwijkende geest! *"Zal enig ijzer het ijzer of koper van het noorden verbreken?"*
Het moge bekend zijn dat de Joden van het ijzer uit het noorden gebruik maakten om hun snijgereedschap te maken. En het is een bijzondere overeenstemming dat in het land waarin wij wonen gebruik wordt gemaakt van Zweeds staal of staal uit het noorden om alle soorten snijgereedschap te vervaardigen. De messen, die u in uw zakt draagt, de scharen die gij deze dag gebruikt hebt zijn van staal uit het noorden. Het ijzer dat uit Zweden komt is van zulke zuivere, sterke en taaie natuur dat het gekozen wordt met het doel om snijgereedschap te maken. U ziet dat, wanneer de Heere wijst op de beproevingen waaronder Zijn volk verkeerd, Hij ze vergelijkt met ijzer. Hij vermindert het gewicht daarvan niet; Hij vermindert in het minst de bezwarende aard daarvan niet. Maar daarna, opdat Hij een gepast middel moge toedienen voor Jeremia's ziel, brengt Hij iets naar voren dat veel sterker is. "Zal ijzer", zegt Hij, "het ijzer of koper van het noorden kunnen verbreken?" Zeker niet; ijzer en koper uit het noorden zal al het andere verbreken. Het gewone ijzer zal nooit het ijzer uit het noorden, dat een metaal is van een zeer edele natuur, kunnen breken, nog minder is het bestand tegen dat goed gevormde koper dat door alles dringt wat het aanraakt.
Maar hoe moet dit nu geestelijk worden uitgelegd? Op dezelfde wijze als wij gezien hebben dat de beproevingen, smarten, tuchtigingen en verzoekingen van des Heeren volk vergeleken worden bij ijzer, moeten wij ook uitzien naar iets dat sterker is dan deze beproevingen, verzoekingen, tuchtigingen en smarten, indien wij het beeld geestelijk willen openen en uitleggen.

Het ijzer of koper van het noorden duidt op *de macht van God. de kracht Gods volbracht in de zwakheid van het schepsel.* En in verscheidene opzichten mogen wij een vergelijking maken met hetgeen God is en doet voor de verlossing van Zijn volk en dit ijzer en koper van het noorden. Bijvoorbeeld,

1. Er is het eeuwig verbond, verordineerd en vast in alle dingen. Kan dit eeuwig verbond verbroken worden? Kan dit eeuwig verbond wegvallen en tot niets worden? Gesteld dat u een aandeel hebt in dit verbond, kunnen dan uw beproevingen, uw verzoekingen, uw smart - en ik wil er een ander woord aan toe voegen, uw zonden - dit eeuwig verbond in stukken breken hetwelk tot uw welzijn aangegaan is met Drie Personen in de volheerlijke Godheid? Dan zou het gewone ijzer het ijzer uit het noorden en het koper kunnen verbreken, dan zouden uw beproevingen, smarten, verdriet, moeiten en verzoekingen het eeuwig verbond in stukken kunnen breken, hetwelk God de Vader heeft gemaakt met de Zoon en de Heilige Geest tot uw voordeel.
2. Gods besluiten, absolute voornemens en eeuwige beschikkingen, die voortvloeien uit Zijn eeuwig verbond vormen een ander deel van dit ijzer of koper uit het noorden, dat alles in stukken breekt, maar dat zelf niet kan worden aangetast. Ik herinner mij te hebben gelezen dat in onze grote fabrieken grote stalen knipscharen gebruikt worden om ijzeren platen in stukken te knippen, net zo gemakkelijk als u, die vandaag bezig geweest zijt om te naaien, een stuk linnen doorknipt, en veel gemakkelijker als een kind in een kaart knipt. Dus Gods voornemens en eeuwige beschikkingen die niet worden vergeleken met het ijzer uit het noorden kunnen al uw verdrukkingen, beproevingen en moeiten in stukken snijden, met hetzelfde

gemak als de stalen schaar - door stoom aangedreven - door ijzeren platen kan snijden. En wat anders kan dat doen? Alleen staal kan ijzeren platen doorknippen en zo kan niets dan de almachtige kracht Gods de beproevingen, verzoekingen. kwellingen en smarten waar u van tijd tot tijd mee worstelt, doorsnijden.

3. Zijn Gods beloften, vermeldt door de gezegende Geest in het onbeweeglijke Woord der waarheid, ook niet een deel van het ijzer en koper van het noorden? Wat is zo vast als deze beloften? Zijn dit niet de woorden van Jezus Zelf: "De hemel en aarde zullen voorbij gaan maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan?" (Matth. 24:35) Zullen Gods beloften niet tot in der eeuwigheid bestaan? Zijn zij niet ja en amen Gode tot heerlijkheid, door ons? (2Cor. 1:20) Nu, de Heere heeft beloofd de rechtvaardigen uit de verzoeking te verlossen. Hij heeft beloofd het zuchten en schreien der wenenden te horen en hun tranen in Zijn fles te vergaderen, hen ten goede te gedenken, Zijn oor te neigen en hen te verhoren als zij tot Hem roepen. Hij zegt: "Roep Mij aan in de dag der benauwdheid Ik zal u uithelpen en gij zult Mij eren" (Ps. 50:15) Is dit niet het ijzer en het koper uit het noorden? Hoe sterk, hoe krachtig, hoe, onbreekbaar, hoe onbuigzaam! Hoe snijdt dit door het lijden en scheurt het in stukken evenals de stalen schaar de ijzeren platen in stukken snijdt.
4. Is het bloed, gestort voor een uitverkoren volk, de verzoening door de Zoon van God eenmaal geofferd voor de zonde op het kruishout, ook niet een deel van de kracht van God, hetgeen Hij vergelijkt bij het ijzer en het koper uit het noorden? Gesteld dat uw consciëntie neergebogen is onder schuld, uw zonden rijzen op als bergen voor uw ogen, u bent diep bedroefd over het vele kwaad dat voor uw ogen opengelegd wordt. Maar zal dit alles u in de hel doen verzinken? Zullen deze ijzeren zonden en ijzeren schuld rond uw nek gelaten worden om u te verdrinken in het eeuwig verderf? Nee, indien gij één van het uitverkoren zaad zijt. Nee, indien het bloed van Jezus voor u vergoten is aan het kruis. Dat bloed is bekwaam wanneer het toegepast wordt, om de sterkste ketenen die u omringen te ontbinden, dat bloed is bekwaam om, wanneer het in uw geweten wordt bekend gemaakt, u te reinigen, hoe schuldig gij u gevoeld of hoezeer bedorven door de zonde en haar vuilheid.
5. Is de heerlijke rechtvaardigheid van de God-Mens, Zijn smetteloze gehoorzaamheid aan Gods heilige wet, Zijn volmaakte vervulling daarvan door Zijn daden en lijden hetgeen Hij uitvoerde en onderging in de dagen Zijns vleses, ook niet een deel van de Goddelijke macht en van wat God openbaart in de harten van Zijn volk als een mantel der gerechtigheid die hen beschermt tegen de verdiende toorn? Is de liefde van Jezus, die alle kennis te boven gaat, die sterk is als de dood en nooit kan afnemen, ook niet een deel van het ijzer en het koper feit het noorden? En indien u een persoonlijk aandeel hebt in het bloed en de liefde van Jezus, - ofschoon u van tijd tot tijd ijzeren smarten, ijzeren zonden, ijzeren verzoekingen mag hebben, evenwel indien u een persoonlijk aandeel hebt in het heerlijke werk van de God-Mens, het zal ze alle aan stukken snijden; het zal de koperen deuren verbreken en de ijzeren grendels aan stukken slaan en uw ziel uit iedere benauwdheid, iedere verzoeking en uit iedere smart voeren.

(Toepassing)

Maar is het voldoende dat er enerzijds het ijzer en anderzijds het ijzer en het koper uit het noorden is? Moet het ijzer en koper uit het noorden niet op het ijzer worden

toegepast voordat het in stukken gesneden kan worden en uit elkaar gescheurd kan worden? Gesteld dat u enerzijds vele beproevingen, vele verzoekingen en vele smarten ondervindt, maar anderzijds er de liefde van God, het eeuwig verbond, Christus' zoenbloed, vrijsprekende gerechtigheid en stervende liefde niet kan vinden, dat die voor uw ziel ten goede aanwezig is. Staat u nog steeds van verre? Bent u nog niet nabij God gebracht en is Hij nog niet nabij u gebracht?
Wat kan de stalen schaar doen zonder dat er een toepassing is op het ijzer? Is dit ook zo niet geestelijk en ondervindelijk in des zondaars geweten? Is de leer voldoende? In een fabriek niet. De leer dat een stalen schaar door ijzeren platen snijdt zal het werk niet doen. Wanneer de baas gaat kijken hoeveel werk er verricht is kan de werkman wel duidelijk en heel geleerd discussiëren over de goede scharen die er in de fabriek zijn, maar de baas wil weten hoeveel ijzeren platen er geknipt zijn tijdens die dag. Hij zal niet tevreden zijn met de leer. Hij wil weten wat de bevindingen met en de gevolgen van de stalen schaar zijn. Is het geestelijk ook niet zo? Zal de leer ons enig goed doen zonder dat er een toepassing van de leerstellingen met kracht in onze zielen is? Ik weet wel zeker van niet. Zij kunnen ons niet meer goed doen dan het bespreken van het staal en het ijzer, zonder de theorie in beoefening en praktijk te brengen.

En hier is des Heeren volk onderscheiden van hen die dood zijn in goddeloosheid en die dood zijn in belijdenis met heldere hoofden doch onvernederde harten. Dezulken kunnen bij de haard zitten of soms bij de theetafel en zeer vaardig en welbespraakt de waarde van het geestelijke staal in al z'n delen bespreken en op bewonderenswaardige wijze uiteenzetten wat het eeuwig verbond is, wat de besluiten Gods zijn, wat het bloed van Jezus is en wat Zijn heerlijke gerechtigheid is. Maar heeft er ooit een toepassing in hun geweten plaatsgevonden van die leerstellingen die zij zo vloeiend bespreken en waar ze zo schriftuurlijk over praten? Het zal hen geen goed doen om er over te praten zonder dat er enige toepassing daarvan in hun hart en geweten plaats vindt. Dit is het wat des Heeren volk begeert en dit is het wat Hij hen allen geeft.

Daarom dan, één van de voornaamste reden waarom de Heere Zijn volk in zulke ijzeren moeilijkheden brengt is opdat Hij moge ontvangen de eer en glorie van het verbreken ervan. Indien u geen ijzeren beproevingen, geen ijzeren verzoekingen, geen ijzeren smarten en verdriet hebt, wat moet u met het ijzer en koper van het noorden doen? Om er naar te kijken, om er mee te spelen? Om het te bewonderen, evenals u doet wanneer u een etalage passeert van een messsenmakerswinkel en de rijen messen en scharen die u daar ziet hangen, bewondert? Nee, als uw harten geoefend zijn met ijzeren smarten, bezoekingen, beproevingen en verwarringen, ben ik er zeker van dat u de almachtige kracht Gods in uw ziel nodig hebt om ze uiteen te scheuren. God kan dat doen.

- Bent u een arme verdrukte gelovige? God kan in één ogenblik de vijand, die u verdrukt, terneer werpen.
- Bent u een verzochte van de satan? Hij kan in één ogenblik zijn vurige pijlen in stukken slaan.
- Gaat u gebukt onder een ernstige beproeving? Door de toepassing van enige kostelijke beloften kan de Heere in één ogenblik de beproeving verbreken.
- Bent u verstrikt in één of andere smartelijke strik waardoor gij nacht en dag schreeuwt en toch onbekwaam zijt om u zelf te bevrijden? De Heere kan in één ogenblik door de toepassing van Zijn kostelijke woorden tot uw ziel gesproken, de

strik verbreken. Hij heeft slechts het ijzer en het koper uit het noorden er tegen in te brengen en het is in een ogenblik gebeurd.

Hoe zien wij hierin de heerlijkheid Gods! Hoe weet de Heere Zijn volk in omstandigheden te brengen waarin Hij verheerlijkt zal worden! Indien ik geen zonden gevoel heb ik geen pardon nodig. Als ik geen schuld heb begeer ik de toepassing van het verzoenende bloed niet. Als ik geen lasten draag heb ik geen behoefte aan lieflijke verlossing. Als ik geen verzoekingen heb, begeer ik geen dierbare uitreddingen. Als ik geen beproevingen heb, begeer ik de krachtige toepassing van Gods woord in mijn ziel niet.

Hoe was het met Jeremia? Zei hij niet: "Als Uwe woorden gevonden zijn zo heb ik ze opgegeten en Uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten"? Waarom? Omdat hevige verdrukkingen, scherpe beproevingen, ernstige verzoekingen hem de behoefte deden gevoelen dat was de reden waarom het woord was gevonden. Hij viel erop aan als een hongerig man op een droge korst. Het was zoet voor zijn ziel omdat het een kostelijke verlossing van de verzoekingen en de smarten waaronder zijn ziel zuchtte, met zich meebracht. Ligt hier dat geen noodzakelijkheid in voor u die beproefd, verzocht en ten einde raad zijt? Zegt de apostel niet: "Nu een weinig tijds zo het nodig is, bedroefd zijnde door menigerlei verzoekingen"? (1 Petrus 1:6) Was dat niet de weg van Christus? En ook van de eerste christenen? Zij volgden Hem in deze weg. En raadt de Heere de kerk van Laodicéa niet aan om van Hem goud beproefd, komende uit het vuur, te kopen? (Openb. 3:18). Zegt Jacobus niet:" Zalig is de man die verzoekingen verdraagt?" Jak. 1:12) En wederom: "Acht het voor grote vreugde, wanneer gij in velerlei verzoekingen valt", (vers 2) Daarom, is er enige vreugde in beproevingen, enig vermaak in smarten? Nee, maar in de verlossingen des Heeren, in de kracht Gods verkondigd tot uitredding der ziel, daarin ligt verheuging. En daarom moeten wij wandelen op duistere paden, opdat het licht dierbaar moge worden voor onze ogen. Wij moeten door beproevingen gaan om de zoetheid der beloften te smaken als ze met kracht wordt toegepast. Wij moeten de verzoekingen verdragen, opdat wij met lijdzaamheden mogen wandelen. Dit is de weg waarin God handelt met Zijn volk.

Is Uw geweten eerlijk gemaakt? Zegt uw stem in uw boezem de waarheid? Zeg mij eens, wat zegt ze? Zegt ze niet: 'weinig beproevingen, weinig vertroostingen; weinig smarten, weinig verheugingen; weinig moeilijkheden, weinig getuigenissen van God; weinig lijden, weinig ontdekkingen van liefde en bloed?' Zegt de apostel niet: "Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, alzo is ook door Christus onze vertroosting overvloedig?" 2 Kor.1:5. En zegt hij niet: "en onze hoop van u is vast, als die weten, dat gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, gij ook alzo gemeenschap hebt aan de vertroosting?" (vers 7)
En vermaant de apostel Paulus ons niet, om in gedachten te houden en niet te vergeten wat de Heere zegt tot Zijn volk, dat zij het lot van een kind behoren te verdragen? Want de apostel haalt deze woorden aan: Hij zegt: "Mijn zoon, acht niet klein de kastijdingen des Heeren, en bezwijk niet als gij van Hem gekastijd wordt; want dien de Heere liefheeft kastijdt Hij en Hij geselt een iegelijken zoon dien Hij aanneemt; indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich God jegens u als zonen; want wat zoon is er die de vader niet kastijdt? Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn

geworden, zo zijt gij dan bastaarden en niet zonen", Hebr. 12:5-8. O, plechtig woord! O, hoe toepasselijk op duizenden!

De Heere leide ons door Zijn gezegende Geest, in de rechte paden. Dat kunnen, dat moeten paden van beproevingen zijn. Wij moeten gedoopt worden in Zijn lijden en dood, indien wij deelgenoten zullen zijn van zijn heerlijke opstanding. Wij moeten het kruis opnemen, onszelf verloochenen en Hem volgen in de wedergeboorte, indien wij Hem zullen aanschouwen in heerlijkheid. *"En gij zijt degenen die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoekingen. En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkerwijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft; opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel, in Mijn Koninkrijk en zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten lsraëls," Lukas 22: 28-30.* Wij zien hier dus dat als we de ijzeren natuur van beproevingen en smarten moeten ondervingen, we in evenredigheid het ijzer van het noorden of koper van Gods almachtige kracht en genade tot onze verlossing ondervinden. Gelukkig is het volk dat in zo'n toestand verkeert! *Gelukkig het volk in wie God Zich heeft willen openbaar maken!* Amen.

9. DE WETTIGE STRIJD

En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden. 2 Timothéüs 2:5

De Heilige Geest heeft in het woord van God blijkbaar dikwijls gebruik gemaakt van beelden en ophelderingen, en ik geloof, wij vinden in meerder of minder mate van Genesis tot de Openbaring toe, deze wijze van onderrichting gebezigd.
Bijvoorbeeld, terstond na de val, gebruikt de Heere een duidelijk voorbeeld, *als Hij rokken van vellen maakte, en met dezelve onze eerste ouders bekleedde.* Wat was dit anders dan een duidelijk teken van het kleed van de toegerekende gerechtigheid, waarin zij alleen bij Hem konden aangenomen worden, verenigd met Christus' offerande, zoals het vel van het offerdier verenigd was met het uitgestorte bloed?
Zo ook na de zondvloed, *stelt de Heere zijn boog in de wolken tot een teken van Zijn verbondsgenade,* opdat hij, aarde en hemel omspannende, tot een zichtbaar teken mocht zijn van Zijn verbondgenade van geslacht tot geslacht.
Wanneer wij een weinig verder komen tot het tijdvak toen de Heere de kinderen Israëls uit Egypte leidde, opdat zij Hem tot een bijzonder volk zouden zijn, koos Hij bij voortduring dezelfde zichtbare wijze van onderrichting door *typen en voorbeelden.* Het paaslam, het bloed gesprengd op de drempel en de twee zijposten, de ark des verbonds, de gehele reeks van offeranden, gebruiken en plechtigheden, met al het gereedschap van de tabernakel, waren alle zoveel sprekende voorbeelden, waardoor geestelijk onderwijs meegedeeld werd aan degenen, die ogen laadden om door de typen te zien op de betekende zaak.
Evenzo, wanneer wij komen tot de tijden van de profeten, werden de typen en voorbeelden nog steeds gebruikt. Jeremia werd naar het huis van de pottenbakker gezonden om Gods volstrekte vrijmacht te leren (Jer. 18); hem werd bevolen een linnen gordel dragen, en dan die te versteken in de kloof van een steenrots bij de rivier de Eufraat, om te tonen hoe de Heere de hovaardij van Juda wilde verderven (13: 1-11); hij zag twee vijgenbomen, om hem het onderscheid te leren tussen het goede en het boze (24).
Zo, ging Jesaja drie jaren barrevoets tot een teken en wonder voor Egypte en Ethiopië (Jes. 20:3).
En Ezechiël werd bevolen een tichelsteen te nemen en daarop de stad Jeruzalem te ontwerpen, en een belegering tegen haar te maken (Ezech. 4:1,2).

Wanneer wij tot het Nieuwe Testament komen, vinden wij dat de Heere veel gebruik maakt van deze wijze van onderrichten. Al *Zijn gelijkenissen* waren zoveel sprekende voorbeelden, onder welke geestelijke wijsheid verborgen was. De zaaier uitgaande om te zaaien, de vrouw verbergende het zuurdeeg in drie maten meel; en de man vindende een parel van grote waarde, het net geworpen in de zee, de deur, de herder, de wijnstok, bij welke Hij zichzelf vergelijkt, wat zijn deze alle dan natuurlijke afbeeldingen, welke de Heere gebruikt om geestelijk onderwijs mee te delen? Inderdaad zo gepast en zo schoon zijn vele van deze afbeeldingen, dat er sommigen geweest zijn die vraagden, of

God in de *eerste schepping* van alle dingen niet een bijzonder vooruitziet had op geestelijke waarheden.
Bijvoorbeeld toen hij aan het schaap zijn aanzijn gaf, of Hij niet een bijzonder oog had op de uitverkorene; en toen Hij de wijnstok schiep, of Hij niet een geestelijke heenwijzing op Christus en Zijn lijden deed. Wij zien dan in de gehele uitwendige schepping een type en een voorbeeld van de nieuwe schepping.

Maar er is een zaak, welke, naar ik denk, bewijst, dat dit inzicht niet in alles op waarheid gegrond is. Wij vinden de Apostel Paulus gebruik maken van voorbeelden, niet slechts allemaal van menselijke uitvinding, maar van dezulken zelfs als veel kwaad in zich bevatten. Bij voorbeeld, in vier onderscheidene plaatsen heeft hij een opheldering ontleend van de openbare spelen van de Grieken, welke, gelijk alle grote en gemengde vergaderingen, ongetwijfeld met veel kwaad vergezeld waren. Zo vinden wij hem zeggen *(1 Kor. 9: 24-26), "Weet gijlieden niet, dat die in de loopbaan lopen, allen wel lopen, maar dat één de prijs ontvangt? Loopt alzo dat u die mag verkrijgen. En een ieder die om prijs strijdt onthoudt zich in alles. Dezen dan doen wel dit, opdat zij een verderfelijke kroon zouden ontvangen, maar we een onverderfelijke. Ik loop dan alzo, niet als op het onzekere; ik kamp alzo, niet als in de lucht slaande." Hier is het voorbeeld duidelijk ontleend van de wedloop en het vuistgevecht onder de Grieken in gebruik bij hun openbare spelen.*
Zo ook (Hebr. 12:1) zegt hij: "Waarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, (zinspelende op de menigte van aanschouwers die de lopers om de prijs als een wolk omringden), "laat ons afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt," (gelijk de lopers alle onnodige belemmeringen aflegden), en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is"
Zo ook sprekende van zijn eigen ondervindingen (Filipp. 3:13, 14) zegt bij, "Broeders! ik acht niet, dat ik zelf het gegrepen heb, maar een ding doe ik, vergetende hetgeen achter is en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus." Hier zinspeelt hij duidelijk op de lopers in de wedren, welke in hun vurigheid om vooruit te komen en de prijs te behalen, niet denken over de weg welke zij afgelegd hebben.
De vierde plaats waar dezelfde apostel het voorbeeld ontleent van deze openbare spelen, is het vers waarover ik voornemens ben, met Gods hulp en zegen, deze morgen iets voor te dragen.

"En indien ook iemand strijdt, die wordt niet gekroond, zo hij niet wettelijk heeft gestreden."

Teneinde in de geestelijke zin van deze tekst te komen, zo moet ik u voor enige ogenblikken bepalen bij de natuurlijke uitleg ervan. Het heeft de Heiligen Geest behaagd, door de mond van Paulus onder dit natuurlijk voorbeeld, geestelijke onderwijzing mee te delen; wij moeten daarom door deze schil heenbreken, om tot de kern te geraken, want als wij niet een duidelijk gezicht van het voorbeeld hebben, zullen wij een verwarde gedachte van zijn geestelijke betekenis hebben.
De apostel dan gebruikt hier, gelijk ik reeds aantoonde, een voorbeeld genomen van de openbare spelen in zijn tijd, waarin prijzen gegeven werden aan hen, die de overwinning

behaalden in een van deze vijf zaken, het wagenrennen, de wedloop, het worstelen, het vuistgevecht, en een gevecht samengesteld uit de twee laatste.

"Indien iemand ook strijdt," hiermee bedoelt hij, die worstelt, of op een andere wijze kampt, om de overwinning te behalen, de prijs, een kroon van bladeren zijnde, welke in het openbaar aan de overwinnaar werd uitgereikt. Nu, daar waren zekere regels en voorwaarden vooraf bepaald, welke door al de mededingers naar de prijs ten strengste moesten in acht genomen worden. Indien een van de regels van het spel, gelijk wij zouden zeggen, door een strijder veronachtzaamd werd, ofschoon bij dan vooruit gekomen was, zo verloor hij toch de prijs, omdat "hij niet wettig gestreden had," dat is, zich niet gedragen had naar de regels. Om een vergelijking te bezige van de paardenwedlopen hier in zwang (een werk, hetwelk ik veroordeel, ofschoon ik het beeld gebruik, om licht over de tekst te verspreiden), indien een paard aan de verkeerde zijde van de baan loopt, of minder gewicht draagt dan de regel van de wedloop vereist, hij verliest de prijs, ofschoon hij het eerst aan het einde is.

Zo de natuurlijke zin van het beeld verklaard hebbende, zullen wij nu over gaan tot de *geestelijke zin* daarmee bedoeld. Wij besluiten dan hieruit, dat er in geestelijke zaken een wettig en een onwettig strijden is; en dat de prijs niet noodzakelijk gegeven wordt aan hem, die de wedloop wint, indien hij zich niet gedragen heeft naar de vastgestelde regels.
Ik denk dan, wij kunnen zeggen, dat er drie onderscheiden manieren van strijden zijn.

I. Daar is een onwettig strijden om onwettige voorwerpen.
II. Een onwettig strijden om wettige voorwerpen.
III. Een wettig strijden om wettige voorwerpen.

Van deze drie soorten van strijden zijn twee verkeerd en een is recht. Onwettig strijden om onwettige zaken, is klaarblijkelijk verkeerd. Onwettig te strijden om wettige zaken, berooft iemand van de prijs, en is bijgevolg ook verkeerd. Wettig te strijden om wettige voorwerpen, is de enige strijd welke de Heere bekroont en daarom de enige strijd welke recht is.

I. Nu, wat recht is kan dikwijls best gezien worden door aan te tonen wat verkeerd is, en daarom zal ik beproeven te beschrijven wat het is, onwettig te strijden om onwettige zaken.

1. Te strijden om *de voorrang*, een Diotrefes in de kerk te zijn (3 Joh. vs. 9) is een onwettige strijd om een onwettig voorwerp. Daar is geen meerderheid of voorrang onder de navolgers van Christus. "Gij zijt allen broeders," zei Jezus tot Zijn discipelen (Matth. 23: 8), "de grootste in het Koningrijk der hemelen is hij die het meest gelijkt op een kind" (Matth. 23:4). "De overste der volken voeren heerschappij over hen. Doch zo zal het onder u niet zijn; maar zo wie onder u zal willen de eerste zijn, die zij uw dienstknecht." (Matth. 20:25, 27) Voorrang onder broederen is een onwettige zaak en derhalve moet de strijd daarom altijd onwettig zijn.
2. Te strijden om nietige en *ijdele vragen* is onwettig strijden. "Brengt deze dingen in gedachtenis," zegt Paulus, "en betuig voor de Heere dat zij geen woordenstrijd

voeren, hetwelk tot geen ding nut is, dan tot verkering van de toehoorders." (2 Tim. 2: 14.) Zo spreekt hij ook van hem die raast omtrent twistvragen en woordenstrijd uit welke komt nijd, twist, rasteringen, kwade nadenkingen, verkeerde krakelingen van mensen, die een verdorven verstand hebben." (1 Tim. 6 4,5) Wanneer mensen van deze kibbelachtige, twistzieke geest in de kerken opstaan, wee dan met haar vrede.

3. Te zoeken naar *een gedaante van Godzaligheid*, terwijl men heimelijk de kracht daarvan verloochent, of een naam te hebben, dat men leeft terwijl men dood is in zonden, is een onwettig strijden om een onwettige zaak. Te strijden om een wit gepleisterd graf, een geblankette huichelaar, een verrader van de kerken te zijn is inderdaad afschuwelijk strijden.
4. Te strijden om *vleselijke heiligheid* en menselijke volmaaktheid, is een onwettige strijd. Nooit heeft God bedoeld, dat het vlees heilig zou zijn. In Zijn gesprek met Nicodémus zei Jezus, aangaande het rechte begin van het goddelijke leven. "Hetgeen uit het vlees is, dat is vlees, en hetgeen uit de Geest geboren is, dat is geest," en vestigde aldus een eeuwig en onveranderlijk onderscheid tussen die beiden. "Ik weet, dat in mij," zegt Paulus, "dat is in mijn vlees, geen goed woont." "Het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander." (Gal. 5: 17.) Daarom alle pogingen om het vlees te volmaken of te heiligen, worden genoemd "de luipaard verandert zijn vlekken en de moorman zijn huid."
5. Voorts: alle pogingen om *God te behagen door onszelf*, is een onwettige strijd om een onwettige zaak. Hij kan zo geen welgevallen in ons hebben. De bedorven bron van ons hart giet gestadig haar bedorven stromen uit en daarom, al wat daaruit voortkomt is bedorven. Niets dan volkomen zuiverheid kan behagen aan een volmaakt heilig God, en daar geen gedachte, woord of daad bij ons is voortgekomen uit eens veranderde natuur kan het Gode niet welgevallig zijn. En echter, hoe menigeen denkt dat zijn gebeden of zijn tranen, of zijn goede werken ontvankelijk zijn bij de Heere!
6. Alle poging, om *de Wet in haar gestrenge eisen te houden*, is een onwettige strijd. Dat is, het wordt niet gedaan zoals God het wil gedaan hebben. Jezus, en Hij alleen van al de mensen, hield de wet, en hij, die zijn eigen gerechtigheid wil oprichten om de gerechtigheid van Christus te verwerpen of te minachten strijdt onwettig.
7. Te strijden *om de wereld te veranderen* en de bokken in schapen te verkeren, te zoeken, om de eeuwige scheidslijnen tussen de uitverkorenen en de verworpenen, te vernietigen, en Jehovah's vrijmachtig besluit van veroordeling en genade te verwarren, is een onwettige strijd om een onwettig voorwerp. De scheidsmuur te breken tussen de kerk en de wereld, en de leer van de onderscheidende genade tot enkel nietigheid te maken, is waarlijk te strijden tegen elke regel van Gods woord.
8. Te zoeken om een *gemakkelijker en edeler weg* te vinden, dan de smalle weg en de enge poort om in de schaapskooi te komen, maar niet door de weg van de wedergeboorte, als de deurwachter dezelve opent; te streven naar enige andere behoudenis dan door een ondervindelijke kennis van Christus en de kracht van Zijn opstanding; menselijke talenten en de godsdienst van het schepsel te verheffen als voldoende met of zonder de onderwijzingen van de Heilige Geest; te trachten naar natuurlijk geloof, hoop, berouw en liefde, zijn alle takken van onwettig strijden om onwettige zaken.

Door *onwettig* wordt verstaan, gelijk ik tevoren zei, niet dat tegen de letter van de Wet is, niet dat, hetwelk niet in nauwkeurige overeenkomst is met de zedelijke Wet, of de Tien Geboden, of enige tak van de Mozaïsche Wet. De woorden "wettig" en "onwettig" in de tekst hebben geen opzicht op de eigenlijk gezegde Wet. De woorden "wettig" en "onwettig" betekenen een vervullen of niet vervullen van zekere regels en voorwaarden in Gods woord gegrond. Deze wetten en regels zich geen wettelijke regels van het oude verbond, maar voorwaarden van het Evangelie, het nieuwe verbond. Versta me niet verkeerd. Ik bedoel hier geen voorwaarde om door de mens vervuld te worden, maar zekere regels, overeenkomstig welke de Heilige Geest werkt: "Wij Zijn het leem en Hij is de pottenbakker;" maar de hemelse pottenbakker werkt naar regels; en was het voor een vat mogelijk, dat het tegen de regel aan gemaakt werd, dan zou het geen vat zijn ter ere gemaakt voor des meesters gebruik. Ik wens mij duidelijk uit te drukken, want zodra iemand begint te spreken over regels en voorwaarden, dan zijn er vele onwetende of bevooroordeelde mensen die hem voorzeker schuldig zullen maken, om een woord. Onthoud dit dan, dat bij het woord regels, wetten of voorwaarden, ik zekere wijzen bedoel, op Gods woord gegrond, overeenkomstig welke Heilige Geest handelt, wanneer Hij het willen en het werken in ons werkt naar Zijn welbehagen.

Al het strijden dan van vleselijke onwedergeborene belijders, is een *onwettig strijden* naar een of meer onwettige voorwerpen. Verstoken zijnde van hemelse onderwijzing, strijden zij nimmer om wettige voorwerpen, dat is, zulke voorwerpen, als gesteld worden voor de ogen van de uitverkorenen. God heeft hen nimmer ingeleid in de diepten van de val, noch Zijn heilige Wet in haar diepte en geestelijkheid op hun geweten gebracht. De fonteinen van de grote afgrond in hun hart zijn nimmer opgebroken, noch hun geheim bederf bloot gelegd. De zonde is een last onder welke zij nimmer kermen, het ongeloof kwelt en plaagt ze nimmer, de gehele vervreemding van hun hart van God was nooit zo voor hen ontdekt om ze te overtuigen van hun hulpeloosheid en hopeloosheid. Jesaja's ondervinding was nimmer de hunne, toen hij uitriep: "Wee mij, want ik verga! want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen gezien." Hun bevalligheid was nimmer, zoals bij Daniël, veranderd in bederf, noch zij verfoeiden zich ooit zoals Job, in zak en as. Was dit werk met Goddelijke kracht in hun geweten gebracht, was de Wet inwendig toegepast geweest, het zou hen terug gehouden hebben van alle onwettige strijd.

Aan de andere zijde stelt de Heilige Geest nooit voor de ogen van hun gemoed het Evangelie van de genade van God. Geen vleselijke belijder, hetzij Calvinist of Arminiaan, had ooit geestelijke kennis van Wet of Evangelie. Had hij ondervindelijk de Wet gekend, het zou hem teruggehouden hebben van onwettig strijden. Had hij ondervindelijk het Evangelie gekend, het zou hem terug gehouden hebben van onwettige zaken. Aldus hadden zij nooit enige smaak van de zoetheid van het Evangelie. De uitwendige voorstelling en theorie mogen zij volkomen verstaan, en het zeer nauwkeurig en geleerd beredeneren, meer de inwendige kracht, de hemelse zoetheid, de goddelijke toepassing ervan, daaraan hadden zij nimmer de minste kennis. Hun hoofden mogen op de berg Sion geweest zijn, hun harten zijn echter op de berg Sinaï.

Deze *onwettige strijders* om onwettige voorwerpen worden nimmer gekroond. Zij mogen schijnen het eerst aan hun doeleinde te komen; en wij weten wel hoe een onwedergeborene belijder uitmunt in ijver, werkzaamheid, en uitwendige godsdienst, boven het zwaar beladen hijgend kind van God. Maar hij wordt niet gekroond. Hij heeft geen last gedragen. Hij heeft gelopen aan de verkeerde zijde van de palen. Hij heeft de loop gewonnen, maar de prijs verloren. Wij horen de grote Rechter op de jongste dag, niettegenstaande hun beroep, dat zij in Zijn naam gearbeid, duivelen uitgeworpen en hele krachtige werken gedaan hebben, hun de kroon des eeuwige levens weigeren, met deze vreselijke uitspraak: *Ga weg van mij, Ik heb u nooit gekend.*

Ik zal gelegenheid hebben, als ik met mijn onderwerp verder ga, om aan te tonen dat de Rechter van levenden en doden, aan de wettige overwinnaar twee kronen geeft, één kroon hier en één kroon hiernamaals; de kroon van Zijn liefde en goedkeuring in de geweten op aarde, en de kroon van de eeuwige heerlijkheid in de hemel. De *onwettige strijder* om onwettige voorwerpen, is, met geen van beide deze kronen versierd, want de ene in maar de voorproef en zekere voorloper van de andere. Hij heeft bijgevolg geen kroon van verborgen Goddelijke goedkeuring in zijn hart ontvangen. Geen Goddelijk liefdebewijs ontvangt hij in zijn ziel, noch een Goddelijke ontdekking in zijn geweten bekrachtigd zijn woorden en werken. Belijders van elke rang mogen hem prijzen; maar de verzegeling van de Heilige Geest, de hemelse kroon daar God zelf mee versiert, werd nooit gekend, nooit gevoeld.

Gods kinderen worden dikwijls in de war gebracht door dit eigenwillig strijden, bijzonder in jongere dagen voordat de Heere hun vuiligheid heeft weggenomen door de Geest des oordeels en der uitbranding. Wij vinden dit dikwerf het geval met de discipelen, terwijl de Heere bij hen was, voordat zij met de Heilige Geest en met vuur gedoopt waren. Ofschoon wedergeboren tot een geestelijk leven, streden zij gedurig om de voorrang, elk wenste de eerste te zijn. Aldus moesten de zonen van Zebedeüs, bevreesd voor hun eigen overredende invloed, uit nood gebruik maken van de welbespraakte tong van een vrouw, dat machtig wapen, hetwelk zo weinigen kunnen weerstaan, om hun Meester te nopen, hen te zetten, de ene aan zijn rechter-, de ander aan zijn linkerhand, in zijn koningrijk. Zo ook bij een andere gelegenheid wilden dezelfde twee discipelen vuur van de hemel doen komen, om de Samaritanen te verderven, toen zij Christus niet wilden ontvangen. (Luk. 9:54.) Aldus streden wij in onze jeugdige godsdienstige dagen, om menig onwettig voorwerp. Vleselijke heiligheid, God te behagen door onze eigen oefeningen, onszelf godsdienstig te maken, en de leer van de genade te verstaan door alle soorten van godsdienstige boeken te lezen, belijders te behagen, de wereld te bevredigen, het kruis te vermijden, de aanwrijving van liefdeloosheid te vrezen, vleselijke betrekkingen tot bedaren te brengen, en zich op te houden met oude kennissen, - wie van ons heeft nimmer zo gestreden om deze onwettige voorwerpen? Maar wij konden nimmer tot de Kenner van de harten gaan, om in ons geweten de kroon van Zijn goedkeuring te schenken. Wij streden om de voorrang, maar werden nimmer gekroond, omdat wij onwettig hebben gestreden.

II.

Maar nu kom ik tot een andere soort van strijd, welke is de onwettige strijd om wettige zaken. De strijd, welke wij zo-even hebben beschreven, was een onwettige strijd om

onwettige voorwerpen. In die waren de bedoelde en gezochte voorwerpen, zowel tegen de regels van het woord van God aan, als de wijze om ze te verkrijgen. In de strijd, welke wij nu beschouwen zullen, zijn de bedoelde voorwerpen wettig en goed, maar zij worden gezocht in een onwettige verkeerde weg.
Ik herhaal nog eens dat wettig en onwettig hier niet zeggen wil en niets gemeen heeft met de eigenlijk gezegde Wet, maar betekent een toestemmen of niet toestemmen aan de zijde van de strijder in zekere regels, welke God in Zijn Woord heeft neergelegd. Wat deze regels zijn zullen wij nu zien.
Daar zijn dan zekere wettige voorwerpen in het Woord van God vermeld, als de dingen die beoogd worden door ieder die loopt de loopbaan, hem voorgesteld door de Heilige Geest. Deze wettige voorwerpen zijn de zegeningen, met welke God Zijn kerk gezegend heeft in Jezus Christus. Wie zit aan het einde van het worstelperk om de prijs uit te wijzen? Wat zegt Paulus? "Laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op Jezus, de overste Leidsman en Voleinder des geloofs." (Hebr. 12. 1, 2.) Nu, op Wie kunnen de lopers in het worstelperk zien, dan op Hem, die aan het einde van de baan zit? Zij laten de toeschouwers achter en met uitgestrekte hals zien zij vooruit op de Rechter van de prijs. "Hij is de overste Leidsman van hun geloof," die hun kracht geeft om te lopen, en "de Voleinder" door hen te kronen met Zijn goedkeuring.

A. Om "Christus te gewinnen" dat is het voorwerp van de ziel voorgesteld, welke loopt in de hemelse loopbaan. "Opdat ik Christus moge gewinnen," zegt Paulus (Filip. 3: 8.) Maar wat is het Christus te gewinnen? Wel, Hem in onze harten te hebben als de hoop van de heerlijkheid, Hem te omarmen met armen van het geloof en van de genegenheid, een bekwaam te zijn om met gevoel te kunnen zeggen: "Mijn liefste is mijn, en ik ben Zijn".
B. Daarenboven, vergeving van de zonden, betoning van genade, Goddelijke uitlatingen, des Vaders tegenwoordigheid en liefde, de Geest van aanneming stellende de ziel in staat te roepen: "Abba, Vader," de toepassing van Christus' vergoten bloed en genadige ontdekkingen van Zijn heerlijke gerechtigheid, deze zijn wettige voorwerpen voor wedergeborene zielen om naar te strijden. Wettig, niet omdat de Wet, eigenlijk zo gezegd, daarvan spreekt, want de Wet geeft nimmer uit- noch inwendige getuigenis, maar omdat de regel van het geloof, het heerlijk Evangelie van de genade van God, deze zegeningen openbaart als het deel van het volk van God, in het Nieuwe Testament.

Nu, geen dan een levende ziel hijgt en verlangt naar deze geestelijke zegeningen. Huichelaren en goddelozen mogen de hemel begeren om de hel te ontgaan, gelijk Bileam de dood van de oprechten begeerde te sterven. Maar ik geloof niet dat iemand dan een levende ziel een inwendige hemel begeert. Vergeving van de zonden moge een goddeloze begeren, de knaging te ontkomen van de worm die nimmer sterft, en het vuur dat niet wordt uitgeblust; maar ik ben volkomen overtuigd, dat niemand die dood is in de zonde, met sterke zuchtingen en brandende begeerten verlangt als hijgt naar de openbaringen van de zuivere liefde van een heilig God.
Geen natuurlijk mens, neen, niet de meest geleerde belijder, stort ooit zijn ziel uit in smekingen om de gezegende overschaduwing van de Heilige Geest. Het was nooit zijn

dagelijks verlangen noch nachtelijke zucht. Hij had nimmer een hart om zo'n zegen te vragen, noch een hart om dezelve te ontvangen.
Maar in Zijn genadige bedoelingen met Zijn eigen kinderen stelt de Heere gewoonlijk hun zekere zegeningen voor, ofwel Hij doet hen hun diepe nood gevoelen en daarna doet Hij in hun zielen hevige begeerten ontbranden. Ik herdenk hoe vurig mijn ziel bijna veertien jaren geleden, verlangde naar de kennis van God. Het overviel mij, in diepe droefheid, ongezocht, en bleef mij bij weken lang dag en nacht. O, welk een geest van gebed en smeking had ik toen, om de inwendige kennis van God in Christus!

Maar daar is een onwettig strijden in levendgemaakte zielen om deze wettige zaken.
Nu, God heeft in Zijn woord van de waarheid drie plechtige regels neergelegd, wetten mag u ze noemen als u wilt, welke het wettig strijden regelen.

1. De Heilige Geest moet het inwendige werk van de genade beginnen, voortzetten en voleindigen.
2. De ziel moet onder Zijn Goddelijke onderwijzing gebracht worden, om volkomen ontbloot en ontledigd te worden van alle wijsheid, kracht, hulp, hoop en gerechtigheid van de mens.
3. De heerlijkheid van een Drie-enig God moet het einde en het doel zijn van alles.

Menige verzaking van deze drie regels van het strijden, maken dat iemand onwettig strijdt.
Nu, in onze vroegere dagen streden wij dikwijls om *wettige* voorwerpen, maar onze wijze van strijden was niet overeenkomstig deze drie regels, *en daarom streden wij onwettig.* Wij worden niet ontbloot, noch in de laagte gebracht in één dag. Het is vaak een werk van lange duur. Ik kan hier wel van ondervinding spreken. Ik was niet ontbloot, niet in de laagte gebracht voor vele jaren herwaarts, toen ik geloof, dat de Heere mijn ziel levend maakte, maar van het eerste ogenblik af aan werd ik geleid om meerder of minder te strijden naar wettige voorwerpen, en kon ik niet zijn zonder inwendige godsdienst. Maar volkomen zielsarmoede drukte mij niet, schaamte en verlegenheid had mijn aangezicht nog niet bedekt. Ik had toen nog niet gevoeld wat een laag monster van snoodheid ik was, noch van mij zelf gewalgd en mij verfoeid in stof en as. Des mensen volkomen hulpeloosheid was voor mij meer een leerstelling dan een waarheid; ik was niet bekend met de machtige overweldigende kracht van de zonde, noch het ploegijzer van verzoeking had het diep bederf van mijn hart aan de dag gebracht. Daarom streed ik onwettig. Wanneer ik viel, zoals gedurig viel, dan had ik enig geheim voorbehoud in mijzelf, enige gebeden, of berouw, of hoop, of voornemens, om mij uit de diepte op te helpen.

Zijn wij niet allen meer of minder hier geweest? Wij hadden een wettische geest die heimelijk invloed op ons had, en er was een soort van dode hoop, dat als wij een heilig leven leidden, de beloften geloofden, op Christus zagen, zoals wij ons verbeelden dat het zien was, en volhardend aanhielden, wij het voorwerp van onze begeerten zouden verkrijgen. En ofschoon wij in de grond der zaak nimmer een stap voorwaarts deden, daar was eens duistere inspanning naar voortgaande heiligmaking, en een zoeken van de zegeningen van het Evangelie bij de werken der wet. Welnu, wat was de uitkomst van al dit onwettig strijden? Heeft God het ooit gekroond met Zijn genadige en hemelse goedkeuring? Wij weten het, dat Hij dit nimmer deed. Wanneer wordt men met de kroon

bedekt? "Op de dag van de bruiloft, en op de dag van de vreugde van het hart." (Hoogl. 3: 11) En daar kan geen bruiloft, geen openbare verloving zijn van de ziel met Christus in vriendelijkheid, in genade en in getrouwheid, totdat wij dood zijn aan de wet, onze eerste man. Dan wordt de kroon op het hoofd gezet. God is een jaloers God, en wil Zijn eer niet aan een andere geven. Onze eigen strijd zal ons Zijn liefdesblikken nooit verschaffen. Nu, deze weigering van de kroon bij al haar brandende begeerten en ernstige strijd, maakt de zoekende ziel droevig, verlegen en verbijsterd. Neen, zij is bijna gereed met God te twisten, en beschuldigt Hem van ontrouwheid, omdat Hij niet tot haar spreekt van vrede en vergiffenis. Jeremia was hier, toen hij met driftig beklag uitriep: "Waarom is mijn pijn steeds durende, en mijn plaag smartelijk? Zij weigert geheeld te worden; zoudt Gij mij ganselijk zich als een leugenachtige, als wateren die niet bestendig zijn?" (Jer. 15; 18.)

Maar wij kunnen geen godsdienst leren precies zoals wij de rekenkunde leren; wij kunnen niet de lei nemen, schrijven naar de regel uit, en de som maken. Gods onderwijzingen zijn van een zeer onderscheiden natuur, en strekken om al de hoogheid en wijsheid van het schepsel te fnuiken en te vernietigen. Ook kunnen wij Gods werk niet verhaasten; Zijn onderwijzingen zijn voor het grootste gedeelte geen haastige onderwijzingen, maar gebod op gebod, regel op regel, hier een weinig en daar een weinig. Ik kan niet in uw ondervinding staan, en u niet in de mijne. Niemand van ons weet een jota meer of minder dan de Heilige Geest in ons hart geschreven heeft. Wij leren geen godsdienst in een dag. De weg van Egypte naar Kanaän was maar van enige weinige dagen, maar de Heere verkoos Zijn volk in de woestijn te leiden, door vurige vliegende slangen, droogte en honger, veertig jaren lang. En waarom dan, "opdat Hij hen verootmoedigde, om hen te verzoeken, om te weten, wat in hun hart was?" Dit was een gedeelte van de les, en het andere was, "opdat Hij u bekend maakte dat de mens niet alleen van het brood leeft, maar dat de mens leeft van alles, wat uit des Heeren mond uitgaat." (Deut. 8:2, 3.) En aldus leren wij door smartelijke ondervinding de ijdelheid van al het pogen van de mens, en worden in die toestand gebracht waar alle inspanning van krachten faalt.

III.
Maar nu komen wij tot de *enige* strijd welke de Heere bekroont: *een wettig strijden om wettige voorwerpen.*
Van de andere twee soorten van strijden was de eerste voornamelijk het strijden van goddelozen, en werd daarom niet gekroond. Het tweede was het strijden van levendgemaakte zielen, maar werd niet gekroond, omdat zij niet streden overeenkomstig de regels van het Evangelie.
Maar nu handelen wij over dezulken die tot armoede en geheel onvermogen om te betalen gebracht zijn in die toestand als in de gelijkenis van de twee dienstknechten, "wanneer zij niets hadden om te betalen."
Dit ten uitvoer te brengen is het werk van de wet. Het Evangelie brengt de ziel niet tot de bedelstaf. Het komt slechts in als een vriend om de schulden te betalen, wanneer al iemands eigen geld verteerd is. De wet drijft al het geld uit de zak, roepende, "voort, voort, werk, werk." Maar wanneer alles verteerd is, kan de wet niets meer doen. De wet heeft dan zijn werk verricht. De wet legt een last op, welke last gedragen wordt totdat hun hart door zwarigheid vernederd is, "Zij struikelen en daar is geen helper" (Ps.

107:12.) Zoals Paulus zegt: "Zonder de wet zo leefde ik eertijds maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven." Door deze dood sterft de ziel aan de wet, zoals Paulus elders zegt: "Weet u niet, broeders, (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan,) dat de wet heerst over de mens zo lange tijd hij leeft?" (Rom. 7: 1.) Wanneer hij dan sterft onder de wet, sterft hij aan de wet en de wet houdt op heerschappij over hem te hebben. Alle strijden daarom van de uitverkorenen onder de wet, eindigt vroeger of later in sterven aan de wet.

Nu, ik beroep mij op uw eigen geweten, of God ooit uw wettisch strijden heeft gekroond? Wat heeft de wet voor u gedaan? Wat kan de wet voor u doen, dan haar vloek in uw kart te brengen, schuld op uw geweten te leggen en slaafse vrees in uw gemoed te veroorzaken? Wettig te strijden is dan niet te strijden volgens de wet, maar volgens *zekere regels in het Evangelie bepaald.* Welnu dan, zij worden wetten genoemd, zoals de Heilige Geest het woord gebruikt wanneer Hij zegt: "Ik zal mijn wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven."

Wij zullen nu met de *eerste regel* beginnen, welke is, *dat de Heilige Geest in ons moet werken alle kracht, wijsheid, genade, geloof, sterkte en leven, opdat wij mede strijden*. Dit werk noemt de apostel een wet in Rom. 8: 2,C"De wet des geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods." Wat niet uit het geloof is dat is zonde. Zovelen door de Geest Gods geleid worden die Zijn kinderen Gods." Niemand weet wat Gods is dan de Geest Gods." "Als de Geest der waarheid gekomen zal zijn, Hij zal u in alle waarheid leiden." Nu, zolang wij in eigen kracht strijden wordt de macht en wezenlijkheid van de onderwijzingen van Heilige Geest weinig gekend. Wij konden niet werkeloos blijven, zo machteloos als de pottenbakkers klei is. Al de kracht van het schepsel was nog niet verloren; een kleine voorraad was gebleven.

De *tweede regel* van wettig strijden is, dat de lopers in deze loopbaan *geen kracht zouden hebben.* "Hij geef de moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte van dien die geen krachten heeft." "Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven." "Zonder Mij kunt gij niets doen" zegt Jezus. De Heere begon Zijn bediening met Zijn verbondsbetrekking te openbaren aan de armen en nooddruftigen. "De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden, om de armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van hart; om de gevangenen te prediken loslating; om de verslagenen heen te zenden in vrijheid." Zo zei Hij: "Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden!" Al de zegeningen van het Evangelie zijn beloofd aan de armen van geest; de verbannenen uit Israël. Maar wie maakt ze arm? Voorzeker de Heere overeenkomstig dat Woord, "de Heere maakt arm en rijk." Iemand kan wel naar het uiterlijke zichzelf arm maken met versleten lompen, en het kleed van de armoede aan te nemen. Ik heb van iemand gelezen die door een gril of soort van dolheid, de kleding aannam en leefde even als een bedelaar. Hij had overvloed van voorspoed, maar hij verkoos in lompen gekleed te zijn, en te leven van aalmoezen. Zulk een man was niet wezenlijk arm, maar zijn gewaande armoede was maar een masker en een bedrog.

Zo ook in het geestelijke, hij die zichzelf arm maakt is niet een van Gods armen; en hij schendt het werk van de Heilige Geest; en is zo even schuldig alsof hij zich zelf rijk maakte. En een kind van God, dat zichzelf tracht arm te maken, strijdt onwettig, want hij werkt tegen de regel, dat alles wat wij zijn en hebben, alles wat wij recht weten en voelen, geheel en alleen het werk moet zijn van de Heilige Geest. Iemand die zichzelf arm maakt door uitwendige heerlijkheid te verwerpen, en uitwendige nederigheid aan te nemen, heeft nooit in Zijn ziel de ondervindingen waar God zijn kinderen in oefent. De wedergeboren kinderen Gods worden als onwilligen ontbloot; zij kunnen niet geloven dat de Heere hen in de rechten weg leidt. Vertwijfeling, ongeloof, opstand, ontrouw woelen in hun hart tegen Zijn onderwijzing. Hun eerste genietingen, en zoals zij meenden, hun gemeenschap is verdwenen, en zij voelen zich zoals Jesaja zegt "overgelaten, gelijk een mast op de top van een berg, en als een banier op een heuvel." (30:17.) Het woord mast is in de kanttekening "een boom beroofd van takken." En aldus staan ze beroofd van al hun uitgespreide takken van godsdienst, een bladerloze tronk beroofd van bloemen en vruchten, naakt en kaal.
Wellicht waren sommigen van u nimmer in deze plaats: u verloor nimmer al uw godsdienst, en stond nimmer voor God zonder een zaadkorrel, als de lange, bladerloze, takloze mast op de top van een heuvel. "O, nee," zegt u, "ik ben ver geweest, maar werd nimmer in deze plaats gedreven." Maar ik wil u een geheim meedelen: als u aan God behoort, moet u verder uitgedreven worden dan u tot hiertoe geweest bent. Wij lezen (Ezech. 17:24), dat "de Heere de groene boom verdroogt, en de droge boom bloeiende gemaakt heeft." Want u moet verdroogd worden, voor u nog een groene boom wordt, voordat u kunt bloeien in de hof des Heeren. En mogelijk wanneer u geen godsdienst hebt, zo zal het de rechte tijd zijn voor de Heere ons iets van het Zijne te geven. Wij "kopen van Hem goud beproefd in het vuur." Nu, indien wij in het vuur zagen, waar het goud beproefd wordt, wat zouden we zien? Wel een smeltkroes, dat is een soort van aarden pot, met schuim en droesem en bobbelend en kokend. O, waar is het goud? Onzichtbaar op de bodem van het vat, bevlekt met schuim en droesem. Zo is het met de ziel in de oven. Geloof, hoop en liefde zijn verborgen op de grond van het hart, en het schuim en de droesem van ongeloof, vertwijfeling en opstand worden alleen gezien. Maar wanneer de louteraar met zijn roede het schuim wegdoet, dan komt het zuivere goud tevoorschijn. Nu, terwijl u door deze ondervinding gaat, dan strijdt u wettig, want u vervult de tweede regel van de Christelijke strijd. Gij bent een arm nooddruftig uitvaagsel dat niets kunt doen. Nu bent u waar Paulus was. "Hoewel ik niets ben." (2 Kor. 12: 11.)

En dit stelt u in staat u te schikken naar de *derde regel* van een wettige strijd: *God al de eer te geven.* Zekerlijk u kunt geen eer voor uzelf nemen, wanneer u getoetst bent en te kort bent gekomen. Want indien de Heere u arm gemaakt heeft, teneinde u rijk te maken, naakt opdat Hij u zou kleden, een bedelaar opdat Hij u helpt, een bankroetier opdat Hij al uw schulden betaalt, en onvermogend opdat Hij u met vliegende vaandels in het gezicht van uw schuldeisers, uit de gevangenis haalt, en u gebracht aan de poorten van de hel om u op te heffen tot de deur van de hemel, dan, voorzeker moet u Hem al de eer geven. Hij heeft plechtig verklaard dat "geen vlees zal roemen voor Hem," en "hij die roeme dat hij roeme in de Heere." Nu, zo verschrikkend voor natuur en rede is de weg door welke Hij leidt, opdat Hij zelf de eer ontvangt. Niemand wil naar zijn zin in deze

weg wandelen. Maar God handelt niet overeenkomstig onze zin, maar "naar de raad van Zijn wil."
Maar wij strijden nimmer wettig totdat wij ophouden onwettig te strijden. Want de Heilige Geest begint inwendig te strijden met onuitsprekelijke zuchtingen. Geen fraaie gebeden om verrotte belijders te strelen. Geen droge volzinnen met teksten nauwkeurig voorzien en van pas gemaakt gelijk de ruiten op een schaakbord, geen bloemen van welsprekendheid om te behagen aan hen die woorden beminnen maar de kracht schuwen. Maar de ware strijd is alles inwendig werk, zuchten, roepen en kermen tot de Heere.

"O!" zegt u, "ik zal u zeggen wat ik strijden noem. Het is op de dag des Heeren drie malen ter kerk te gaan, de bijeenkomsten tot het gebed bij te wonen, zeven tijden des daags geregeld elke dag te bidden."
Ach, mijn vriend, dat is een vleselijke strijd. De enige strijd welke God kent is de strijd des Geestes; en de Geest strijdt inderdaad nimmer, tenzij het vlees heeft opgehouden te strijden.

Nu, deze inwendige strijd van de Geest is een vervulling van de ondervinding welke Paulus beschrijft, 2 Kor. 12 9, 10. "Wanneer ik zwak ben dan ben ik machtig." Hoe zo? "Omdat de kracht van Christus in zwakheid volbracht wordt." Want ben ik gezegend, dan ben ik gezegend als een lage ellendeling, een monster van goddeloosheid, door rijke, vrije, soevereine, onderscheidende genade. Geen druppel van hemelse genade kan mijn hart raken door mijn eigen pogingen. Ik kon evengoed denken om de Atlantische Oceaan op te nemen in het holle van mijn hand, als om in mijn ziel een druppel van Gods liefde te brengen, of een enkel gunstbewijs van Zijn vriendelijk aanschijn te verwekken. Ik mag zuchten, roepen, kermen, verlangen en hijgen om de uitstorting van Zijn liefde, maar ik kan geen greintje daarvan doen neerdalen. Dan wordt het gevoeld om God al de eer te geven.

Nu, deze wettige strijders om wettige voorwerpen worden gekroond, en zij alleen. Deze kroon is tweeledig: *een kroon hier en een kroon hiernamaals, een kroon van genade in het hart gezet hier beneden, en een kroon van heerlijkheid hier Boven.* Zo zegt Paulus: "Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen die de verschijning van de Zoon liefgehad hebben." (2 Tim. 4: 8.) Deze kroon zal niemand verkrijgen dan die gestreden heeft, wettig gestreden heeft om in te gaan door de nauwe poort, en gelukkig gestreden heeft. De kroon beneden is de kroon waarvan in Ezechiël 16:12 gesproken wordt, "Ik deed een kroon van heerlijkheid op uw hoofd," en over welke de kerk klaagt dat zij die verloren heeft, "de kroon van ons hoofd is afgevallen." (Klaagl. 5: 16). Deze kroon wordt op het hoofd gezet wanneer de Heere blijken van goedkeuring en aanneming geeft in de Zoon Zijner liefde. Gelijk David spreekt (Psalm 103: 4). "Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden." Nu, deze inwendige kroon wordt nooit in het hart van iemand geplaatst dan van een bedelaar, die geheel was weggeworpen. "Hij verheft de geringen uit het stof, en de nooddruftigen verhoogt Hij uit de drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen de stoel van de eer doe beërven." Deze bedelaar is iemand die bedelt uit enkel belang in Gods grote genade, gekleed in lompen en gezeten in stof en as, in de drek van zijn eigen bederf. Hij en hij alleen wordt

verheven in zijn ziel om te zitten onder de vorsten, de priesters en koningen, het koninklijk geslacht die onveranderlijk gekroond worden met Goddelijke gunst beneden, en erven de troon van de heerlijkheid hier boven.

Nu, deze inwendige kroning heeft geloof ik onderscheiden trappen. Daar zijn geen trappen in heerlijkheid, maar daar zijn zeker trappen van de genade. Daar zijn geen vrome uitmuntende heiligen afgezonderd bij de troon, terwijl de moordenaar aan het kruis en Maria Magdaléna aan de deur staan omdat zij zulke grote zondaars geweest waren. Maar beneden zijn er trappen van blijkbare genade, daar zijn kinderen, mannen en vaders. Wanneer u bekwaam gemaakt bent om door het geloof te rusten in Christus' bloed en gerechtigheid, wanneer een druppel van Gods genade in uw ziel gestort is, wanneer vrede gevoeld en gekend is en een ernstige gewaarwording van Gods goedheid en genade door het bloed des Lams gemaakt is; wanneer in de diepten van ziel armoede en hulpeloosheid, hulp en kracht gevonden wordt om uw last op de Heere te werpen, dan en daar bent u gekroond geweest als een wettig strijder.

"O, zeggen sommigen, "wij moeten volkomen verzekerdheid hebben, en daar is geen geloof zonder dat." Ik geloof, dat al het ware geloof een mate van verzekering heeft, maar wie kan zeggen hoe vol zij moet zijn. De melaatse die enkel riep: "Indien Gij wilt Gij kunt mij reinigen," had geloof, en evenzo de vrouw welke door de schare drong om de zoom van Jezus' kleed aan te raken, en de Kanaänese vrouw welke maar een kruimpje begeerde van de tafel van de kinderen. Dit was een wagend geloof, een geloof vanwege noodzakelijkheid, een geloof gewerkt door beproevingen en zwarigheden. Dit geloof kroont de Heere als Zijn eigen werk, maar nimmer kroont Hij iets anders. Hij kroont niet onze strijd maar Zijn eigen, niet ons werk maar het werk van Jezus Christus.

Hebt u dan nooit een weinig gevoeld van dat zielsvermurwend werk? "Ach!" zegt u, "maar het duurde niet lang, en werd zelden gevoeld." Maar waar wordt gezegd hoe lang het duren moet, en hoe dikwijls het gevoeld moet worden? De kroon maar eens op gehad te hebben en dat maar voor weinige ogenblikken, is toch gekroond te zijn geweest. U klaagt dat u deze zoete bevindingen verloren hebt. Maar hoe kon u verliezen wat u nimmer had? U zegt: "De kroon is mij van het hoofd gevallen." Dan moet het daar geweest zijn. En ik wil u een andere zaak daar zeggen, dat, indien de kroon ooit in uw hart geplaatst was, de rand daarvan een teken heeft achtergelaten, en op die plaats waar zij een indruksel heeft nagelaten, verlangt u ze weer geplaatst te hebben. Zie dan dat u wettig strijdt. Hebt u uzelf teneinde gelopen, de adem verloren? Zijn uw armen verslapt, uw benen en rug gebroken? Dan wil de Heere u zelf dragen, als op arendsvleugelen, tot het einde van de baan, en u leggen aan de voeten van de Rechter, Die zal u leren dat "de loop niet is der snellen, noch de strijd der helden;" maar dat *"God zich ontfermt diens Hij wil, en verhardt die Hij wil."*
Amen.

10. HET ZWAARD DES GEESTES

Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten. Hebreeën 4:12

Indien wij deze woorden in de samenhang beschouwen, schijnt er in de eerste opslag enige dubbelzinnigheid te bestaan. Immers, wat moeten wij toch verstaan door de uitdrukking: *"Het Woord van God?"* Indien wij het vers lezen, dat onmiddellijk op de tekst volgt, dan schijnt "het Woord van God" een persoon te zijn. Immers, daar lezen vrij: *"En er is geen schepsel onzichtbaar voor Hem; maar alle* dingen zijn naakt en geopend voor de ogen Desgenen, met Welken wij te doen hebben." Het voornaamwoord "Hem," en de woorden, "de ogen van degene met welke wij te doen hebben," hebben duidelijk betrekking op een persoon; en echter van geen persoon wordt melding gemaakt, dan van het "Woord van God.", Maar indien wij op de uitwerksels zien aan het Woord van God in de tekst toegeschreven, dan schijnen die meer toepasselijk op een zaak dan op een persoon, zodat we zeggen kunnen, dat er hier in de eerste opslag een grote twijfel schijnt te bestaan, of wij door "het Woord van God" te verstaan hebben het *vlees-geworden Woord*, de tweede Persoon van de Goddelijke Drie-eenheid, van Wie Johannes spreekt in het begin van zijn Evangelie, als "bij God," en als "God ;" of dat wij erdoor verstaan moeten, het geschreven woord, dat is: de Schriften van de waarheid, de levende Godsspraken, ons door de vaders overgeleverd.

Welnu, ik geloof, dat deze ogenschijnlijke dubbelzinnigheid een grote schoonheid in zich bevat,
en meer licht over de zin van de tekst verspreidt. Veel is er in onze dagen over de Heilige Schrift gezegd, en wonderlijke uitwerkselen aan dezelve toegeschreven. Door haar dienstigheid
als middel en algemene verspreiding, verwachten velen, dat de gehele wereld trapswijze bekeerd zal worden. Maar terwijl zoveel gezegd wordt tot lof van het geschreven Woord, wordt er weinig gezegd tot lof van de kracht van het *vlees-geworden Woord*, en men spreekt en preekt alsof de Schriften in zichzelf enige inklevende kracht bezaten om de volkeren te herscheppen.
Nu, het geschreven Woord heeft geen kracht, hoe klein ook, dan in de hand van het *vlees- geworden Woord*; neen, niet meer kracht dan een zwaard heeft om uit de schede te gaan en een mens te doden, onafhankelijk van de arm welke het behandelt; neen, niet meer kracht dan een wet heeft, om zichzelf uit te voeren, of een geneesmiddel om zichzelf toe te dienen. Daarom beschouw ik deze dubbelzinnigheid, zo het een dubbelzinnigheid is, als vol van schoonheid.
Paulus, sprekende van de uitwerksels van het geschreven Woord, en hoe het werkt als een tweesnijdend zwaard, raakt terstond van ter zijde het *vlees-geworden Woord* aan, in wiens hand het alleen werking doet, evenals iemand de snede en hardheid van een Damaskeense kling
beschrijvende, zich zou keren van het zwaard tot de zwaarddrager, van het dode wapen tot de levende hand, zonder welker bekwaamheid en kracht haar scherpte van geen waarde zou zijn.

Zodat, indien wij de woorden van de tekst beschouwen, zij beschrijven het *geschreven Woord* als zekere nuttige uitwerkselen teweeg brengende, maar slechts wanneer het behandeld wordt door de Heere der heirscharen, de Koning der koningen, het Woord van de levende God, die rijdt, gegord met zijn zwaard aan de heup, overwinnende en opdat Hij overwint. En dat dit de ware zin van deze plaats is, is duidelijk uit Openb. 1: 16, waar wij in de beschrijving van de Zoon van God, als door Johannes op Patmos gezien, lezen, dat "uit Zijn mond ging een tweesnijdend scherp zwaard;" dit houdt in en geeft te kennen dat het geschreven Woord dan slechts een tweesnijdend zwaard is, wanneer het komt uit de mond van het *vlees-geworden Woord* in het hart van Gods volk.

Houd dan in gedachte, dat al de uitwerkselen die ik in het toelichten van deze tekst zal toeschreven aan het geschrevene Woord, er geheel en alleen aan worden toegeschreven als een krachtdadig werktuig in de handen, en uit de mond van Hem, Die Heere en Koning is in Sion.
"Want het woord Gods is levendig en krachtig en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten."

Welnu, als u en ik ooit iets gevoeld hebben van de kracht van Gods waarheid in onze zielen, dan, zullen wij, indien de Heere schijnsel geeft op Zijn eigen werk, in onze eigen ondervinding, enige van deze uitwerkselen kunnen opsporen, die de Heilige Geest hier toeschrijft aan het *geschreven* Woord in de handen van het *vlees-geworden* Woord.

1. De uitdrukking: het levendig Woord
2. Dat het Woord krachtig is
3. Dat het scherpsnijdend is
4. Dat het doorgaat tot de ziel en de geest
5. Dat het doorgaat tot het merg
6. Dat het een oordeler de gedachten is.

1. Het eerste woord dan, dat onze aandacht verdient is de uitdrukking "levendig." "Het Woord van God is levendig." Maar voor wij tot de zin van deze uitdrukking komen, worden wij al dadelijk opgehouden door deze vraag wil het geschreven Woord van God, waarvan de tekst spreekt, zeggen: de letter, de stipte tekst van de Schrift, zoals zij in onze Bijbels staat? Met andere woorden: is het de *letter* van de Schrift of de *inhoud* van de Schrift, die een tweesnijdend zwaard is? En moet de mens in zijn geweten de rechtstreekse toepassing van de eigenlijke woorden van de Bijbel gevoelen, of is de kracht en zin van de woorden voldoende?
Ik voor mij geloof, dat hoe aangenaam en schoon de nauwkeurige woorden van de Schrift zijn, echter de kracht daarvan voldoende is om het werk Gods in de ziel te verrichten. Wat zegt de Heere? "Gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrij maken." Het is dan de waarheid, in de Schrift vervat, dat het uitwerksel teweeg brengt en wij kunnen de *kracht* van de waarheid hebben, zonder dat wij de stipte letter van de waarheid hebben. Ik stem toe, dat het zuiverder is en meer genoegen geeft, wanneer wij de eigenlijke woorden van de Schrift hebben; maar ik geloof, wij hebben vele

geestelijke gewaarwordingen, wier eerste begin en daarna volgende onderhouding in de ziel moeilijk zouden zijn af te leiden uit de toepassing van juiste plaatsen van de Schrift, en echter zijn het geestelijke gewaarwordingen, voortgebracht door de kracht van de Heilige Geest, werkende in en door de Schriften, want wij weten en ondervinden niets recht als het niet is in of uit de Schrift.

Bijvoorbeeld, wij dragen meer of minder, een gevoel met ons om van de hartdoorzoekende ogen Gods en van Zijn onbevlekte zuiverheid en Zijn haten van de zonde. Van waar komen onze gewaarwordingen van schuld en verlegenheid onder de last van de zonden, dan van zo'n bewustzijn, in de verborgen kamers van het hart? Maar indien wij nauwkeurig en nabij ondervraagd werden over de Schriftuurplaatsen met letter, hoofdstuk en vers, door de dadelijke toepassing waarvan deze gewaarwordingen zijn voortgebracht, dan mochten wij, sommigen van ons ten minste, verlegen zijn, om met onze vinger de juiste plaatsen aan te wijzen. En echter, hoe zouden wij weten, dat God de Onderzoeker van onze harten is, en de zonde haat met een volkomen haat, indien Hij het ons niet eerst in Zijn Woord gemeld had, en daarna het uit het Woord in ons geweten had verkondigd?
Maar het is de *waarheid,* niet de letter van de tekst, "Ik de Heere, doorgrond het hart en proef de nieren," "Ik de Heere haat het kwade," dat dit inwendig bewustzijn heeft teweeggebracht; en ik voor mij wilde liever de geestelijke gewaarwording in mijn hart hebben teweeggebracht door de *kracht* van de waarheid, dan een leerstellige kennis in mijn hoofd gewerkt door de *letter* van de waarheid. Het licht in het hart geworpen door het Woord van de waarheid, is gelijk een zonnestraal door een spiegel weerkaatst; daar is geen licht in de spiegel zelf, maar hij werpt op dat voorwerp op hetwelk hij gericht is, een straal van de zon. Zo ook het Woord van God heeft geen licht in zichzelf, maar kaatst alleen dat licht terug, dat de Zon der gerechtigheid het meedeelt. Welnu, veronderstel dat iemand een getal kleine stukjes spiegelglas neemt en ze zo in orde schikt, dat elk zijn afzonderlijke stralen zou weerkaatsen op eenzelfde voorwerp en in een brandpunt ontmoeten, dan zou daar een verzameling van verschillende stralen zijn, elk zijn dicht dooreen mengende, en het zou moeilijk zijn om te zeggen van welk stuk spiegelglas al het licht kwam.

Zo spreekt de ene tekst van Gods hart doorzoekende tegenwoordigheid, een andere van Zijn oneindige zuiverheid, een andere van Zijn haten van de zonde, een andere van Zijn onbuigbare rechtvaardigheid en zou verder. Al deze afzonderlijke teksten, wanneer zij door het licht van de Goddelijke Geest bestraald worden en in een brandpunt gebracht, op een zondaars geweten, werpen een dooreen gemengd licht van zich, waarin hij het licht ziet, en hij valt onder de overtuigingen, welke dit licht uitwerkt. Maar hoe kan hij tot een tekst terugkeren, en zeggen: "Deze plaats toonde mij Gods tegenwoordigheid, en dat vers overtuigde mij van Gods heiligheid," en zo verder, wanneer hij teveel bezig is met de gewaarwordingen, om ze nauwkeurig te scheiden, veel minder om te onderzoeken, hoe zij waren veroorzaakt? Paulus viel op de grond door het licht dat hem terneer wierp op de weg naar Damaskus, en ik durf zeggen, hij onderzocht niet of het van het noorden, zuiden, oosten of westen kwam.

Ik zeg dit, omdat ik weet, dat velen van Gods volk vaak opgehouden worden, omdat overtuiging en vertroosting in hun zielen gekomen zijn zonder de stipte letter van de

Schrift of zelfs zonder de Schrift. Een woord of uitspraak van de predikstoel, wat niet in de taal van de Schrift kwam, of een regel van een lied, of een gedeelte uit de geschriften van een vroom man heeft vertroosting aangebracht; maar omdat dit niet in de juiste woorden van de Schrift is geschied, hebben de satan en ongeloof er aan getrokken, totdat zij al hun troost hebben uitgerukt. Welnu, indien het maar Schriftuurlijk is, indien het maar in nauwkeurig overeenstemming is met de Schrift, als het maar in een of ander gedeelte van Gods Woord vervat is, waarom behoeven wij bezorgd te zijn, ofschoon het niet in de letter van de Schrift is? Wij hebben de *kracht* nodig, niet het *woord*; de geest, niet de letter, het wezen, niet de schaduw; de waarheid, niet de letters en syllaben; de wijn, niet het wijnglas, de zalf, niet de oliefles. Indien wij de geest en kracht van de Schrift bezitten, wij kunnen de letter en de vorm missen; en hoewel ik erken, dat beide te hebben aangenamer is, als komende in een meer rechtstreeks kanaal, echter, indien ik slechts een van beiden hebben, dan zou ik liever de gewaarwording hebben zonder het woord, dan het woord zonder de gewaarwording.

Het eerste nu, dat in de tekst gezegd wordt van "het Woord van God" (dat is, gelijk ik het versta, de waarheid van God in de hand des Geestes, is dat het *"levendig"* is. Wat wordt door deze uitdrukking bedoeld? Dat het zich met vlugheid en snelheid beweegt? Er wordt wel van Gods Woord gezegd (Ps. 147: 15), dat "Zijn Woord zeer snel loopt;" maar dat is de betekenis niet van het woord "levendig" in de tekst. Hier wordt bedoeld levend, zoals in de uitdrukking (Hand. 7:28) "levende woorden." Met woord "levendig" dan, betekent niet met snelheid bewegen, maar *levend* of liever *leven meedelend*, en dus onderscheiden van de dode letter. De waarheid, enkel zoals zij staat in het Woord van God, is levenloos en dood; en heeft als zodanig geen macht om mee te delen, wat het zelf niet heeft, dat is leven en kracht, aan het hart van Gods volk. Zij staat, daarin zoveel letters en volzinnen, als levenloos, evenals de drukletters, door welke zij gedrukt wordt. Maar wanneer het *vlees-geworden Woord* iets van het geschreven Woord neemt, en spreekt het in het hart en geweten van een vat der barmhartigheid, hetzij in de letter of in de kracht, dan begiftigt Hij het met Goddelijk leven, en het komt in de ziel, aan haar een leven meedelende dat nooit gedood kan worden. Zoals Jacobus spreekt (hfd. 1: 18) "Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard door het Woord der waarheid," en zo Petrus schrijft: "Gij die wedergeboren zijt niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God." Eeuwige wezenlijkheden worden in de ziel gebracht, bevestigd en vastgemaakt door een almachtige hand. Het geweten is levend gemaakt in de vrees van God; en de ziel is opgestaan uit de dood van de zonde, of uit een dode belijdenis, tot een hemels, nieuw en bovennatuurlijk leven.

Maar nu komen wij tot de *ondervinding* van dit leven. Hoe weten wij dat het meegedeeld is?
Hoe, zou ik kunnen vragen, weten wij dat wij natuurlijk leven? Wel, wij doen zekere dingen die slechts door levende personen kunnen gedaan worden. Ik eet, ik drink, ik haal adem, ik spreek, ik wandel, ik denk, ik gevoel. Dit alle zijn levende daden, en ik heb daarenboven een inwendige overtuiging dat ik het leven bezit. Zo is het ook in het geestelijke; indien er leven is, daar zal beweging en roering zich, de uitboezeming en handelingen, die dat leven eigen zijn.

Laat ons dan een weinig terug zien. Kunnen we een begin vinden van onze godsdienst? En zo ja, wanneer en wat was het begin? Een goed zuiver begin is, wanneer de Heere er licht over geeft, een gelukkig bewijs, om ons door menige duistere dag te helpen. En ik geloof dat een goed begin gewoonlijk leidt tot een goed midden, en eindigt in een goed einde. Maar al Gods volk kan dit goed begin niet vinden, tenminste niet zoals het goed is in hun ogen; want hun goed begin is een treffend begin; en God geeft niet aan al Zijn kinderen dit treffend begin. Wij moeten dan komen tot de vruchten en uitwerksels. Indien de vrucht goed is, dan moet de boom goed zijn; als het uitwerksel geestelijk is, dan moet de oorzaak geestelijk zijn, en als daar een bovennatuurlijk leven in de ziel is, dan moet er een begin van dat bovennatuurlijk leven geweest zijn. Het is mijn wens om met mijn hand dat leven te bevorderen, en de geheime snaren en koorden van Goddelijk gevoel in uw geweten te raken, opdat, wanneer ik de klavieren aanraak, gelijk een speler het instrument, daar een klank in uw ziel mag zijn, een echo in uw hart, die onder de aanraking zal trillen.

A. Welnu, wat is de eerste vrucht en het uitwerksel van Goddelijk leven? Is het niet de vrees van God in een teer geweten; overeenkomstig deze woorden: "De vrees des Heeren is het beginsel der wijsheid?" Nu wat vrees is dit, kinderlijke of slaafse? Want wij lezen (1 Joh. 4: 18): "De volmaakte liefde drijft de vrees buiten, want de vrees heeft pijn." Maar zeker, de ene genade van de Geest kan een andere genade niet uitdrijven; en vandaar dat de vrees die door de volmaakte liefde uitgedreven wordt, niet die kinderlijke vrees kan zijn, die het begin is van alle wijsheid, maar de slaafse vrees, welke een deel uitmaakt van de oude mens. Maar de vrees, welke een genade is van de Heilige Geest, is een zegening van het Nieuwe Verbond, en komt in het hart door de Vader der barmhartigheid; overeenkomstig dat woord,: "En ik zal een eeuwig verbond met hen maken, dat Ik van achter hen niet zal afkeren, opdat Ik hen weldoe, en Ik zal mijn vrees in hun hart geven, dat zij niet van mij afwijken." (Jer. 32: 40).
Maar voordat de volmaakte liefde de slaafse vrees buiten drijft, werken beide soorten van vrees in de harten van Gods wedergeboren kinderen, en het is soms moeilijk in zielsondervinding, het onderscheid tussen dezelve uit te vinden. Wij zien deze slaafse vrees werken in het gemoed van Petrus, toen hij getroffen door het wonder van de visvangst neerviel aan de knieën van Jezus, zeggende: "Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens." (Luk. 5: 8.) Hier werkt dezelfde vrees in Petrus' gemoed, van welke Job spreekt als in het gemoed van de goddelozen, die "tot God zeggen: wijk van ons! want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust." Kinderlijke vrees drijft de ziel niet van God af, maar verheft haar in ernstige eerbied tot God. Daarom lezen wij, dat "in de vrees des Heeren een sterk vertrouwen is," (Spr. 14: 26) en dat het "een springader des levens is, om af te wijken van de strikken des doods." Zo lezen wij van de gemeenten, "wandelende in de vreze des Heeren en de vertroosting des Heiligen Geestes." (Hand. 9: 31.)
Want wat is de oorzaak van slaafse vrees? De wet van God als een bediening des doods en der verdoemenis, die tot dienstbaarheid baart. Die brengt deze slaafse vrees teweeg, welke werkt in het vleselijk gemoed, totdat zij uitgedreven wordt door de Geest der aanneming en der volmaakte liefde. Kinderlijke vrees wordt betoond door een heilige eerbied voor God, door een beven voor Zijn Woord, door eens begeerte om Hem niet te beledigen, door ernstige gewaarwordingen van Zijn tegenwoordigheid, door een haten van alle bedrog en huichelarij en door Hem in onze innerlijke gedachten te eren.

Maar, zegt u, "hoe kan ik deze beide vrezen onderkennen? Ik gevoel mij zelf een schuldige, vuile ellendeling, een onrein monster van goddeloosheid en ik ben bevreesd dat ik in de hel geworpen en voor eeuwig verdoemd zal worden. Is dit kinderlijke of slaafse vrees? Laat mij u vragen, hoe werkt deze vrees? Werkt zij door geloof? Brengt zij u naar God, of drijft zij u van God? Werkt zij een zuchten, roepen, kermen en hijgen naar God, en hongeren en dorsten naar Christus; of werkt zij in een soort van zorgeloze wanhoop, die u niet van zonde bewaart? Zo zij op de laatste wijze werkt, dan is het slaafse vrees, die pijn heeft.
Maar om kort te gaan, deze twee soorten van vrees zijn zo ondereen gemengd, dat wij ze moeilijk kunnen onderscheiden; maar wanneer de Heere daarna Christus naderbij brengt, en een gevoel van Zijn genade gesmaakt wordt, dan treedt de slaafse vrees op de achtergrond en kinderlijke vrees komt vooruit; slaafse vrees trekt terug in de diepte van het vleselijk gemoed, en kinderlijke vrees gaat naar boven met geloof, hoop en liefde in de tegenwoordigheid van God.

Daarom, wanneer de Heere door Zijn Heilige Geest neerdaalt om de ziel te bezoeken, is zij gelijk aan de magneet, welke het ijzervijlsel van de tafel optrekt; elke genade van de ziel loopt vooruit om Hem te ontmoeten: geloof, hoop, liefde, nederigheid, kinderlijke vrees. Maar deze zelfde hemelse magneet stoot slaafse vrees af, omdat zij, als behorende tot de oude mens, geen vereniging of verwantschap met de Heere hebben kan. Indien u ooit uw genegenheden tot Jezus uitgestrekt hebt, dan heeft het geloof Hem ontvangen, is de hoop in Hem geankerd, en heeft de vrees Hem geëerbiedigd. U hebt niet gezegd: "vertrek," maar, "kom in;" u roept niet: "straf mij niet," maar, "kus mij met de kussen Uws monds." En ik geloof vast, dat deze kinderlijke vrees moet bestaan en er bestaat, voordat de Geest van de aanneming daar is, Welke doet roepen: "Abba, Vader"; zoals een kind zijn vader vreest voordat hij hem "vader" noemen kan, of hem kent als zijn vader. Maar wanneer de Geest van de aanneming komt, zal zij meer volkomen gekend worden als de kinderlijke vrees, en zal onderhouden worden door en werken met de Geest der aanneming. Nu, indien u iets van deze kinderlijke vrees hebt, het Woord van God heeft uw ziel levend gemaakt.

B Daarenboven, waar ook het leven van God in de ziel is, daar zal *geloof* zijn Nu, de bediening van het geloof werkt in de diepte van het hart. Daar is al "het werk van het geloof met kracht." Want het geloof "is de vaste grond," dat is de verwezenlijking van de dingen die men hoopt;" en waar kunnen de Goddelijke waarheden verwezenlijkt en tot een vaste grond gemaakt worden als in het hart? Het is ook "het bewijs van de zaken die men niet ziet," dat is, met het natuurlijk oog, en daarom moet dit bewijs een inwendig getuigenis zijn aan de uitwendige waarheid. Ook wordt er gezegd, "dat het hart gereinigd wordt door het geloof". Het geloof dan verwezenlijkt en geeft getuigenis aan die waarheden, welke de Heilige Geest uit het Woord van God neemt, dat grote magazijn en die voorraadkamer van de waarheid, en gebruikt die tot een voedsel en tot vastigheid. Daarom kan het geloof nimmer treden buiten de onderwijzing van de Heilige Geest. Op het ogenblik dat het geloof buiten de letter van het Woord zeilt, en ter zijde gaat van des Geestes inwendige onderwijzing, wordt het vermetel. Duizenden dode belijders zijn hier, wier geloof niet staat in de kracht van God, maar in de wijsheid van de mensen. Zij zijn vermetel van het eerst tot het laatst, in hun begin, midden en einde,

en al hun zogenaamde godsdienst is een ijselijke daad van verwaandheid. En zelfs het kind van God kan verward worden, en ik geloof, is ook dikwijls verward in een strik, verder voortgeduwd dan zijn eigen ondervinding, door een vermetel geloof.

"Maar," zegt u: "kan een kind van God verstrikt worden in verwaandheid?" Niet zo om er door verdoemd te worden, niet zodat zij in hem regeert en heerst, maar gewis zo, om hem te verstrikken en neer te werpen. Laat ons het gebed horen van een kind van God, "Houd Uw knecht ook terug van trotsheden, laat ze niet over mij heersten; dan zal ik oprecht zijn, en rein van grote overtreding. (Ps. 19: 13.) Had David geen vrees voor trotsheid toen hij dit uitriep? Zeker, hij had haar geheime werkingen gevoeld, en had er onder gezucht als onder een grote overtreding. En ik geloof, door hetgeen ik ken en voel aangaande dit stuk, dat er twee soorten van zonden zijn, welke het diepst insnijden in een levend geweten C de lage lusten van het vlees als lichamelijke zonden; en trotsheid en huichelarij, als geestelijke zonden. Er is geen zonde meer heersend in de Calvinistische kerken, dan die van trotsheid; en het is de omringende zonden van de Calvinisten, gelijk eigengerechtigheid de omringende zonde is van de Arminianen.

Maar wanneer een kind van God op deze grond treedt, dan heeft hij een inwendige overtuiging dat hij een overtreder is, dat hij gaat op glibberige plaatsen, en hij vreest dat ten laatste een aardbeving de aarde onder zijn voeten zal openen. Hij behoort daarom terug te gaan naar de gezegende onderwijzingen van de Heilige Geest, want heeft niet meer godsdienst dan voor zover hij Zijn Goddelijke werkingen gevoelt. Het geloof daarom, aldus omgeven en ingesloten zijnde, wandelt slechts zoals de Heilige Geest leidt, en wordt slechts gevoed door hetgeen de Geest geeft. Als de Geest de voorraadkamer van Gods Woord ontsluit, ontvangt het geloof voorraad naarmate er uitgedeeld wordt. Wanneer de Geest een belofte opent, komt het geloof vooruit; wanneer Hij een verwijt toepast, gaat het geloof achterwaarts; wanneer Hij een bevel geeft op de man aan, buigt het geloof de hals en draagt het juk; en wanneer Hij Christus bekend maakt, loopt het geloof in des Zaligmakers armen. Zo werken het geloof en de vrees samen in elke levendgemaakte ziel.

Maar hij die niets bij ondervinding van deze dingen kent, is vervreemd van het leven Gods. Ik zet hier echter geen maatstaf van zes voeten hoog om ieders lichaam te scheiden dat deze hoogte niet bereiken kan, maar ik wil pogen mijn hand in uw geweten te steken, opdat ik de verborgen levensbronnen in uw ziel mag aanraken. Wat weet u van een fontein van levend water binnen in u, waarvan de Heere tot de Samaritaanse vrouw sprak? "Het water dat ik hem zal geven, zal worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven," Dus, geen regenwaterbak, niet een dode poel van een leerstellige kennis, altijd stilstaande en dikwijls stinkende, niet een regenbak van menselijke wijsheid, niet een bewaarplaats van schepsels bekwaamheid, maar een bron van levend water, ebbende en vloeiende, soms onzichtbaar, soms overlopende, maar altijd fris, en meer of minder (nadat de Heilige Geest in het verborgen roept, "spring op, o bron") bobbelende en uitstromende in levende daden tot een levende God. Hij die iets van die springende fontein gevoeld heeft, heeft ondervonden dat het Woord van God "levend" is, daar hij levend gemaakt is door het inwendig leven van God.

2.

Het volgende dat van het Woord van God, in de hand van het vleesgeworden Woord, gezegd wordt, is, dat het krachtig is. *"Het Woord van God is levend en krachtig."* Door "krachtig" wordt hier verstaan haar krachtdadig werk in het hart en geweten van de uitverkorene, "Het Koninkrijk van God is niet gelegen in woorden maar in kracht;" en het is door het Woord van God in de handen des Geestes, dat dit koninkrijk in de ziel opgericht wordt. Al Gods volk zijn op dit punt eenstemmig, dat zij niet meer inwendige godsdienst hebben, dan zij inwendige kracht hebben. En al de levende kinderen van God zuchten, ieder overeenkomstig zijn maat en toestand, om de openbaring van Goddelijke kracht in hun zielen. Zij die onder de wet zijn, en arbeiden onder zware lasten, zijn zuchtende om verlichting en dat die verlichting komt in Goddelijke kracht; kracht die alle zonden in de diepten van de zee zal werpen. Zij, die gesmaakt hebben dat de Heere genadig is, en hun eerste liefde verlaten hebben, storten soms hun inwendige begeerte uit om kracht, opdat hun zielen herleven. Zij, die bezet worden met krachtige verzoekingen, en worstelingen, dikwijls krachteloos, met lage lusten, roepen om kracht om hun voet uit de netten des vogelvangers te verlossen. Zij die hard zijn, hebben kracht nodig om verzacht te worden; zij die vol twijfel en vrees zijn, hebben kracht nodig om hun het geloof te geven; de afvallige heeft kracht nodig om terug te keren, en de zinkende heeft kracht nodig om te zwemmen.

Door kracht versta ik iets dat bondig, wezenlijk, sterk, hemels, bovennatuurlijk is. Hoe meten wij het vermogen van een stoomwerktuig af? Wij zeggen dat het zo of zoveel paardenkracht heeft. Maar wie zou het in zijn gedachten krijgen een stoomwerktuig van twee honderd paardenkracht samen te stellen om stokken te breken en beuzelachtig werk te doen? Wij meten kracht af naar haar uitwerking. Wij brengen het een in evenredigheid met het andere. Welnu, de Heilige Geest, de God van alle maat en kracht, zal Zijn machtige en krachtdadige hand niet uitstrekken om stokken te breken en beuzelachtig werk in de ziel te doen. Neen, Zijn werk is Gode waardig, een "werk van het geloof met kracht," omdat het ontspringt van een God met kracht bekleed. De God van Israël is geen Baäl welke slaapt en ontwaken moet, of die op reis is en daarom te ver af om te komen, wanneer het nodig is, maar "krachtelijk bevonden een hulp in benauwdheden." Door deze kracht, wordt de valse hoop verdreven, worden steunsels omver geworpen, schepsels gerechtigheid vernietigd en de ziel geholpen en bekwaam gemaakt om te rusten op de Heere. Deze kracht maakt geen gerucht en spreekt niet hoogdravend - (indien ik luid spreek, het is, opdat ik beter gehoord mag worden) - maar is het suizen van de zachte stilte van Jezus in de ziel. Het volk van God behoeft geen uitwendige stem (ofschoon zij dikwijls zo ernstig naar de zegen verlangen, dat zij met ingehouden adem zien en luisteren, gelijk ik wel gedaan heb, hopende en verwachtende een stem rondom of achter me te horen klinken) maar zij zoeken naar die verborgen stem van verzoenend bloed in hun geweten, die betere dingen spreekt dan Abels bloed. Die inwendige fluisteraar van hemelse liefde in hun ziel klinkende, - niet de aardbeving van vrees, niet het vuur van Goddelijke toorn, maar het suizen van de zachte stilte van vergeving en vrede - maakt dat zij zich voor de Heere neerbuigen, en hun aangezicht in hun mantel bedekken. De aardse koningen behoeven niet uit hun paleizen te gaan om hun bevelen te doen uitvoeren. Waar het woord eens konings is, daar is het krachtig, zelfs van een aards koning, hoeveel temeer van de koning van Sion. Wij behoeven daarom geen geluid, rumoer en lawaai, geen snoeven en razen bij de godsdienst; maar

wij hebben behoefte aan inwendige gewaarwordingen, het ware koningrijk van God bevestigd in het hart.

3. Maar wij komen nu tot een ander onderscheidend merk- en kenteken van de maat van Gods Woord wanneer het goddelijk toegepast wordt. Er wordt gezegd dat het in haar uitwerking en gevolgen *"scherpsnijdender is dan enig tweesnijdend zwaard."* Het wordt hier niet slechts vergeleken bij een zwaard, maar wordt gezegd een tweesnijdend zwaard te overtreffen in scherpheid, en doordringende en treffende uitwerking. Waarin bestaat deze scherpheid? Wel hierin: dat de scherpste kling die een menselijk kunstenaar ooit smeedde, hoe fijn ze ook bereidt, haar oppervlakte gepolijst of haar snede gescherpt is, nooit meer doen kan dan de ziel van het lichaam te scheiden. Een natuurlijk zwaard kan nooit iets groters of hogers voortbrengen dan natuurlijke uitwerkselen. Maar het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord, "gaat door tot de verdeling van de ziel en des geestes, en van de samenvoegselen en des mergs."

Maar hoe gaat dit tweesnijdend zwaard door tot de verdeling van de ziel en van de geest? Ik geloof op deze wijze. De natuurlijke mens heeft maar twee dingen, een lichaam en een ziel; maar een geestelijk mens heeft drie dingen (de derde in de wedergeboorte toegevoegd zijnde) lichaam, ziel en geest. Daarom zegt de apostel, "En uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onze Heere Jezus Christus. (1 Thess. 5:23.) Nu, waar is in een natuurlijk mens, die een natuurlijk geloof en hoop en liefde enzovoorts, heeft, waar is de zetel van deze natuurlijke godsdienst? Zekerlijk niet in het lichaam, dat maar een klomp is van vlees, zenuwen, bloed en beenderen. De zetel dan van hun godsdienst moet zijn in hun ziel; want die alleen kan denken en beoordelen. Het woord overgezet door "natuurlijk" in 1 Kor. 2:14, ("de natuurlijke mens") betekent letterlijk "de zielmens" of liever de mens die een ziel bezit en niets meer, dit staat in tegenoverstelling met "de geestelijke mens," die "een geest" heeft of een geestelijke natuur; overeenkomstig deze woorden: "Dezelve geest getuigt met onze geest" (Rom. 8: 16.) De genade van onze Heere Jezus Christus zij met uw geest." Zo wordt hetzelfde woord gebruikt, Jak. 3:15. "Deze is de wijsheid niet die van boven afkomt; maar is aards, zinnelijk (natuurlijk), duivels. Waar het woord "zinnelijk" letterlijk betekent hetgeen tot de ziel behoort, als tegenovergesteld aan hetgeen tot de geest behoort. Ik acht dan dat "de ziel" in deze laatste tekst en in andere teksten waar zij onderscheiden wordt van de geest (want soms wordt het gelijkbetekenend gebruikt), betekent de zetel van natuurlijke godsdienst. Welnu, als de uitverkorene twee soorten van godsdienst in zich heeft, natuurlijke en bovennatuurlijke, vleselijke en geestelijke, de godsdienst van de eerste Adam in zijn natuurlijk geweten, en de godsdienst van de tweede Adam als een levendmakende geest in zijn natuurlijk geweten, moet er noodzakelijk een verdeling, een scheiding gemaakt worden tussen de edele en tussen de lage godsdienst die in hem is. En dit kan alleen het tweesnijdend zwaard van de Geest doen, hetwelk met zijn scherpe punt en dubbele snede doordringt tussen deze twee godsdiensten, uitlatende het levensbloed van natuurlijk geloof, natuurlijke hoop, natuurlijke liefde en natuurlijk gebed, en scheurt het af van het werk en het getuigenis des Heilige Geestes in de mens. Alle valse hoop, bedrieglijke toevluchten, duistere verwachtingen van algemene genade, zelfbehagen en ijdele glorie worden verminkt en gewond, als dit tweesnijdend zwaard indringt. Zo, nauwkeurig

wordt deze scherpe kling bestuurd, dat zij nimmer het leven van de geest raakt of wondt, ofschoon zij droevig handelt met het vlees.

Maar in het gevoel van onze ziel neemt dit doordringend zwaard al onze godsdienst weg. Was u ooit hier? Is dit werk in u gedaan? En zo ja, waar en wanneer? Hebt u ooit al uw godsdienst verloren, en stond u voor God in zielsbevinding als een niet? Zo nee, maak er staat op, dat het tweesnijdend zwaard nooit in u gekomen is tot verdeling van ziel en geest. Was u ooit in deze toestanden en beproevingsuren, wanneer natuurlijk geloof, hoop en liefde allen de geest gaven, gedeeld zijnde door het doordringend zwaard van Gods Woord, dat slechts van behoudenis spreekt voor de uitverkorene, en voor hem alleen, als een bovennatuurlijk goddelijk werk in zijn geweten bezittende? De mens die nimmer afgesneden was door het Woord van God, was nimmer bevoordeeld door het woord van God; en hij die nimmer door de waarheid gewond was, is nimmer door de waarheid genezen. "Hoe wreed en liefdeloos," zeggen sommigen, "om de ziel te doorsnijden en te wonden!" Wreed en liefdeloos! Is de tuinman wreed en liefdeloos voor een boom, wanneer hij ziet dat de klimop zich er rondom strengelt en windt, en hij het mes neemt en het bij de grond afsnijdt? Ik geloof op mijn geweten, dat er velen in deze stad zijn zo omwonden en bezet door het klimop van een valse godsdienst, zo worstelende met vormen en ceremoniën en leerstellingen en twijfelingen, dat er nauwelijks enig leven in hun zichtbaar is, slechts een weinig groene bladeren bij wijze van een kuif aan de top van de stam, die de klimop nog niet bereikt heeft. Maar al deze groene en lommerige godsdienst (want u weet hoe dik en lommerig dit altijd groene klimop is met zijn dunne stam) moet afgesneden worden, en de boom ontbloot en kaal gemaakt om hem te bewaren dat hij niet verstikt wordt.
En wat is een dienaar waardig, die nimmer dit tweesnijdend zwaard gebruikt en nimmer deelt en scheidt tussen vleselijke en geestelijke godsdienst? Kan hij "een arbeider zijn die niet beschaamd wordt, die het Woord van de Waarheid recht snijdt," die niets weet van dit werk in zijn eigen ziel, en nimmer in zijn bediening scheiding maakt tussen ziel en geest? Hij kan niet getrouw het Woord van God prediken indien hij het tweesnijdend zwaard niet in zijn hand heeft.

4.
Maar van dit tweesnijdend zwaard wordt ook gezegd *dat het doorgaat tot de samenvoegselen zowel als tot de ziel en de geest.* Wat zijn de samenvoegselen in het natuurlijke? Wel, zekere gewrichten van het lichaam, spillen en middelpunten van de beweging, zonder welke de mens bewegingloos zou zijn als een onbehouwen blok. Door samenvoegselen (of gewrichten) beweeg ik mijn arm om voedsel te nemen, door samenvoegselen beweeg ik mijn leden om te wandelen.
Ik versta daarom geestelijk door 'samenvoegselen' wat gewoonlijk motivatie of "beweegredenen" genoemd wordt. Nu, al hetgeen wij doen en zeggen komt door beweegredenen, en als wij twee naturen bezitten, zullen ook sommigen van onze beweegredenen geestelijk, en de anderen vleselijk zijn. Deze verborgen beweegredenen kan men niet zien. Gelijk onze natuurlijke samenvoegselen of gewrichten in ons lichaam verborgen en bedekt zijn, zo zijn ook onze geestelijke -de verborgen werkingen en beweegredenen van onze geest verborgen voor het oog van anderen; ja zelfs voor ons eigen, totdat het tweesnijdend zwaard van de Geest doorgaat en verdeelt. O! wat een ontdekking wordt er gedaan van kromme, inhalige, lage, slechte, huichelachtige

beweegredenen, wanneer deze inwendige samenvoegselen vaneen gescheiden, en onze vleselijke beweegredenen naakt en open gelegd worden voor de ogen van Hem, met Wie wij te doen hebben O, wat onderzoekingen van hart naar de wortel en grond, de wezenlijkheid en geestelijkheid van onze godsdienst! "Begon ik met God, of begon God met mij? Vatte ik de godsdienst op, of legde de godsdienst beslag op mij? Wat waren mijn beweegredenen tot het doen van een belijdenis? Waren ze geestelijk of vleselijk? Was daar enige verborgen, heimelijke, slechte beweegreden? Was het natuurlijke vrees of kinderlijke vrees? Vleselijke overtuigingen of geestelijke overtuigingen? Het werk van God of het werk van de duivel? Is mijn geloof voorgewend of echt? Mijn hoop en mijn anker binnen het voorhangsel of een spinnenweb? mijn liefde tot Christus en zijn volk natuurlijk of geestelijk?" Het tweesnijdend zwaard van de Geest gaat door tot de verdeling van deze beweegredenen, en scheidt ze vaneen, zodat zij niet kunnen samenkleven.

Wat weet u van dat ernstig ziel onderzoek, met zuchten en roepen om uw hart oprecht voor God te hebben, en een inwendige veroordeling van uw vleselijke beweegredenen? Want bedenkt, dat een kind van God vol is van kromme beweegredenen, maar in zijn oprecht gemoed keurt hij die af, en wilde graag niets hebben dan geestelijke beweegredenen in hem werkende.

Ik zou graag weten welke beweegredenen u hier deze namiddag gebracht hebben, en hoeveel daarvan geestelijk zijn? Sommigen van u zijn mogelijk gekomen als spionnen, om iets te wachten van mijn lippen, of ik mij niet een woord laat ontvallen om enig ander dienaar te minachten, daar u mee naar huis zou kunnen gaan en er een wonderlijk verhaal van kan maken. Ik geef u geen genoegen, als ik hier niet kom met die bedoeling, maar om de waarheid te prediken, en zover als ik daarmee bekend ben. Immers, het werk en de bezigheid van een man die de waarheid brengt is met zijn zwaard recht op de beweegredenen aan te gaan en ze naakt en open te leggen voor de ogen van een verlicht geweten.

5.
Maar wij lezen van dit tweesnijdend zwaard dat het doorgaat tot het *"merg."* Wat wordt geestelijk door merg verstaan? Door het ruggengraatsmerg wordt elke gewaarwording meegedeeld van de hersens aan elk deel van het lichaam. Daarvan, als het neerwaarts langs de ruggenstreng gaat, gaan gedurige zenuwen af, die aan elke spier, aan elk lid en orgaan uitwendig meedelen hetgeen men noemt zenuwkracht en gevoel. Dus versta ik, dat merg "gevoel" betekent en zoals het tweesnijdend zwaard doorgaat tot de verdeling van ziel en geest, en scheiding maakt tussen de samenvoegselen, namelijk de natuurlijke en geestelijke beweegredenen, zo verdeelt en scheidt het ook tussen natuurlijk en geestelijk gevoel.
En hier is het grote bedrog en de ontzaglijke misleiding van natuurlijke godsdienst, dat ze zoveel gevoelsgodsdienst met zich mee brengt zoals geestelijke godsdienst gevoel met zich meebrengt op een geestelijke wijze. Gevoel, daarom is op zichzelf geen bewijs van ware godsdienst, daar er zowel vals als waar gevoel is. Ik weet dit is een tere grond, meer ik weet tegelijkertijd, dat het een ware grond is. Hadden Ezau, Herodes, Felix en Judas Iscariot geen gevoel? Zeker; een diep gevoel ook.

En zo kan een kind van God hebben, wat menigeen denkt godsdienstig gevoel te zijn, en toch geen geestelijk gevoel is. Hij kan tranen, en zuchten, en lasten, en droefheid, en zorgen hebben, die niet voortgebracht zijn in zijn ziel door, noch voortvloeiende uit Goddelijke werkingen. Hij kan natuurlijk vermurwd en natuurlijk vrolijk, natuurlijk treurig en natuurlijk verblijd zijn; en altijd denken dat zijn gevoel geestelijk is. Nu, het tweesnijdend zwaard van de Geest, opent de verborgenheden van zijn hart, verdelend hetgeen natuurlijk en geestelijk is. En zo, wanneer Hij hemels gevoel verwekt, daar is het vergezeld met een Goddelijk bewijs van zijn geboorte en oorsprong. Daar is een diepte, en een kracht, en een oprechtheid, en een wezenlijkheid, en een ernstig gevoel van Gods tegenwoordigheid, en een opwaarts verheffen van de ziel, hetwelk alle geestelijk gevoel als Goddelijk en hemels stempelen.

Maar een mens, die nimmer licht in zijn geweten had, om het onderscheid tussen natuurlijk en geestelijk gevoel te zien en te bemerken, kan nimmer het tweesnijdend zwaard in zijn merg gehad hebben, en is zoveel temeer blootgesteld aan des satans verleiding als een engel des lichts. De oude natuur heeft zowel haar krokodillentranen, als de vreugd van doornen onder een pot. (Pred. 7: 6.) Maar daar is een kenmerk, dat hun beide toekent als uit de aarde aards, en dat is, dat zij zelf het middelpunt zijn, en eigen gerechtigheid voeden op hetzelfde ogenblik, dat zij aan het werk zijn; terwijl daarentegen alle geestelijk gevoel, hetzij zorg of vreugde, omhoog klimt tot de Bron vanwaar het neer kwam.

6.
Maar om tot het slot te komen; de laatste uitwerking van het Woord van God, wanneer het geestelijk toegepast wordt, in de tekst vermeld, is, dat het *"een oordeler der gedachten en der overleggingen van het hart is."* Deze woorden schijnen aan te duiden, dat de samenvoegselen en het merg nauwkeurig verklaard zijn, daar de apostel het zinnebeeld laat varen, en duidelijker spreekt. Nu deze vier dingen - beweegredenen, gevoel, gedachten en overleggingen - kunnen wezen en zijn alle inderdaad ten dele natuurlijk en ten dele geestelijk. Gelijk er natuurlijke beweegredenen en natuurlijk gevoel zijn, zo zijn er ook natuurlijke gedachten en natuurlijke overleggingen; en zoals er geestelijke gedachten en overleggingen zijn, zo zijn er ook geestelijke beweegredenen en geestelijk gevoel. Nu het Woord van God in de ziel, als het licht des levens, als de kaars des Heeren, onderzoekende het inwendige, oordeelt en vindt het onderscheid uit tussen natuurlijke en geestelijke gedachten, en tussen natuurlijke en geestelijke overleggingen. Dat is, in zoverre als u een godsdienstig kleed draagt. En er gaat een onbarmhartig oordeel van verdoemenis over alle godsdienstige gedachten en overleggingen die geen geestelijke gedachten en overleggingen zijn. Bijvoorbeeld, een vlammend oordeel als dit is geschreven in het geweten: "Het vlees is niet nut." "Dat uit vlees geboren is dat is vlees." "Zonder Mij kunt u niets doen." "Wat uit het geloof niet is dat is zonde."
De kracht van deze ontdekte waarheden werken in de ziel, en elke vleselijke gedachte en overlegging die voorkomt wordt aangegrepen, onderzocht, beproefd en veroordeelt. Geen gedachten worden beschouwd goed te zijn dan die God geeft, en geen overleggingen worden recht geacht zo de Geest die niet herinnert; en zo wordt al de godsdienst van de mens inwendig gewogen en gestempeld als het Woord gaat door zijn hart.

En nu, mijn vrienden! wat weten u en ik van deze godsdienst? Bedenkt het, indien het Woord van God ooit in uw hart gekomen is, zo heeft het meer of min enige van deze uitwerkselen voortgebracht. En het is te vrezen, als u niets weet van de onderzoekende scheiding makende werkingen van de Geest in uw geweten, dat u dood bent in zonde of dood in een belijdenis. Ik heb deze namiddag gepoogd het kostelijke van het snode te onderscheiden; en het is mijn begeerte dat God verheerlijkt worde en Zijn volk bevoordeeld; *dat Zijn vijanden met schaamte bedekt worden, maar op Hem moet Zijn kroon bloeien!*

11. De strijd voor het levend geloof

Dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is. Judas vers 3

De lof van de eerste christelijke godsdienst, vinden wij dikwijls in geschriften vermeld, en daar schijnt een algemene overtuiging in de gemoederen van de mensen te zijn, dat de eerste christelijke godsdienst, nauwelijks met enige uitzondering, van een hoogst uitmuntende natuur was; en menigeen spreekt en schrijft alsof de kerken, vermeld in het Nieuwe Testament, enkel bestonden uit zulke voortreffelijke heiligen, als sinds die tijd nooit verschenen zijn en nooit weer verschijnen zullen. Vanwaar nu, hebben wij onze ontwijfelbare zekerheid van de natuur van de eerste christelijke godsdienst af te leiden? Ons enig zeker en onfeilbaar gezag moet het Woord van God zijn, waarmee ik in dit geval de brieven van het Nieuwe Testament bedoel. Maar wat besluiten wij uit deze brieven dan de verschrikkelijke werkelijkheid - dat hoewel vervolging in hun meest vreselijke gedaanten, hen in het aangezicht zag - er sommigen waren van het allerlaagste karakter, in kerken onmiddellijk door de apostelen gevormd! De heiligen onder hen waren inderdaad heiligen; "grote genade was over hen;" en hun werk des geloofs, arbeid van de liefde en verdraagzaamheid van de hoop (1 Thess. 1:8) vloeide rijkelijk over. Deze daadzaak kan niet ontkend worden; maar deze erkende waarheid schijnt een andere niet minder zekere daadzaak op de achtergrond verdrongen te hebben, namelijk, dat er ook welig onkruid onder de tarwe vermengd was, "Goddelozen, die eertijds tot ditzelve oordeel opgeschreven zijn". En dat deze slechte karakters, in het brede beschreven in de tweede brief van de apostel Petrus en in deze brief van Judas, leden waren van deze eerste kerken. En zo schijnen de kerken van het Nieuwe Testament van nabij te hebben geleken op de vijgenkorven van Jeremia. "In de ene korf waren zeer goede vijgen, als de eerste rijpe vijgen zijn; maar in de andere korf waren zeer boze vijgen, die vanwege de boosheid niet konden gegeten worden." (Jer.24: 9.)

Nu, het schijnt dat het onderscheidend oog van Judas deze leemten in de kerken zag: en dat zij niet beperkt waren tot een of twee kerken, maar over allen verspreid waren. Daarom schreef hij onder hemelse ingeving deze "Algemene Zendbrief," zo genoemd, omdat het opschrift niet luidt aan een bijzondere kerk, zoals te Korinthe, Rome, Eféze of Thessalonika; maar gericht en uitgezonden aan het gehele lichaam van de Christenen, al de zichtbare kerken die bestonden. Zijn gemoed schijnt vervuld te zijn met twee voorname denkbeelden.

- Vooreerst "om hun te schrijven van de algemene zaligheid;" dat is, hun de heerlijkste waarheden van de zaligwording voor te stellen, gemeenschappelijk aan het gehele lichaam van de uitverkorenen.
- Ten tweede "hen te vermanen, dat ze zouden strijden voor het geloof dat eenmaal den heiligen overgeleverd is." Maar hoe was hij in zijn geest zo gedrongen hun te vermanen dat zij zouden strijden? Omdat zijn onderscheidend oog een duistere wolk over de kerken zag komen. Het geloof, eenmaal aan de heiligen overgeleverd, was in gevaar; niet in enig eeuwig gevaar alsof het geloof van de uitverkorenen niet langer zou voortdurend, en God zou ophouden een kerk op aarde te hebben; maar

in tijdelijk gevaar; en dat niet van buiten, meer van binnen; niet door openlijke vervolgers, maar door valse broeders.

De tijd laat mij niet toe geheel in deze brief te treden, noch deze vlekken in de eerste kerk, deze vlekken in hun liefdemaaltijden af te schetsen. En toch zou het goed zijn te pogen zo kort mogelijk een weinig licht over deze karakters te verspreiden, omdat dezelfde afschuwelijke karakters meer of min de meeste, zou niet alle, van de tegenwoordige gereformeerde kerken verwoesten; en zo enig licht over de tekst zelf verspreid mocht worden.
Het is dan nodig op te merken, dat deze karakters geen toevallige hoorders, buitenvoorhof aanbidders, slechts leden van de bijeenkomst, maar dat zij leden van de kerk waren. Ze waren onloochenbaar in de gemeenschap van de kerk; want zij waren gezeten onder de ordonnanties. "Dezen zijn vlekken in uw liefdemaaltijden, en als zij met u ter maaltijd zijn, weiden zij zichzelven zonder vrees." Deze liefdemaaltijden waren weliswaar, niet hetzelfde als des Heeren Avondmaal, maar zij volgden altijd de ordonnantie, en geen een zat neer aan de een, die niet neer zat aan de andere. Zij waren dus in kerkelijke gemeenschap met de overigen. Zij worden gezegd; "bezijden ingekropen te zijn;" dat is, in de kerk, maar op een onderhandse, bedrieglijke, listige wijze. Maar naardien Judas hun karakters beschreven heeft, willen wij, onder Gods zegen, de beschrijving, welke hij gegeven heeft, een weinig toelichten.
Zij worden dan gezegd, "te lasteren hetgeen zij niet weten; en hetgeen zij natuurlijk, als de onredelijke dieren, weten, in hetzelve verderven zij zich." (vs. 19.) Daar waren dan dingen, welke zij niet wisten, en er waren dingen, welke zij wisten. Zij lasterden tegen het een, en zij verdierven zich in het ander Wat waren de dingen die zij niet wisten? Het werk van de Heilige Geest in het hart, de openbaringen van Gods tegenwoordigheid, de uitstorting van Zijn liefde in de ziel, de toepassing van het bloed der besprenging, zowel als de verzoekingen, moeilijkheden, bestrijdingen, oefeningen, twijfelingen, vrees en vuistslagen, die het deel zijn van Gods volk. Dit waren de dingen, die "zij niet wisten;" zij hadden er geen persoonlijke, inwendige, Goddelijke, ondervindelijke kennis aan; ze "lasterden" ze daarom, en noemden ze dolheid, zenuwachtigheid, dweperij, gejaagdheid, bedrog, zwaarmoedigheid, droefheid of welke slechte naam zij konden bedenken, waardoor zij een berisping konden werpen op de onderwijzingen Gods in de ziel. Maar wat waren de dingen welke "zij natuurlijk wisten?" De leerstellige waarheden, welke zij in hun oordeel hadden ontvangen, de heerlijke zaligmakende waarheden welke zij natuurlijk hadden geleerd, en daarom slechts natuurlijk kenden. Want wij moeten onthouden, dat het Arminianisme nog niet in de kerken ingekomen was, maar de zuivere waarheid nog door de Apostelen gepredikt werd. Maar "in hetzelve verdierven ze zich," dat is, zij hielden de waarheid door ongerechtigheid ten onder, zondigden, opdat de genade te meerder zou worden, en "veranderde de genade van God in ontuchtigheid," dat is, misbruikten de leer van de genade alsof zij de zonde aanmoedigde. En waarom? omdat ze nimmer de leer van de genade in zielsondervinding en persoonlijke ervaring kenden, maar hielden dezelve in een hard hart, een goddeloos gemoed en een verschroeid geweten.
Maar ze dragen zekere merktekenen met zich, welke Judas' onderscheidend oog zag, en zijn duidelijke hand heeft afgemaald.

1. *Zij waren "de weg van Kaïn ingegaan."* Wat was Kaïns zonde, hier genoemd Kaïns "weg?" Vijandschap jegens zijn broeder. En waarom? Omdat de Heere Abels offer had aangenomen, en het zijne verworpen. Zo is er in het hart van dode mondbelijders een diep gewortelde vijandschap, een inwendige moord, tegen het wezenlijk volk van God; en de wortel van deze vijandschap is, omdat God de een aanneemt en de andere verwerpt.
2. *Zij waren "door de verleiding des loons van Balaäm heen gestort."* Wat was Balaäms verleiding? Licht zonder leven, gaven zonder genade, slaafse vrees zonder geestelijke vrees, een gewilligheid om te vervloeken en een dwang om te zegenen; een zien maar nu niet, een aanschouwing maar niet nabij, een begeerte om de dood van de oprechten te sterven en een moordenaar met de Midianieten te zijn.
3. *"En zijn door de tegenspreking van Korach vergaan;"* dat is, Korach, Dathan en Abiram (Num. 16.) En wat was deze tegenspreking? Een benijden van Mozes in het leger, en van Aäron, de heiligen des Heeren." (Ps. 106:16.) Deze karakters, welke Judas veroordeelt, drongen zich zelden op deze wijze vooruit, om deel te hebben aan de voorrechten en bijzondere zegeningen van het volk van God, verhieven zich in de bediening, maakten een partij uit in de kerk, gedoogden geen scheiding van het kostelijke en het snode; maar verklaarden dat "de gehele vergadering heilig was, iedereen van hen, en dat de Heere onder hen was;" en bij gevolg dat een lid van de kerk te zijn, noodzakelijk was een kind van God te zijn. Maar zij waren hoogvliegende belijders, met al die vijandschap en goddeloosheid in hun hart; en Judas heeft verschillende beelden gebruikt, welke op groot uiterlijk voorkomen wijzen, maar allen ontbloot van wezenlijkheid.
4. *"Zij zijn waterloze wolken, die van de winden omgedreven worden."* Wat is een wolk? Een voorbode van regen, een verblijfplaats van vruchtbaar makende vochtigheid, in de lucht hangende, gereed om vettigheid neer te druppelen op de aarde. Somtijds zien we de aarde verschroeid en droog, gespleten en bruin. Wit zien naar de lucht, gelijk Elia's dienaars of wij wolken kunnen zien opkomen om zich in regenstromen uit te gieten. O, daar zien wij er een zwanger met regen aan de horizon. Hij komt over onze hoofden. Maar, helaas! het is "een waterloze wolk," een uiterlijk voorkomen zonder wezenlijkheid, de zon bedekkende, maar de enige zaak missende die de wolk begeerlijk of schatbaar maakt. Geen dauw, noch regen, noch vochtigheid. Zo zijn deze dorre hoogvliegende belijders. Trots in hun eisen, maar al hun omgang ontbloot van dauw of smaak, zich hoog in de lucht verheffende, de zon bedekkende, de hemel verbergende, meer geen regendruppels latende vallen, geen vruchtbaarheid voortbrengende. Maar in plaats van stil zegeningen neer te doen druppen, rondom voerende winden van dwaling, vlagen van drift en de stormen van hun eigen lusten.
5. *"Als bomen in het afgaan van de herfst."* De uitverkorenen zijn bomen, gelijk de Geest zegt, "eikenbomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde." (Jes. 61: 3.) Deze ook, zijn bomen, maar "onvruchtbare bomen" inwendig of uitwendig, "de Geest niet hebbende" (vs. 19), en daarom ontbloot zijn heerlijke vruchten. Maar vruchten hebben zij, zodanig als het is "in het afgaan van de herfst," dat is, juist hun natuurlijke vruchten van ijver, bestendigheid, gulheid en eenvoudigheid zijn uitgedroogd, het sap weg, en de droge huid slechts overblijvende. "Tweemaal gestorven," dood in zonden, en dood in een belijdenis; "ontworteld," zodat een doorziend kind van God bemerkt dat de wortel van hun

godsdienst in het vlees is, en zij zichzelf ontwortelen en de wijngaard, op Gods eigen tijd, voor zijn ogen uitroeien.

6. *"Wilde baren der zee."* De zee draagt op haar wijde boezem de voortbrengselen van alle gewesten, en haar golven brengen de geladen schepen in de haven. Maar deze woeden en schuimen tegen Gods nooddruftig volk en dreigen hen te doden, liever dan ze te dragen, immers zich hoogverheffende tegen de onderwijzingen van de Heilige Geest in de harten van de uitverkorenen, schuimen zij voor onderscheidende ogen slechts hun eigen schande op.
7. *"Dwalende sterren."* Geen vaste sterren om de zeeman te geleiden, niet de poolster, om hem de koers te wijzen, maar sterren die door de lucht dwalen en daarom slechts bedriegen in plaats van onderwijzen, hem blootstellende aan de zandbanken, in plaats van hem in de begeerde haven te leiden.
8. Maar deze personen hebben geen twijfel over hun staat, want *"hun mond spreekt zeer opgeblazen dingen, verwonderende zich over de personen om des voordeels wil."* Zij zijn niet geplaagd als andere mensen. Daarom, "als zij ter maaltijd zijn, weiden zij zichzelf zonder vrees." Zij weiden zich in de letter van de waarheid, met de leer van de genade in hun hoofd, en de diepste verborgenheden van levende Godvrucht in een dichtgeschroeid geweten houdende. Daarom "weiden zij zichzelf zonder vrees." Geen goddelijke vrees, geen bevend ontzag, geen plechtige arbeid, geen heilige bekommering, noch begeerte om oprecht te zijn, noch vrees om verkeerd te zijn, geen twijfel of het vrij staat te naderen, geen zuchten onder inwendige huichelarij en verwaandheid, geen roepen ter middernacht tot een hartdoorzoekend God om de grond van hun hart te zien, geen vurige worstelingen om oprecht en getrouw voor Hem te zijn, geen schuld of zelfveroordeling, geen zelfverfoeiing over onwaardig; komen. O noodlottig teken! O, afschuwelijk merk! ontbloot te zijn van dat hetwelk het "beginsel van de wijsheid is," en hetwelk God legt in de harten van Zijn volk, opdat zij niet van Hem zouden afwijken.

Nu, wij hebben geen reden om te geloven, dat deze personen leefden in hetgeen men noemt openbare zonde en goddeloosheid. Ware het zo geweest, zij zouden uit de kerk geworpen zijn; maar het is klaarblijkelijk dat zij, toen Judas schreef, nog in de kerkgemeenschap waren. Hun zonden waren voortgezet in het verborgen. Maar Judas' scherp oog, verlicht door de heiligen Geest, zag door al hun veinzerij, en drong door tot hun wezenlijk karakter, door al hun verschillende reeksen van kleding, sluiers hoofddeksels en mantels Hij zag dan, dat het geloof in gevaar was, en bemerkende, dat deze donkere wolk over de kerken trok, schreef hij deze brief om te vermanen, "de geroepenen, die door God de Vader geheiligd waren en door Jezus Christus bewaard, om te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. En zijn de tijden nu minder gevaarlijk? Moeten niet de kerken, in welke de menigte van Gods volk is, verkeren onder dezelfde karakters, welke Judas hier beschrijft? De kinderen Gods worden dan gelijk geroepen, "om te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is."
Zo veel tot inleiding, lang genoeg inderdaad, maar misschien niet onnodig, uit aanmerking van het licht, dat het over onze tekst moge verspreiden.

En nu komen wij tot onze tekst, en het eerste woord, dat onze aandacht schijnt te vereisen, is de uitdrukking: *"geloof;"* want op dat woord, als op een spil, schijnt de gehele tekst te draaien.
Ik denk, we moeten twee dingen door deze uitdrukking verstaan: "Het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is"

- *Vooreerst, de leer door de apostelen gepredikt, en*
- *Ten tweede, het inwendig geloof, waardoor deze leer met het hart geloofd wordt tot rechtvaardigheid en met de mond beleden tot zaligheid.*

1. De leer door de apostelen gepredikt
De leer van de genade *was aan de heiligen overgeleverd, door de Heere en Zijn Apostelen, zij was aan de heiligen toevertrouwd als aan een levende bewaarplaats, en door deze was zij overhandigd aan hen, die navolgers wat ren in het koninkrijk en de lijdzaamheid van Jezus Christus.* Dit schijnt de voornaamste en eerste mening van de tekst te zijn Maar daarover zal ik deze morgen niet uitweiden, meer zal mij bepalen tot hetgeen ik beschouw de tweede en niet minder belangrijke zin te zijn *"het geloof, hetwelk woont in het hart van het ware volk van God."*
Welnu, het geloof onderzoekende waarvan gesproken wordt, zal het best zijn te zien wat het niet is, voordat wij zien wat het wel is.
Het geloof dan, dat aan de harten van de heiligen overgeleverd is, door de mond van de Heere, is niet in het minste opziet of de minste trap de vrucht of het voortbrengsel van het schepsel. "Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid van de mensen, maar in de kracht Gods." (1 Kor. 2: 5.) Het is een geloof, dat niet door mensen geleerd wordt, noch voortgebracht kan worden door de inspanning van krachten en pogingen van het vlees. Het kan niet uit de Schriften gelepeld worden door sterke studie; neen, al de inspanningen van het schepsel kan geen grein daarvan in het hart voortbrengen. Natuurlijk geloof, geloof door overlevering van de Schriften, het ontvangende als een Goddelijke ontdekking, op het gezag van anderen, en een blote verstandelijke kennis van teksten en plaatsen, leerstellingen en verborgenheden, alles schiet oneindig te kort bij het gezegende geloof, hetwelk God aan Zijn uitverkorenen meedeelt.

Het geloof aan de heiligen overgeleverd staat geheel en alleen in de macht van God. Hij is de Beginner en Voleinder van het in de ziel, wij hebben geen Jota meer noch minder, dan het Hem behaagt mee te delen. Deze hemelse genade wordt door God de Heilige Geest in de ziel gestort uit de volheid des Zoons Gods. "Wij zijn het leem en Hij is Pottenbakker; en voor zover wij vaten van de barmhartigheid zijn, zijn wij het werk Zijner Hand." Dit geloof dan, kan slechts gemend worden door een inwendige ondervindelijke bezitting, en alle beschrijving er van moet te kort schieten bij hetgeen het wezenlijk in zielsondervinding is. Dit geloof nu, wordt in de ziel ontvangen wanneer de Heilige Geest haar eerst wederbaart tot een geestelijk en eeuwig leven; en het werk en bediening van dit geloof is om deze waarheden, welke de Heilige Geest in het geweten doet wonen te omhelzen en te verwezenlijken. Want het is de "vaste grond der dingen die men hoopt."
Die almachtige Onderwijzer werpt een Goddelijk licht op zekere ontlede waarheden, en brengt ze uit het woord in het hart, waar zij bevestigd en ingeprent worden door een almachtige kracht. En de bezigheid en bediening van het geloot is te werken op en ernstig om te gaan, met deze waarheden, welke de Heilige Geest aanbrengt en bekend

maakt. Het geloof dus, moet niet voortzeilen op de letter van Gods woord, die ongemeen grote en onpeilbare oceaan van de waarheid. Het geloof blijft thuis, en doet zoals Maria deed, "overleggende al deze dingen in haar hart." Al wat komt met licht, leven en kracht, al wat door het geweten is bevolen, al wat ondervindelijk in het hart gebracht wordt, het geloof gaat er mee om. Wat waarheid het ook is, welke met Goddelijke kracht in de ziel komt, is voedsel van het geloof, en waar geloof kan door niets anders gevoed worden.

Maar hier zijn dikwijls vele van Gods kinderen twijfelmoedig. Zij lezen in het woord wat geloof is, en wat het geloof uitwerkt: zoals bijvoorbeeld, dat het bergen verzet, door de liefde werkt, de wereld overwint, het hart reinigt, en vergezeld wordt van liefde, blijdschap en vrede. Zulk een geloof kunnen velen van Gods kinderen niet in hun harten vinden. Nog eens, zij zien heerlijke waarheden in de letter van het Woord vermeld. Zij zien daar van Jezus gesproken als een groot en heerlijke Zaligmaker. De zekerheid van de kerk in haar verbondshoofd, de gewichtige waarheden van verkiezing en voorverordinering, de zekerheid van het zalig worden van de uitverkorenen, de gezegende onderwijzingen van de Heilige Geest in de harten van Gods volk; deze en andere Goddelijke waarheden zien velen van Gods wedergeboren kinderen duidelijk in de Schrift geschreven. Maar zij kunnen niet tot dezelve geen, om ze als zeker en eeuwig voor de hunnen verwezenlijkt te hebben. Zij geloven dat zij waar zijn; maar zij kunnen ze niet voor zichzelf geloven, om er zich in te verblijden als met kracht aan hun hart verzegeld. Nu hier worden zij in verlegenheid gebracht; en gevoelende, dat hun geloof hun lasten niet verlicht, de schuld niet verwijdert, het geweten met bevredigt, en de dood niet overwint, besluiten zo, omdat zij dit geloof hebben, dat zij geen geloof hebben.

Maar is dit het noodwendige en Schriftuurlijke besluit? Indien het geloof zich slechts kan voeden en verwezenlijken in waarheden welke de Heilige Geest aanbrengt, zo zal het eerst beginnend geloof werkzaam zijn met hetgeen er in het begin aangebracht wordt. Nu, wat is een gezond begin? De vreze des Heeren, Want daarvan wordt gezegd dat het is, "het beginsel der wijsheid." (Ps. 111: 10). Maar de vrees Gods kan niet bestaan zonder de kennis van God, want wij kunnen hem niet vrezen, die wij niet kennen. Daarom zegt de Heere Jezus: "Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus die Gij gezonden hebt." Het geloof dan, in zijn vroege kindse toestand, werkt op en is verbonden met deze inwendige kennis van God, welke ontstaat door hetgeen de Heilige Geest van Hem op het geweten ontdekt heeft. Maar deze kennis van God omvat de kennis van hetgeen God is, van Zijn heiligheid, zuiverheid, macht, rechtvaardigheid, zijn haten van de zonde, en eeuwige toorn en mishagen tegen de overtreders. En als wij slechts het licht zien in Gods licht, wanneer Hij onze verborgen zonden stelt in het licht van Zijn aanschijn, dan begint het geloof te werken op en werkt met deze eeuwige wezenlijkheden. Aldus wordt de ziel overtuigd van zonde, bekend gemaakt met de geestelijkheid van Gods wet, en voor Zijn rechtbank beschuldigd als een overtreder. Onder deze ontdekking werkt de zonde en het bederf, verzoekingen bezetten de ziel, twijfelingen en vrees verrijzen, en schulden verdoemenis worden krachtig gevoeld.

Maar waar is het geloof in al deze tijd? Wel uit het gezicht naar niet uit het hart; neen, ijverig aan het werk, en werkende op deze gewichtige wezenlijkheden, zoals de Heilige

Geest ze aanbrengt. Maar hoe blijkt het geloof? door het gevoel. Ware er geen geloof, dan zou er geen gevoel zijn. Maar de tegenwoordigheid van het gevoel toont de aanwezigheid van het geloof. Daarom, zelf de schuld die de ziel gevoelt, de ernstige bezorgdheid welke zij betoont om de toekomende toorn te ontvlieden, het zuchten en kermen om genade, het worstelen naar licht en vrijheid, gelijk de zuigeling uit de gevangenis van de moederschoot, diezelfde twijfelingen en vrezen die haar voortgang verhinderen, en al de talrijke en verschillende beproevingen welke de wedergeborene ziel wachten, allen, allen openbaren het aanwezen van het geloof. Eeuwige wezenlijkheden worden er in geloofd, en door dit geloof ontstaan al deze inwendige oefeningen.

Nu, na enige tijd, zo zal er verandering komen. De Heilige Geest houdt Jezus in het Woord omhoog als een passende en heerlijke Zaligmaker, en brengt in het hart enige smaak van Zijn persoon, van Zijn werk en dierbaar bloed. Het geloof zoals voorheen, ziet, verwezenlijkt en voedt zich met dit hemels voedsel. Wat de Heilige Geest ontdekt, omhelst het geloof, het is er mee werkzaam, en werkt er op. De volmaakte liefde is nog niet komen uitdrijven, alle "vrees, welke pijn heeft" Maar een mate van vrede wordt in het geloven gevoeld, en het geloof heeft somwijlen iets meer van een vertroostende natuur om zich mee te voeden.
Het is gewoonlijk in deze tijd, dat wij blootgesteld zijn aan en verlegen gemaakt worden door de satan, valse belijders, en het bedrog van ons eigen hart. Aan de ene zijde van de weg des levens is wanhoop, en aan de andere zijde is vermetelheid, twee diepe grachten, in de een of in de andere van welke wij geneigd zijn te vallen. De ziel dan opgeblazen wordende door beschouwingen van Christus loopt dikwijls vurig voorwaarts, en aldus wordt zij voortgeduwd verder dan haar wezenlijke ondervinding. Stoute belijders die altijd op de rots zijn, predikers uitschreeuwende tegen twijfelingen vrees, en de bedrieglijkheid van het eigen hart drijft het onbedachtzame kind van God vooruit, in hoofd kennis buiten hart kennis. Men wordt niet graag door belijders beroken en belikt, met een wantrouwend oog beschouwd, en behandeld als een zuigeling, een zwakke bloed, een beginner en dat al iemands godsdienst in twijfel getrokken wordt door zodanigen welke geen twijfel hebben aan hun eigen. Het vlees wordt hierdoor gekweld, gedrukt, verstoord en gedood.

Zo enige grond hebbende om op te kunnen gaan, beweegt zich het ongeoefende, en mogelijk ongeballaste vat van de barmhartigheid, tenzij genoegzaam weerhouden wordende voort in de letter van Gods Woord, om te zeilen op die wijde en onbegrensde zee, zonder enige kaart, enig kompas of roer. Maar zo iemand gaat buiten Gods onderwijzing, waar zal hij niet gaan, tenzij de Heem hem terugbrengt? Welnu, de aankomeling gaat, tamelijk stout en tamelijk vast. Ontvangen licht en leven, met stralen van hoop en vertroosting geven hem enigen toegang tot de leer van de genade, in welke hij daarom stoutmoedig stapt. Twijfelingen en vrees beginnen zich te verwijderen, beproevingen en bestrijdingen verliezen hun scherpe kant, en een tijdelijke rust en vertroosting worden gevoeld. Als hij nu enige troost en gerustheid vindt maakt hem dit te stouter om met vertrouwen en zekerheid verder en verder te gaan, meer en meer voortgetrokken van de letter van de waarheid. Nu, indien de Heilige Geest hem niet bewaart, hij zou vooruitsnellen met al het drieste vertrouwen van een dode belijder.

Maar de Heere heeft hem nimmer verlaten, en zal hem nimmer verlaten; ook was hij niet wezenlijk op zijn gemak met al zijn vals vertrouwen. Een ware beproeving, een machtige verzoeking, een ziekbed, zo een als ik geloof dat tien jaren tevoren voor mij nuttig zou geweest zijn, de dood nabij, de hel in het gezicht, begint dit valse vertrouwen neer te werpen. De ziel verliest al haar ingebeelde schatten en gewaande bezittingen, en zinkt in armoede en tot de bedelstaf. De valse hoop begint te verdwijnen, de vermolmde steunsels worden neergestoten, en de schuilplaats van de leugen wordt ontdekt. Hoog vertrouwen vlucht weg, en de ziel stort neer in de donkerheid, en wel nabij de wanhoop.

Maar waarom dit alles? Wat doet de Heere nu? Wel, Hij leert de ziel wat geloof is, door haar te leren wat het geloof niet is. Hij had stenen gemaakt en leem verzameld, om een Babel mee op te bouwen, om de toekomende toorn te ontvlieden; de ark met Uzza aanrakende, in dezelve oneerbiedig inziende met de mannen van Beth-Shemes Het geloof komt nu terug tot zijn ware oude werk, thuis te wachten en de dingen te overleggen, welke het inwendig gevoelt. Onze godsdienst wordt nu gewogen, en veel, mogelijk alles van onze bevindingen wordt vals bevonden. Het grootste gedeelte er van was vleselijk, en meer of minder vermetelheid. De ziel wordt dan gedreven tot onderhandeling met God, in een hoek gedreven, waar geen ontkoming is. Voorheen, toen de ziel in een gemakkelijke, ruime, onverschillige weg was, toen was er weinig of geen werk met God. Daar waren wel gebedstijden, ogenblikken van berouw en verbrijzeling, maar geen nauwe omgang met een hartdoorzoekende Jehovah. Hiskia was een goed man, en had een aannemelijk paaslam geofferd, zo ook antwoord ontvangen op zijn gebed, en een treffende bevrijding ondervonden, toen hij eens "zijn aangezicht had omkeerde naar de wand, en bad tot de Heere, en weende gans zeer." Maar nooit had hij nauwe omgang met God, totdat hij het oordeel des doods in zijn ziel had. Dit wierp al zijn godsdienst neer; ontnam hem de vleselijke hoop, en dreef hem in een hoek. Maar waar is het geloof nu? Wel, werkzaam met de volmaaktheden van God, Zijn majesteit, Zijn hartdoorzoekend oog en Zijn onveranderlijke voornemens; en kermende, zuchtende en klagende om blijken van genade.

Het is niet het vallen op de knieën, noch enkel gebeden te uiten, dat de nauwe gemeenschap met God uitmaakt. Nee daar zijn, geloof ik, enige van deze engten nodig totdat de ziel ontbloot en neergelegd wordt. Nu komt hij als een zondaar, gereed om verloren te gaan; als een arme balling, aan wie genade inwendig ontdekt moet worden. Gelijk de arme vrouw bezocht met de vloed des bloeds, trachtte de zoom van Jezus kleed aan te raken. In deze toestand leert de ziel wat geloof is. Hiskia werd gebracht om te gevoelen, dat men "bij deze dingen leeft, en in dit alles was het leven van zijn geest." Onder deze scherpe beproevingen leren wij wat geloof is, en wat het geloof niet is; wat het geloof werkt en wat het geloof niet werkt. Het schuim en tin wordt weggedaan in deze oven, en in dezelve leert het geloof wezenlijke maat en staat, zijn ware werk en bezigheid. De ziel wordt in het vuur onderwezen, om te zoeken en te verzoeken om persoonlijke genadeblijken, zij wordt afgebracht van de blote letter van de Schrik, en verlangt naar de onderwijzingen van de Heilige Geest, als de Schriften met kracht toepassende. Wat zij nu daarvoor ontvangt, ze ontvangt het als een vrije gift, om welke zij moest zuchten, bedelen en klagen. Haar geloof kan slechts staan in de kracht van God, en is geheel en al hulpeloos zonder Hem. En als de Heere genadig hulp en kracht zendt, sterkte en gevoel, en trekt de genegenheden tot zich, dan weet de ziel wat geloof

is, zowel bij zijn aanwezen als bij zijn gemis; zowel wat het kan doen, als wat het niet kan doen.
Aldus naar de gegeven maat wordt het hart gezuiverd, de liefde tot de wereld uitgeworpen, vleselijke godsdienst onttroond, en Christus gemaakt alles in allen. Daar is nu een oprechte bekendheid met de waarheid, en de arme, nooddruftige, naakte en hulpeloze ziel rust en vertrouwt op Christus alleen. Dit geloof, overeenkomstig zijn onderscheiden maat in een ieder, was eens aan de heiligen overgeleverd, niet alleen door de prediking van Christus en Zijn apostelen, maar overgeleverd in hun harten.

Voor dit geloof dan, moeten wij strijden, als een blijvende wezenlijkheid, een scheiding makende weg tussen verwaandheid en wanhoop. Een geloof, hetwelk geheel en alleen staat in de onderwijzing en leidingen en aanvoeringen van de heilige Trooster; en ontvangen slechts in zo'n maat, en op zulke tijden als Hij het uitstort in het hart.
Maar waarom er ernstig voor te strijden? Waarom geen vrede in de kerken, waarom niet bokken en schapen in één verblijf gesteld, en gepreekt en gesproken, zodat men een goede naam onder de belijders heeft? Waarom niet al wie belijdt "broeder" genoemd, en houden de dingen rustig en genoeglijk? Omdat wij min of meer de natuur van dit geloof in onze eigen zielen ondervonden hebben en gezien de verleiding en de gevaren van alle namaaksels, zo moeten wij er ernstig voor strijden. En wat dan? Wel, het gevolg is dikwijls verdeeldheid, beroeringen zwarigheden. Strijden moeten wij daarom, voor dit geloof, niet bitter, noch verstoord, maar ernstig en toegenegen; er voor stribbelen als een zaak van oneindig aanbelang, als de enige zaak waard om er voor te strijden; er voor strijden door lachen en zuur zien, hetzij men het wil horen of het nalaten.

Judas zegt niet: *strijdt* voor de kerkorde. Ofschoon een goede zaak op haar plaats; noch voor leerstellingen, hoewel waar en schatbaar; noch voor uw eigen naam, ofschoon persoonlijk dierbaar, maar *"voor het geloof dat eenmaal de heiligen overgeleverd is."* Omdat het ons gemaakt heeft, elk naar onze mat, tot nieuwe schepselen, een uitwerksel in onze zielen voortbrengende, en aan het bezit daarvan hangt onze hoop voor de eeuwigheid; omdat dit het grote keerpunt is tussen zondaar en heilige, tussen leven en dood. Al het volk van God wedergeboren tot een geestelijk leven hebben geloof, de zwakste zowel als de sterkste; de zuigeling van gisteren, zowel als de heilige van vijftig jaren ondervinding. Het geloof verschilt in uitgebreidheid, niet in soort. De strijd daarom, voor het goddelijk geloof, is te omvatten al het wedergeboren geslacht, en te verwerpen alle dode belijders. Daarom, als wij er voor strijden, dan moeten wij zijn bestrijders niet voor een uur wijken. Wij moeten geen valste wapenstilstand maken, geen geveinsde schikkingen, geen vermolmde verbonden en geven geen kwartier aan enig geloof dat niet staat in de kracht van God de Heilige Geest. Wij moeten niemand toestaan een grein wezenlijke godsdienst te bezitten, die het niet bezit. Mijn geweten zou mij veroordelen als ik er niet ernstig voor streed, maar mijn geweten zou mij evenzeer veroordelen indien ik er verbitterd voor streed.

Ik geloof dat ik in deze geest tot u ben gekomen. Ik gevoel dat ik hier niet gekomen ben om enig mensen tegen te staan, of iemand met minachting te behandelen, te dienen tot iemands hoogmoed, om iemand te verheffen, of iemand te vernederen. Zover ik mijn eigen beweegredenen ken (en onze harten zijn zo bedrieglijk, dat het moeilijk is ze geheel te kennen), dan ben ik hier gekomen met een begeerte tot de eer van God. Een

vlies zal komen over het oog, wanneer wij denken en menen, dat het het oprechtste is; maar ik heb gevoeld, dat er in deze stad voor bevindelijke waarheid, een deur geopend, een kerk gebouwd en een kansel opgericht zijnde, ik, getroost en nauwgezet van geweten er in kon gaan om "ernstig te strijden voor het geloof dat eenmaal de heiligen overgeleverd is." God wil geen andere grond erkennen en zegenen, en geen andere prediking dan die, welke strijdt voor het geloof dat Hij zelf eens heeft overgeleverd. Ik wens er ernstig voor te strijden, eenvoudig, geheel en toegenegen; en mogen wij altoos ervoor strijden, nabij en van ver in onze woorden en daden, zowel als in ons leven, gedrag en onze omgang.

In deze gemengde vergadering zullen mensen vergaderd zijn uit verschillende beweegredenen. Sommigen om een nieuwe prediker te horen, sommigen om iets op te zamelen van de predikstoel, opdat zij iets mogen wegdragen om mij schuldig te maken voor een woord; sommigen om de nieuwe kerk te zien, en sommigen om te horen wat de Heere tot hun ziel spreekt. Tot hen wenste ik tenslotte mij te wenden.
Indien u iets van dit geestelijk geloof hebt, zo zult gij overvloed van verzoekingen met het hebben. De Heere zegt: (Openb. 3: 18), "Ik raad u dat u van Mij koopt goud." Maar welk goud? "beproefd in het vuur," geen ander. Daarom, waar ook de Heere geloof geeft, zo geeft Hij ook verzoekingen om het te beproeven, "opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt." (1 Pet. 1, 7). Aldus worden wij beproefd met ongeloof, ontrouwheid, twijfelingen, vragen en vrees; beproevingen aangaande de Voorzienigheid; beproevingen door de lichamelijke smarten; beproevingen door de vijandschap van de wereld, de tegenstand van vleselijke belijders, het bedrog van valse vrienden, maar het meest van alles door onze eigen vreselijk bedorven harten. En echter met al deze beproevingen, sommigen meer er sommigen minder, al degenen die iets hebben van dit hemels geloof, willen en moeten er ernstig voor strijden, als de enige zaak die de ziel onder beproevingen staande houdt en als gevoelende dat dit geloof alleen "zal bevonden worden tot prijs, en eer, en roem bij de verschijning van Jezus Christus. Gij daarom, in wiens hart God dit geloof gewerkt heeft, zult een kruis te dragen hebben. U die het niet hebt, en slechts strijdt voor leerstellingen, een naam om te leven, voor kerkgebruiken, vormen, en plechtigheden, van menselijke uitvindingen, en een uitwendige godsdienst, zult geprezen worden door de wereld, en ontmoet, noch uitwendige noch inwendige tegenstand. Maar mogen wij, die wensen God te vrezen, gewillig zijn, deze dingen te verduren, *"ontvangende het einde van ons geloof, de zaligheid onzer zielen."* Amen.

De gehele wapenrusting Gods

J. C. Philpot
(1802-1869)

Gepreekt in Eden Street Chapel, Hampstead Road, Londen, op zondagmorgen, 3 augustus, 1851

"Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag en alles verricht hebbende, staande blijven." Efeze 6:13.

Vertaald door H. Kievit

Voorwoord

Deze preek over Efeze 6:13, die door Henk Kievit werd vertaald, heeft Philpot uitgesproken op zondagmorgen 3 augustus 1851, te Londen. Een andere preek over dezelfde tekst heeft Philpot gedaan in 1868. De laatst gehouden preek werd vertaald in het Nederlands en verscheen in *De Evangelie preekstoel* en in het 12e zestal *Leerredenen.* Philpot had een bijzonder talent om de beeldspraak in de bijbel helder toe te lichten en er geestelijke lessen uit te halen.

Een soldaat in het leger van Koning Jezus heeft niet alleen een wapenrusting nodig, maar hij moet ook de vijanden van zijn Koning kennen en hun listen leren doorzien. Het voornaamste in de strijd is eigenlijk de strategie. De strategie van de duivel en zijn aanhang in de wereld is meestal kenbaar. Maar in de kerken werkt hij als een engel des lichts. In het kerkelijke leven hebben wij de strijd niet in de eerste plaats tegen *personen,* maar veel meer tegen de *geestelijke boosheden,* tegen afwijking in leer en leven.

De afwijking van de eenvoudigheid die in Christus is, komt in twee uitersten openbaar. Aan de ene kant een oppervlakkig geloof en een redeneren vanuit het evangelie en aan de andere kant - dikwijls als reactie - een wettisch verstarren in dode orthodoxie. Als onze ziel in de een of andere hinderlaag verward raakt, kan dit rampzalige gevolgen hebben. Want beide verdedigen hun visie vanuit de Schrift. Als wij tegen deze uitersten proberen te strijden, lopen wij gevaar in de strik van zelfgenoegzaamheid te vallen. Hoe nodig is het tegen al deze geestelijke vijanden de gehele wapenrusting Gods aan te doen, opdat wij door Zijn genade, met vallen en opstaan, mogen staande blijven! Dan zullen wij onpartijdig het goede voor het vervallen Sion zoeken.

Nu, de Heere geve, dat we in de kracht Gods bewaard mogen worden tot de zaligheid, die geopenbaard zal worden in de laatste tijd. Alleen als de Heere ons bewaard zullen we de eindstreep behalen, en anders nooit!

Middelburg, 16 juli 2001. Willem Westerbeke

"Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag en alles verricht hebbende, staande blijven." Efeze 6:13.

ELK kind van God is een soldaat, en een echte! In het Christelijke leger is er geen verenbed, en zijn er geen soldaten, die graag in het hoekje bij de haard blijven zitten. Veeleer zijn het werkelijke strijders. Zijn hun vijanden geen werkelijkheid? Van werkelijk vlees en bloed? Is de wereld niet echt? En Satan realiteit? – een echte duivel? En indien hun vijanden werkelijkheid zijn, dan moet de strijd met hun vijanden ook echt zijn. "Toen de ganse strijd dergenen," zo lezen we, "die streden, met gedruis geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld." (Jes. 9:5) En zo is "de goede strijd des geloofs." (1 Tim 6:12) Het is geen schijngevecht, geen Hyde Park parade; maar een gevecht van hand tot hand, waarin verwondingen worden toegediend, bloed wordt vergoten en het leven, volgens onze gevoelens, vaak op het spel staat.

Maar hoe zullen wij in staat zijn om deze ernstige strijd te strijden en daarmee de vijanden van de zaligheid van onze ziel weerstaan en er als 'meer dan overwinnaars' uit komen? Zwak, als we zijn en weerloos, zonder een wapen dat voldoende voorbereid en krachtig is en door zonde, zoals de kinderen van Israël, "ontbloot tot verkleining onder degenen, die tegen hen hadden mogen opstaan" (Exodus 32:25). Vallen zullen we, verslagen moeten we *(welhaast)* worden, indien we geen betere wapens hebben, dan onze eigen arsenaal ons kan leveren. God, die de kracht van onze vijanden kent: God, die de zwakheid van ons vlees kent, heeft daarom gezorgd voor wapens vanuit de hemelse wapenzaal, waardoor en alleen daardoor we doeltreffend kunnen staande blijven.

Van deze hemelse wapenrusting spreekt de apostel in deze tekst, waarin hij zich richt tot zijn Christelijke broeders: "Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag en alles verricht hebbende, staande blijven." Hij gebiedt hier niet om een *gedeelte* te nemen, maar "de *gehele* wapenrusting Gods." Hun verzekerend dat het onmisbaar is voor hun veiligheid door van top tot teen hierin gekleed te zijn. Alleen dan kunnen zij "wederstaan in den bozen dag", wanneer alle machten van de aarde en de hel zich (in slagorden) zullen opstellen tegen hen. En zelfs dan, wanneer zij in de kracht van deze hemelse wapenrusting hebben overwonnen, moeten zij het niet afdoen, maar hebben het nog steeds nodig om "staande te blijven."

Om de woorden van onze tekst te ontvouwen, wil ik vanmorgen met Gods zegen proberen:

> I. – *Allereerst,* de *hemelse wapenrusting* te beschrijven; haar verschillende delen en uitrustingsstukken, zoals onmisbaar voor een Christelijk soldaat.
>
> II. – *Ten tweede,* aantonen hoe deze hemelse wapenrusting wordt *genomen*, *gedragen* en *gebruikt*.

I. – Om de volgorde van onze tekst recht te doen, is het nodig dat ik één voor één de verschillende delen van de hemelse wapenrusting zal behandelen. Want er wordt gezegd, "Daarom neemt aan de *gehele* wapenrusting Gods." Wanneer ik dan als een strijder een gedeelte mis, loop ik het gevaar verslagen te worden; en indien ik als een dienaar (Gods), er één weglaat in het uitleggen van deze tekst, ben ik in zover niet nauwkeurig, maar verwaarloos een gedeelte dat voor onze geestelijke verdediging nodig is. Zowel als Christen en als predikant, moet ik het geheel nemen, want elk deel afzonderlijk en het geheel zijn onmisbaar.

1. Het *eerste* deel van de hemelse wapenrusting, waarover de apostel spreekt is, *de gordel:* "Staat dan," zegt hij, "*uw lenden omgord* hebbende *met de waarheid."* De lenden, of het lagere gedeelte van de rug, is de zetel van kracht, zowel dan van werkzaamheid en beweging. Een man kan geen zware lasten optillen, geen zwaar werk verrichten, als hij daar niet sterk is. De profeet zegt daarom, "Sterk *de lenden*, versterk de kracht zeer" (Nahum 2:1). Van de Behémoth, lezen we, "Zijn kracht is in *zijn lenden"* (Job 40:16). Deze lenden, dan, de zetel van werkzaamheid en kracht, moeten worden beschermd door een deel van de hemelse wapenrusting, opdat satan daar geen dodelijke steekt toebrengt. Indien hij een slag kan toebrengen bij onze onbeschermde lenden, zal iedere verdere beweging lam worden gelegd. Een aanval hier, om het ruggenmerg te bereiken, zal (ons) ter aarde werpen. "Versla de lenden dergenen, die tegen hem opstaan en hem haten, dat zij niet weder opstaan" (Deut. 33:11). Wij moeten daarom onze lenden aangegord hebben met een deel van de hemelse wapenrusting, die afdoende bescherming zal bieden voor deze verlammende slagen.

Deze hemelse gordel is *"Waarheid".* Welke waarheid? Onder "waarheid" mogen we hier onder verstaan, denk ik, twee dingen.

1. Ten eerst. In het algemeen. Christelijke oprechtheid of "Waarheid", waarvan de Psalmist spreekt, "Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste" (Ps. 51:6). Oprechtheid van hart ligt aan de basis van alle ware Christelijke belijdenis. Indien een man geen oprechtheid jegens God heeft, heeft hij niets. Onze lenden, daarom, of de zetel van kracht en werkzaamheid, moeten op deze manier worden aangegord met wat de apostel noemt "eenvoudigheid en oprechtheid Gods" (2 Kor. 1:12). Indien er onoprechtheid is in onze belijdenis, o, welk een voordeel wordt er gegeven aan satan! Een aanval van zijn hand tegen onze belijdenis, wanneer er geen bewustheid is van oprechtheid jegens God, is fataal. Hier sloeg hij Judas, Saul en Achitófel mee; en zij vielen om niet meer op te staan. Hiertegen dan, tegen deze dodelijke aanslagen, moeten we ons aangorden met waarheid, om oprecht jegens God te zijn; om waarheid in ons binnenste te hebben; en, door de onderwijzing van de Heilige Geest, oprecht te zijn gemaakt in onze Christelijke belijdenis. "Maar ik was oprecht bij Hem, en ik wachtte mij voor mijn ongerechtigheid." (Ps. 18:23).

Maar verder kunnen we opmerken, dat "de ouden" losse klederen droegen; en omdat deze vaak in de weg zaten, hun bewegingen hinderden, hielden zij deze dicht tegen hun lichaam door een gordel. Zo worden wij voortdurend gehinderd door de losse kleding van ongeloof, "de zonde, die ons lichtelijk omringt," (Hebr.12:1) zoals de apostel dit noemt, hierbij zinspelend op het belemmerende gewaad, dat slingerde rond de

ledematen en alle vrije bewegingen verhinderde. Maar wanneer de lenden worden aangegord met oprechtheid en waarheid, dan ondersteunt het dezen, zoals de gordel de beweging en kracht van de natuurlijke lenden versterkt.

2. Maar ten tweede, het woord "waarheid" wordt ook gebruikt in een meer *bijzondere* en beperkte zin ter aanduiding van *Christelijke waarheid, namelijk "de waarheid die in Jezus is."* Een man kan oprecht en toch verkeerd zijn. Denkt u dat er geen oprechtheid is, dan wat God inplant? Zijn veel Papisten niet oprecht? Zijn veel Mohammedanen niet oprecht? Velen, volkomen verstoken van genade en bitter gekant tegen het werk van de Geest, oprecht? Jazeker! Niet geestelijk, maar natuurlijk oprecht. Zie het groot aantal mensen, die vandaag naar de kerk en kapel gaan, waarvan we weten dat de waarheid er niet gepreekt wordt. Moeten we dan allen met een streep wegvagen en zeggen, zij zijn allen ellendige huichelaars, oneerlijk en sluw, die deze dingen doen om van de mensen te worden gezien? Ik durf dat niet zo te zeggen. Christelijke oprechtheid is een ding; natuurlijke oprechtheid een andere. Was Saulus van Tarsen niet oprecht? En de zeelieden die Jona overboord wierpen?

Echter geestelijke oprechtheid op zichzelf genomen, in dodelijk conflict met de zonde en Satan, is niet genoeg zonder de kennis van "de waarheid die in Jezus is". (Efeze 4:21) Jonge bekeerlingen zijn geestelijk oprecht, maar hoe ongeschikt om te strijden in deze grote veldslag!

De waarheid dan, zoals geopenbaard in het Evangelie van de genade van God moet het fundament zijn van onze geestelijke kracht. Wij kunnen niet strijden tegen de satan met leugens. Indien wij tegen hem vechten, moet het zijn met waarheid. De waarheid van het Evangelie, bekendgemaakt aan de ziel, geopenbaard en toegepast aan het hart en geweten door de Heilige Geest, moet de gordel zijn om te versterken en de lenden te gorden in de dag der strijd.

2. We gaan nu over tot het beschouwen van het *tweede* gedeelte van de Christelijke wapenrusting, *"het borstwapen der gerechtigheid."* Nu, zoals de lenden de zetel van werkzaamheid en kracht zijn, zo is de borst de zetel van het *hart*, de bron van het bloed, dat het door elke slagader voortdrijft, en van de *longen,* hetwelk afwisselend de lucht inademt en uitademt, de frisse buitenlucht. Dit zijn twee edele delen. Wij moeten, daarom deze dubbele zetel van het leven bijzonder beveiligen.

Geestelijk bezien, vertegenwoordigd het *hart* twee dingen: - Ten eerste het *geweten;* en ten tweede de *genegenheden*. En de *longen* stellen ook twee dingen voor: 1. de inademing van leven en gevoel, van gebed en smeekbede naar God; en 2. de *uitademing* van wensen en ademhalingen naar Zijn gunst en tegenwoordigheid. Nu al deze edele delen – de bijzondere zetel van leven en gevoel, het speciale domein van godsvrucht des harten – moet worden beschermd met een hemels borstwapen (engels: borstplaat); want indien Satan enige van deze hiervan kon doorsteken, die steek zou dodelijk zijn.

Ten eerste, hoe vaak onderneemt hij geen aanval op het *hart*, als de zetel van het *geweten!* En zou hij, indien hij kon, door dodelijke steken op dit tedere punt, de ziel in wanhoop storten! Hij zou, indien het geheel onbeschermd was, pijl na pijl erin werpen,

en spies na spies schieten in het geweten, totdat hij het zo bewerkte, dat het doodbloedde. Wij hebben nodig dat ons *geweten* beschermd wordt door een gedeelte van de hemelse wapenrusting. Hierin wordt voorzien door de hemelse wapenzaal - *"het Borstwapen (Engels: borstplaat) der gerechtigheid"* – niet onze eigen, nee, niet onze eigen, maar *Christus toegerekende gerechtigheid.*

Laat satan dit bestrijden, als hij wil. Hij kon het niet doorsteken, toen de Kapitein van onze zaligheid het droeg, ofschoon, in de wildernis en in de hof, hij zeer hard gestoten had, zoals de Heere spreekt, "Gij hadt mij zeer hard gestoten, tot vallens toe, maar de HEERE heeft mij geholpen" (Ps. 118:13). Laat satan er nu op stoten, zoals het gedragen wordt door een soldaat, het is niet anders als het stoten tegen een muur van keisteen, tegen een borstplaat van staal. Indien het borstwapen (Engels: borstplaat) gedragen wordt, laat satan beschuldigen, laat hem proberen tot wanhoop te drijven. Laat hem zeggen, uw zonden zijn te groot, dan dat ze vergeven worden. U bent afvallig geworden, buiten alle hoop op uitredding. U hebt geen echte godsvrucht, uw begin was verkeerd, het midden is verkeerd en het eind zal verkeerd zijn; u bent enkel een huichelaar, die in wanhoop zal sterven; daar is geen vreze Gods in uw hart. Dit zijn enkele van die "vurige pijlen" van satan afgevuurd tegen het geweten. Indien, we dan aandoen onze eigen gerechtigheid om ons te beschermen van deze aanvallen, dan is het maar een borstwapen van vlechtwerk, dat bij de eerste vurige pijl al in vlammen opgaat, of waar de kleinste pijl zal doordringen. Wij hebben een borstwapen van staal nodig; niet een vlechtwerk, die onze eigen vingers kunnen vlechten, maar Christus toegerekende gerechtigheid; zoals Hart (Engels dichter, HK) terecht zegt,

Gerechtigheid, in u geworteld,
Mag schijnen als uw hulp in smart,
Maar laat het recht u toegerekend,
De borstbeschutting zijn voor 't hart.

Ten tweede. Zo is het ook met onze genegenheden, want het hart is niet alleen een zetel van het geweten, maar ook een zetel van de genegenheden. Wat een vurige pijlen kan Satan werpen in onze genegenheden! Welke lusten kan hij aansteken door het oog! Welk een liefde voor de wereld! Wat een hebzuchtige begeerte naar voordeel; wat een zinnelijke verbeeldingen kan hij ontsteken als een vuur! Hoe kan hij zelfs de tedere genegenheden, die deze bittere levensbeker verzachten, de natuurlijke relaties tussen man en vrouw, ouder en kind, verwringen en ook de meest geheiligde banden bederven. Davids overdreven liefde voor Absalom kostte hem bijna de troon en zijn leven. Eli had zijn zonen zo lief, totdat hij hen verdierf en bracht een vloek op zijn huis. Ja nog erger, de hemelse genegenheden zelf, de zuivere wensen, de hemelse liefde van Gods eigen inplanting, moet worden bewaakt. Het borstwapen van Christus' gerechtigheid kan alleen deze genegenheden beschermen en zuiver, heilig en teder behoeden. Opdat het heilige vuur altijd mag blijven branden op het altaar van een gebroken hart.

Maar de borstkas (Engels: het hart) is ook de zetel van de *longen*, dat zeer belangrijke levensorgaan, waardoor wij afwisselend de hemelse adem in- en uitademen. Dit mag in geestelijke zin voorstellen: 1. de *inademing,* of ademhaling van Gods Geest, waarbij we de hemelse adem binnenhalen. "Gij geest, kom aan van de vier winden" (Ezech. 37:9).

En 2. de *uitademing,* of het uitademen van deze hemelse verlangens, waarbij de ziel zichzelf uitstort voor God. Deze *inademing* en *uitademing,* deze invloeiingen en uitvloeiingen van Godsvrucht moeten worden beschermd door het borstwapen der gerechtigheid. Want spoedig, spoedig, zou satan een pijl stoten door de longen om alle inademing van Gods gunst te stoppen, en alle uitademing van verlangen, dankbaarheid of lofprijzing. Echter onze eigen gerechtigheid – wat een armzalige verdediging! Kan het de edele zetel van deze hemelse werkingen bewaken of beschermen? Maar wanneer het onneembare borstwapen van Christus toegerekende gerechtigheid word ontvangen uit Gods handen, geschikt voor de borst en stevig rondom toegesloten, dan zijn het geweten, de genegenheden en het leven met God onwrikbaar beschermd.

3. We gaan nu door met de *scheenbeenplaten. "*En de voeten geschoeid hebbende met bereidheid van het Evangelie des vredes*".* Daar is wapenrusting voor de benen en voeten; want ook dezen kunnen worden bestormd door de prins der duisternis. De voeten moeten dikwijls treden in modderige wegen; moeten lopen tussen doornen, en strikken en stekelige struiken. In de oorlogsvoering van de oude tijd konden de niet-bedekte voeten makkelijk worden verwond door een wapen, dat genoemd werd "caltrops," of ballen met drie spijkers van ijzer die eruit staken, en over de grond werden gerold.

Door "de voeten," mogen we geestelijk verstaan onze wandel en gesprekken. Satan kan een zeer te vrezen aanval hiertegen inzetten. Hij mikt op iedere onbewaakte plaats, soms bij de lenden, - de zetel van kracht en werkzaamheid; soms bij het hart en de longen, - het geweten, de genegenheden en het leven met God; soms ook bij de voeten, - de wandel, gedrag en spreken.

Hier ligt een van onze grootste verleidingen – dat satan ons verstrikt in iets schandelijks, tegenstrijdigs of iets dat ongepast is! O hoe blijken wij te wandelen in het midden van strikken en verleidingen! En hoe Satan toelegt op dodelijke aanvallen op onze benen en voeten, om die af te snijden en ons neer te werpen! Wij behoeven, dan, "scheenbeenplaten" zoals zij worden genoemd, of schoenen, die halverwege de benen reiken, om hen te beschermen tegen de dodelijke aanvallen van satan. En waar heeft God voor gezorgd? "De *bereidheid van het Evangelie des vredes."* Daar is iets zoets en veelzeggends, ofschoon misschien op het eerste gezicht onduidelijk, in het woord "*bereidheid"*. Het komt mij voor dat de indruk wordt gewekt, dat het "evangelie des vredes" wordt voorbereid en gepast gemaakt voor de voeten en benen. Het is geen losse lederen schoen, die uitgeschopt wordt en aangedaan; geen oude gemakkelijk zittende pantoffel, maar een stevige, vaste, sterke, gesloten en vastgegespte laars, of scheenbeenplaat van gepolijst staal. "Uw schoenen zullen ijzer en koper zijn" (Engelse vertaling). Deze sluiten strak en dicht rondom het been. Dit is "de *bereidheid* van het evangelie": het been en de voet is bereid voor het evangelie, en het evangelie is bereid voor het been en de voet.

Dus, de apostel zendt ons niet naar Sinaï om een beenbeschermer van die vurige berg te verkrijgen. Noch van de smederij van Mozes en Aäron, dat zij een deel van de wapenrusting mochten smeden ter bescherming en bewaking van ons leven, (ons) wandelen en (onze) gesprekken. Maar hij stuurt ons naar het evangelie, "de bereidheid

van het evangelie des vredes"; niet de wet van oorlog, maar het evangelie van de vrede. Hier is een vastberaden staande blijven. Om in vrede met God, door het evangelie, te leven geeft een standvastig fundament. Om recht beslagen te zijn, de voet niet gestoken in het kleinste stukje van de laars der wet, noch in de losse schoen (Engels: pantoffel) van onze eigen gehoorzaamheid, maar vanuit vastberadenheid en toch gedwee, sterk en toch zacht, gemakkelijk, maar toch ondoordringbaar, door de beenbescherming van het evangelie. En merk het op, "het evangelie des vredes" is niet twistziek, nog heeft kritiek. Het geeft alleen een zoet gevoel van vrede in uw hart. Laat het evangelie des vredes uw ziel bereiken en u zult ondervinden dat uw leven, gedrag en gesprek bewaard wordt door een gedeelte van de wapenrusting. En het zal uw beste bewaring zijn tijdens uw dagelijkse bezigheden in deze wildernis van de pijlen des satans.

4. Om nu de lichaamswapenrusting compleet te maken, voor ik overga naar het schild, zal ik vervolgens handelen over *"de helm der zaligheid",* die nodig is om het hoofd te bedekken. Het hoofd, zo mogen we beschouwen, is de zetel van 2 speciale zaken: 1. van *energie,* activiteit, autoriteit, beweging; 2. van *begrip* en verstandhouding. Nu Satan tracht zijn dodelijke aanvallen op ons hoofd te doen, soms om alle energie en beweging te verlammen, alle leven en gevoelens van de zaken Gods te vernietigen, en vaak om ons begrip in verwarring te brengen, om ons in enige misstap te dringen, of ons terzijde te trekken in enige ketterij. En hoe versuffend is een slag tegen het hoofd, dat niet beschermd is door enige verdediging. Alle energie en beweging stoppen dan! Dit is ook zo in de genade. Indien ons hoofd niet werd bewaakt, hoe zouden we door satans slagen worden versuft en verlamd! En we mogen opmerken, dat er een innige relatie is tussen het bewustzijn en werkkracht. Hetzelfde orgaan, de hersenen, waar het begrip huist, communiceert haar invloed naar iedere spier. Indien satan, dan verwarring kan stichten in onze geest, hoe is hij dan in staat om alle oorsprong van beweging te verlammen!

Is uw geest niet soms droevig, verleid door verkeerde leerstellingen? Wanneer u hoorde van enige dodelijke dwaling, die tevoorschijn kwam, was er dan niet iets dat uw geest en vleselijk begripsvermogen bezig hield, zodat het welhaast waarheid scheen? Nu hier is het de satan, die de geest verwart, door deze te versuffen en verbijsteren met zijn geloofwaardige dwalingen. Hoe nodig is het voor ons, dat wij een stuk van de wapenrusting hebben om het hoofd te beschermen. En wij worden daarin voorzien door "de helm der zaligheid".

Maar waarin is "de helm der zaligheid" zo geschikt voor het hoofd? Omdat alle waarheid daarin zaligheid in zich draagt en alle dwaling daarin de verdoeming met zich meebrengt. Daar zijn geen onbeduidende dwalingen. Alle dwalingen, tot aan de wortel onderzocht, zijn dodelijk. De Satan doet zich nooit de moeite aan door een onbelangrijke dwaling te introduceren. Zijn aanslagen zijn op het hoofd gericht. Indien u iedere dwaling onderzoekt, die van buitenaf komt, zult u vinden, dat het altijd op Christus is gemunt, om Zijn Godheid, Zijn werkelijk Zoonschap, de kracht van Zijn bloed te loochenen, de toerekening van Zijn gerechtigheid, de waarheid van Zijn genade, de kracht van Zijn opstanding; of op de een of andere manier de zaligheid te vernietigen of opzij te leggen, de voornamelijk zaligheid door de Persoon, het werk en bloed van Jezus. Indien Satan dan, het voorzien heeft met deze dodelijke slagen op ons hoofd om onze verstand te verwarren, dan hebben wij zeker een gedeelte van de

wapenrusting nodig ter bewaking en bescherming rondom ons hoofd; wat dus genoemd wordt de "Helm der Zaligheid".

Een kind van God wordt zeer gevoelig gemaakt omtrent de waarheid. Samen opgaan met de waarheid is samen opgaan met het leven; het omhelzen van dwaling is het omhelzen van de dood; en hoe meer hij leeft in gemeenschap met Christus, hoe meer hij de waarheid die in Jezus is zal waarderen. Geef nooit de waarheid op. Wanneer u de waarheid opgeeft, wat is er dan nog om uw ziel te redden? Maar "de helm der zaligheid" moet opgezet en gedragen worden. En die is opgezet en wordt gedragen, wanneer het de zaligheid omvat, zoals dat vastligt in de Persoon van de Zoon van God. Zaligheid door genade! Wat alleen als dit, kan het hoofd beschermen in de dag van strijd? Houdt het standvastig vastgeklemd rond uw slapen. Wettische dienstbaarheid en eigengerechtigheid, ketterij en dwaling zullen toeslaan, maar zullen onschadelijk afschampen op de helm der zaligheid.

5. Het volgende gedeelte van de wapenrusting, dat ik wil behandelen is, het *"schild des geloofs"*. We hebben nu het lichaam bewaakt gezien, van elke kant, behalve, zoals geloof ik, Bunyan zegt: *daar is geen wapenrusting voor de rug.* In ieder geval hebben we het lichaam zien bewaakt aan de voorkant. Want het is een confronterende, frontale (voorkant naar voorkant gerichte) strijd; gericht van gezicht tegen gezicht, hand tegen hand, voet tegen voet, schouder tegen schouder. We hebben alles beschermd gezien: de lenden, de benen, de voeten, de borst en het hoofd; maar er kan ongelukkigerwijs een onbewaakt gedeelte zijn. We hebben te strijden tegen een zeer vaardige vijand, die elke beweging en onbewaakte plaats in de gaten houdt om een dodelijke slag toe te brengen. We hebben dus een extra stuk wapenrusting nodig, die in de oude tijden erg nuttig was: *het schild.* Wanneer we dan de pijlen aan alle kanten rondom ons zien vliegen, kunnen wij die elk ogenblik daarmee opvangen en staande blijven.

Dit schild is "het schild des geloofs". Hoe noodzakelijk is dit! Wat zijn we, waar blijven we, hoe kunnen we een moment strijden, wanneer ongeloof aan kracht en overwicht schijnt te winnen? Wij verzwakken, wij zinken weg, we hebben geen kracht om een vinger op te heffen, wanneer ongeloof en ontrouw zo krachtig werken in onze vleselijke gedachten. O, hoe hebben we dit schild des geloofs nodig, geloof in levendige oefening, dat het zich tegen satan mag verzetten, vanuit welke hoek hij ook mag komen, instekende op welke zijde hij dan wil! Dit schild des geloofs is "boven alles" of "over alles" om zo te beschermen, datgene wat onbedekt kan zijn en te bewaken, elk onbewaakt gedeelte. Echter één reden wordt speciaal vermeld, *"met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen*."

De ouden waren gewoon om "vurige pijlen" te gebruiken, dat wil zeggen, pijlen die aan het einde van touw waren voorzien, welke zij aanstaken en naar hun vijanden wierpen. Welk een mooi beeld is dit van de vurige pijlen van de Satan! Zijn godslasterlijke en onzedelijke inwerpingen, hoe onsteken zij vuur in de vleselijke geest! Zoals de brandende pijlen door de ouden werden gebruikt, waar zij blijven steken, zetten zij alles in brand. Maar deze vurige pijlen des satans, deze ongelovige, godslasterlijke voorstellen, deze vreselijke inwerpingen, die deze prins der duisternis in de vleselijke geest schiet, kunnen wij met al onze kracht niet tegenstaan. Wij hebben de hemelse

wapenrusting nodig en het schild des geloofs, om geen waarde te hechten aan satans leugens; maar wanneer de vurige pijlen komen, dat schild omhoog te houden, dat zij al hun kracht daarop verspelen. Zodat zij geen vuur kunnen aansteken. Onze vleselijke geest is erg ontvlambaar; de kleinste vurige pijl kan het al in vlam zetten. Maar dit kan niet met het schild des geloofs; dit is van materialen gemaakt, dat elke vurige pijl kan uitblussen.

Wanneer wij ons aandeel in de Zoon van God geloven; dat onze naam in het boek des Levens werd geschreven; dat God onze Vader is; Christus onze Broeder, de Heilige Geest onze Vriend en Onderwijzer; wanneer wij kunnen geloven, dat alles wat Satan zegt leugens zijn en alleen leugens; dat al deze inwerpingen slechts zijn listen zijn, al deze gemene praktijken door hem zijn ontstaan; al deze walgelijke gedachten door hem voorgesteld worden en wij aannemen, dat deze niet van onszelf afkomen. Wanneer we zó het "schild des geloofs" kunnen ophouden, dan zullen zij afdruipen. Zij zullen niet de ziel bereiken. Zij ontmoeten dan geen delen, die gemakkelijk ontvlambaar zijn. Zij zullen neervallen, geblust door het "schild des geloofs". Echter wanneer men begint te twijfelen en te vrezen en te zinken en alles te geloven, wat Satan voorstelt; het eens te zijn met zijn vleselijke redenaties; te luisteren naar zijn ongelovige beweringen en ruimte te geven aan zijn verdorven gedachten, dan is onze gehele vleselijke geest onmiddellijk in vlam gezet. Oh, hoe hebben we dan dat schild des geloofs nodig, broodnodig, om "al de vurige pijlen des bozen te kunnen uitblussen!".

6. Nu, de gedeelten, die ik tot dusver in beschouwing heb genomen zijn gedeelten van de *verdedigende* wapenrusting. Maar ik ga nu over tot een gedeelte en slechts één, van *aanvallende* wapenrusting: *het zwaard.* Want in deze strijd moeten we niet enkel slag op slag ontvangen, en steek na steek; maar we moeten zowel de aanval als de verdediging voeren; we moeten ook de Satan steken, zowel als wij door hem gestoken worden. Strijden met hem, zoals hij met ons strijdt. En wat is ons wapen? Slechts ÉÉN, maar o, welk een doeltreffend wapen, hier genoemd: "*het zwaard des Geestes!"*

Dit is het enige stuk wapenrusting geschikt om aan te vallen, en bovendien het laatste, waarvan we in staat zijn om het vast te houden. Hoe geneigd we zijn om satan te ontmoeten op satans eigen grond! Hij redeneert voor, en wij redeneren tegen; hij brengt zijn argumenten, wij brengen wellicht onze tegenargumenten; hij verleidt en wij worden verleidt door zijn bekoringen; hij spreekt en wij luisteren; hij vindt woorden, en wij vinden oren. Hij legt de strik, en wij leggen onze voet erin om te worden gevangen. Indien wij proberen te strijden, dan is het vaak door een of ander zwaard van onze smederij, niet het juiste Jeruzalem lemmet, niet het zwaard van de hemelse wapenrusting. Besluiten, beloften, tranen, bekendmakingen, belijdenissen – al dezen zijn maar wapens van aardse makelij en natuur. Hoe langzaam, hoe onbekwaam zijn wij om dat enige echte wapen op te nemen, *"het zwaard des Geestes; hetwelk is Gods Woord!"* Welk een voorbeeld heeft de gezegende Heere Jezus ons nagelaten, toen Hij werd verleid. Driemaal voerde satan zijn verleidingen aan om Jezus neer te werpen; en driemaal ontmoette Jezus hem met het zwaard des Geestes, "het is geschreven, het is geschreven, het is geschreven". (HK: eigenlijk luidt de laatste keer in de Stat. vert.– 'er is gezegd') Hij gebruikte geen ander wapen en voor dát wapen moest hij wijken.

Nu "het zwaard des Geestes" is "Gods woord". Maar we kunnen dit zwaard alleen gebruiken, voor zover het is geopend voor ons verstand, toegepast aan ons hart, verzegeld in ons geweten en ons geloof wordt gegeven om er aan vast te mogen houden. Een belofte, een lering, een uitnodiging, een waarschuwing, een aanmaning, een waarheid – het maakt niet uit welk gedeelte van Gods woord het is, dat past in onze staat en toestand, het wordt "het zwaard des Geestes" wanneer het wordt vastgehouden door geloof, en is het enige doeltreffende wapen, waarmee we de satan kunnen terugslaan. Soms schijnt de ziel, vanwege de verleidingen van de satan, welhaast in wanhoop weg te zinken. Het is bijna alsof hij de overwinning reeds verkregen had, zo snel en dicht werpt hij zijn vurige pijlen, pijl na pijl, tegenwerping na tegenwerping.

Wel, hoe kunt u staande blijven? U heeft geen kracht in uzelf; u heeft nooit enige gehad, en het beetje dat u had in Christus, of u dacht dat u dat had, schijnt weg te zijn. Juist op dit kritieke moment schijnt enige belofte in uw ziel binnen te vallen, precies passend op uw toestand; het wordt aangegrepen als "het zwaard van de Geest"; en daardoor wordt de vijand teruggeslagen. Of satan verleidt u in enige zonde, en schildert voor uw zinnelijke geest enig plezier of voordeel dat door het begaan zal worden verkregen. Hier bent u, aarzelend en weifelend, en staande op de uiterste rand om te vallen. Op dit kritieke moment laat de Heere enige lering, vermaning, of waarschuwing te binnen schieten; het woord komt met kracht tot uw ziel. Hier is "het zwaard des Geestes, het woord van God"; en daardoor wordt de verleiding verslagen, en satan teruggedreven. O, zonder "het zwaard des Geestes" zijn we, als het ware, alleen een doel voor de pijlen van de satan! Maar wanneer, toegevoegd aan de verdedigende wapenrusting, die de vijand verdrijft, wij een aanvallend wapen bezitten, "het zwaard des Geestes", welke terug slaat, dan wint hij niet alleen geen grond meer, maar wordt voor een tijd teruggeslagen.

II. – En dan komt het hemelse recept, hoe deze wapenrusting op de juist wijze *op te nemen, en te dragen. "Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelve wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen."* Het is door *geloof*, zoals we dadelijk zullen zien, dat de hemelse wapenrusting is ontvangen, gedragen en gebruikt: maar het is voornamelijk door het "gebed des geloofs", want door gelovig bidden wordt de wapenrusting aangedaan: door voortdurend bidden ("*biddende ten allen tijd*") aangehouden; en door geestelijk bidden (*"biddende ten allen tijd in de Geest")* gebruikt en uitgeoefend. Indien wij niet voordurend "bidden in de Geest," zullen de lenden, bij wijze van spreken, vervallen en de wapenrusting afvallen.

De ridders van vroeger oefenden zichzelf iedere dag in hun volle wapenrusting, want anders konden zij het niet dragen, noch hun wapens met handigheid en kracht gebruiken. Zo moet de Christen strijder, door gebed en smeking, "zichzelf oefenen tot godzaligheid." Zonder "*bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelve wakende met alle gedurigheid"* – als een wachtpost staande in de wapenrusting, houdende met uiterste zorg de wacht – zal de vijand met zijn volle gewicht ons verpletteren. Maar het is, het "bidden in de Geest." Niet hardop, lang, en formele gebeden, noch ijdele herhalingen; maar, zoals Judas zegt, "biddende in den Heiligen Geest" (Judas 1:20b) door de hulp en de tussenkomst van de Geest. En dat '*altijd';* in

alle seizoenen, alle tijden, alle plaatsen, overal en wanneer ook de Geest der genade en smeking Zich moge openbaren. (Engels: vallen)

Nogmaals; het moet zijn *"alle bidding;"* dat zijn alle soorten gebeden – openbaar gebed, persoonlijk, verstandig gebed (1 Kor. 14:15 met het verstand bidden; HK), schreiend gebed, zuchtend gebed, weenend gebed, mediterend gebed, zwak gebed, sterk gebed, noodzakelijk gebed, dringend gebed, gebed van afstand en gebed van nabijheid; het gebed van de tollenaar, de melaatse, en de verbannene, zowel als het gebed van de gelovigen, de hopenden en de liefhebbenden. Met gebed moet "*smeking"* samengaan, dat is, de Heere afsmekende, wenend aan Zijn voeten, bedelend of Hij wil verschijnen, omhelzende Zijn knieën, en de gehele ziel uitstortende in Zijn boezem. Hieraan moet worden toegevoegd, *"tot hetzelve wakende."* Om te waken dat een antwoord mag komen; te wachten voor de verschijning van de Heere "meer dan de wachters op de morgen" En dit, *"met alle gedurigheid,"* het nooit opgevende, geen zelfverloochening nemende, opnieuw en opnieuw de Heere smekende, en worstelende met Hem totdat Hij komt om te zegenen, te bezoeken en te schijnen in de ziel.

O, hoe houdt dit hemelse recept ieder deel van de wapenrusting schitterend en de soldaat actief en geoefend in het gebruik ervan! De wapenrusting wordt dan ook van zichzelf niet dof noch roestig, daar het van de hemel is. Het zijn wij, die traag in het gebruik worden. Maar, naar ons begrip, doen geloof en gebed het helderder schitteren. Hoe verheldert, bij voorbeeld, "het gebed des geloofs" de gordel der waarheid en laat het schitteren en blinken! Hoe polijst het de borstplaat en laat het dicht rond de borst passen! Hoe laat het de helm blinken in de zon, en haar indrukwekkende pluimen wapperen in al hun natuurlijke glans! Hoe slaat het elke deuk uit het schild, dat het mag hebben gekregen van de vurige pijlen, droog zijnde en geschikt voor nieuwe confrontaties! En hoe scherpt het "het zwaard des Geestes," geeft het een heldere glans, en geeft de arm kracht om het te zwaaien met vernieuwde activiteit en vitaliteit! O dit is het geheim van alle ware overwinning! Alles is, alles moet goed zijn, wanneer wij in een vrome, meditatieve, wakende toestand zijn en alles is slecht (Engels: ziek), wanneer dit hemelse recept wordt verwaarloosd; wanneer de handen neerhangen en de knieën zwak zijn, en gebed dood schijnt en het bewegingsloos is in het binnenste. Laat er in de ziel een waakzame geest van gebed zijn, en de overwinning is zeker. Satan heeft kleine kracht tegen de ziel, die een waakzame geest des gebeds heeft, en die "tot hetzelve wakende is met alle gedurigheid" Maar, zonder deze geest des gebed, zijn we een prooi voor al zijn verleidingen, en dan kan het aandoen, noch dragen of gebruik van die énige wapenrusting tegen hem vermogen.

Zodanig, dan is de wapenrusting, waar God voor heeft gezorgd; en dat is de weg, waarin het moet worden aangedaan, gedragen en gebruikt – aangedaan door geloof, gedragen door gebed en uitgeoefend met volharding. Want het zal nooit worden neergelegd, totdat de dood het ontsluit. En, u kunt ervan op aan, dat God nooit voor zo'n wapenrusting als deze had gezorgd, voor zo'n complete wapenrusting, indien er geen echte slag was te leveren. Christelijke soldaten zijn geen Chinese soldaten, die een wapenrusting van karton, geschilderd om op ijzer te lijken, dragen; maar hun wapenrusting is van echt staal. Daarom heeft God gezorgd voor zo'n wapenrusting als deze, waaruit het duidelijk blijkt, dat zij geen nietige vijand hebben om tegen te vechten.

Nu, satans grote list is om zich geheim te houden en zijn kracht te verbergen. Hij is evenals een bekwaam generaal, die niet zijn gehele leger toont, maar hun verbergt achter heggen, muren en bomen en hen dicht in de loopgraven houdt, zodat de vijand wellicht niet al zijn strijdkracht ziet. Satan is nooit zo machtig, als wanneer we het minst weten van zijn macht en hij is nooit zo succesvol, als wanneer hij op ons schiet vanachter uit een loopgraaf. Daarom zegt de apostel, "*Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels".* Het is zijn duivelse sluwheid en subtiliteit, die we zo veel moeten vrezen. Leg een stuk van de wapenrusting naast u neer en u bent met één schot neergeveld.

De tekst spreekt van een "*bozen dag";* dat is, een dag van gevaar, van alarm; een dag waarop de prins des kwaads zijn plannen smeed. En het is een kwade, donkere en dreigende dag voor ons, behalve wanneer wij de hemelse wapenrusting aanhebben, en weten hoe het te dragen en te gebruiken. *"Doet aan,"* zegt de apostel: "neemt aan de gehele wapenrusting Gods." Daar wordt gesproken van een aandoen ervan. Het niet gelijk de wapenrusting in de toren, waar geweren en pistolen en andere militaire wapens zijn opgehangen in sierlijke cirkels om naar te kijken als naar een schouwspel; maar het is om te worden genomen, om aangedaan te worden, om te worden ontvangen uit de handen van God, en rondom vastgegespt door Zijn eigen vingers.

Ik heb reeds getoond hoe noodzakelijk gebed en waakzaamheid zijn bij het aandoen van de hemelse wapenrusting. Maar ik moet daar verder aan toevoegen, dat het *door het geloof* is, waardoor we ieder gedeelte aandoen. Indien we geen geloof hebben, zo hebben we geen Christelijke oprechtheid, nog geestelijke kennis van de waarheid. Daarom, "de lenden zijn niet gegord met waarheid", indien we geen geloof hebben. Dan dragen we ook niet het borstwapen (de borstplaat; engels) van Christus' gerechtigheid; want dat wordt alleen aangedaan door het geloof. Indien we geen geloof hebben, hebben we geen verdediging voor onze voeten en dan zijn de voeten niet "geschoeid met de bereidheid van het Evangelie des vredes". Want door geloof blijven we staande en wandelen we. Als we geen geloof hebben, hebben we geen helm, omdat de "zaligheid" vastligt door geloof. Indien we geen geloof hebben, kunnen we niet "het schild des geloofs" hebben; dat is duidelijk. Als we geen geloof hebben, kunnen we niet "het zwaard des Geestes" gebruiken, wat enkel en alleen door geloof kan worden gehanteerd. Indien we dan geen geloof hebben, dan hebben we geen oprecht gebed; want het is "het gebed des geloofs" dat werkzaam is bij God.

Door het geloof, daarom, wordt elk gedeelte van de hemelse wapenrusting aangedaan; en door het geloof, levend geloof, wordt elk gedeelte daarvan gebruikt. Welk een eigenaardige personen zijn wij! Vaardig om te strijden de ene dag, de volgende vluchtende; de satan wederstaand op dit moment, en op een ander bezwijkend. Hoe is dit te verklaren? Omdat we op dit moment geloof hebben; en het volgende, hebben wij, of naar het schijnt, geen geloof. Geloof is voor de ziel, wat een veer is voor het horloge. Is de veer gebroken, of ontbreekt die, wat is dan het horloge waard? Zo is geloof de veer voor de ziel. Laat er geen geloof zijn, dan is er geen innerlijke beweging. Daar kunnen wijzers zijn, maar zoals de wijzers zijn van een kinderhorloge, zij zijn gemaakt om te laten zien, niet voor gebruik; een snuisterij en een stuk speelgoed, geen werkend instrument. Daar moet geloof in de ziel zijn, opdat de wijzers mogen bewegen in

overeenstemming met de wil van God en de juiste tijd aanhouden met de zonnewijzer van de Zon der Gerechtigheid.

Geloof dan ook. We moeten niet alleen deze hemelse wapenrusting dragen, maar ook oefenen, opdat we kunnen "wederstaan in den bozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven." Er staat eigenlijk, (in the kantlijn), "*alles overwonnen* hebbende, staande blijven" En wat een overvloed van licht werpt dit op het pad van een Christen – dat het grootste gevaar ligt in, en na overwinning! Bunyan heeft dit zeer mooi aangewezen, waar hij Christen vertegenwoordigt als struikelend en vallend, onmiddellijk nadat hij een voorsprong op zijn broeder kreeg. Wanneer u, in de kracht van Christus, één verleiding hebt overwonnen, dan staat u op de rand van een andere. En dezelfde trots, waarop uw hart zich verhief, vanwege een strijd te hebben gewonnen, opent alleen een weg om te vallen bij de volgende confrontatie.

Wat een vreemde oorlogsvoering! Met Paulus' uitspraak zou de Hertog van Wellington het niet kunnen doen, *"wanneer ik zwak ben, dan ben ik machtig.*" Dat zou niet voldoende zijn om mee naar Waterloo te gaan. Wij zijn nooit zo zwak dan wanneer we in onszelf machtig zijn. Laat me voor mezelf denken dat ik veilig ben, op dat moment val ik; laat me vrezen te vallen, dan ben ik veilig. O, de heilgeheimen van het Christelijk leven! O, de tegenstelling van de hemelse strijd. En daarom, met de diepste wijsheid, zei de apostel, "Doet aan de *gehele wapenrusting* Gods." Laat er geen enkel stuk uit; uw leven is in gevaar; vergeet niet één gesp; laat geen enkele sluiting loszitten, opdat u mag staande blijven in de *bozen dag."* Er nadert een boze dag; een dag van verleiding, een uur van beproeving; een bozen dag wanneer de wolken zwart worden, het gewelf des hemels wordt bedekt met duisternis, en de vijand aankomt in al zijn kracht. In die "bozen dag", de ure der verzoeking, wie kan staande blijven? Niemand, dan hij, die "de gehele wapenrusting Gods" heeft aangedaan.

Goed; de boze dag gaat voorbij, de lucht klaar op, de zon breekt door en haar schitterende stralen glanzen over de wapenrusting van de soldaat. Het is niet bedreigend; het heeft hem volkomen beschermd; de vurige pijlen vielen geblust aan zijn voeten. Is hij nu veilig? Wanneer één Waterloo is overwonnen, kan de vrede dan worden uitgeroepen en gehandhaafd voor vijf-en-dertig jaar? Niet zo in de hemelse strijd. "Alles verricht hebbende," of, zoals er eigenlijk staat (in de kantlijn), "alles overwonnen hebbende," en de overwinning verkregen, dan komen de moeilijkheden – "om staande te blijven." Hoe komt het alsof er een groter gevaar is na de overwinning, dan ervoor, dat wanneer de strijd is gestreden en de vijand gevlucht, dan de duivel sterker was dan ooit? Omdat we dan de hemelse wapenrusting terzijde legden. Wij zeggen misschien, we hebben gestreden en overwonnen, laat ons genieten van de overwinning; geef ons verlof, hang de wapenrusting op; neem een rustig slaapje om ons te verfrissen. Maar satan slaapt nooit, hij rust nooit, noch wordt vermoeid; en daarom, wanneer de Christelijke strijder de wapenrusting terzijde legt, en zegt, laat me nu slapen, ik heb de overwinning verkregen! *DAT* is het moment voor een ongedachte aanval om hem onverhoeds te treffen, en hem een dodelijke slag toe te brengen. Daarom, zegt de apostel, "alles verricht hebbende, of alles overwonnen hebbende, staande te blijven."

O, wij moeten nooit onze hemelse wapenrusting terzijde leggen! En dit is een zegen, dat zo wij één gedeelte hebben, we alles hebben. God zendt ons niet halfgewapend in de strijd. Hij, die gezorgd heeft voor één (gedeelte), heeft voor alles zorg gedragen. Laat dit ook niet worden vergeten, maar in het hart gelegd, bij wijze van bemoediging – dat de Heere, in het kiezen van rekruten, niet, zoals onze legersergeants, de sterken, actieven, dapperen, vitalen, krachtigen en gezonden kiest. Hij laat eigenaardige karakters toe in Zijn regiment, degenen, die geen legerdokter zou laten passeren; de gebrekkige, en de kreupele, de blinde, de verminkte en astmatische, de piepende, en de verlamde; de lijders van longziekten (Engels: tering), die met hartkwalen bezet zijn, en met dorre ledematen. Hij laat hen inschrijven in Zijn hemels regiment, maakt hen allen gezond door aanraking van Zijn vinger, kleed hen met Zijn hemelse wapenrusting, zend hen uit om te strijden, en strijdt voor hen als "de God der legerscharen". Dus, zwak in henzelf, zijn zij sterk in Christus en in de kracht Zijner macht. En elke soldaat zal uiteindelijk de dag winnen, de prijs verkrijgen, *en uitkomen als meer dan overwinnaar door Hem, Die hen heeft liefgehad en Zichzelf voor hen heeft overgegeven.* Amen.

ACHTERKANT OMSLAG

Joseph Charles Philpot, 1802-1869, was een bekend Engels predikant die behoorde tot de zogenoemde Strict Babtist, de Bijzondere Babtisten.

Philpot heeft meer dan 500 preken in het Engels nagelaten. Zijn preken kenmerken zich door heel korte exegese van de Schrift en overwegend geestelijke leringen.

Zijn meest gebruikte methode is het aantonen dat de Heilige Geest eerst een grondig gevoel werkt van zonde, schuld en de walgelijkheid van de gevallen mens. Vervolgens overtuigt de Geest de zondaar van zijn totale onmacht en hulpeloosheid te kunnen geloven en de Heere aan te roepen. Na het sterven aan de wettische werken openbaart Christus Zich aan Zijn volk in een meer of mindere mate. Daaruit vloeit de vrede met God voort.

Deze zaligmakende werking van Gods Geest gaat samen en wordt gevolgd door velerlei beproevingen. Tenslotte verklaart Philpot de vrucht des geloofs in een zuiver Evangelische wandel door de nauwe vereniging met Christus.